

Thái Trí Hằng

lần đầu bên nhau

daotieuvu.blogspot.com

LAÀN ÑÀÀU BEÂN NHAU

Tác Giả: Thái Trí Hằng

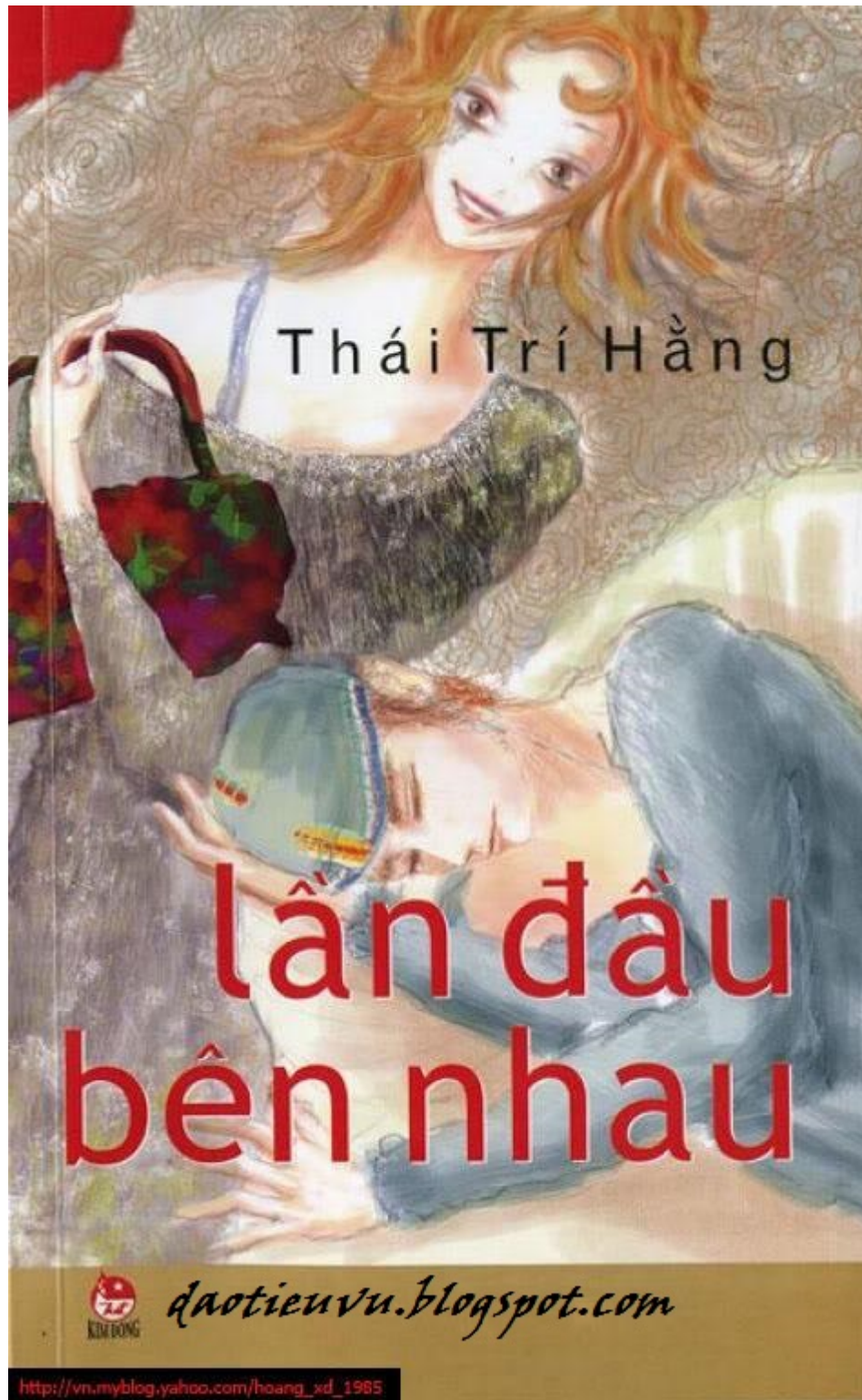
Thể Loại: Tiểu Thuyết, Tình Cảm

Dịch Giả:

Biên Tập:

Nguồn:

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

Ebook được page hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục Lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương Kết](#)

Chương 1

Quen cô ấy trên mạng. Bắt đầu thế nào, tôi cũng chẳng rõ nữa. Có lẽ tại một cái plan của tôi. Plan được viết thế này:

"Nếu tôi có 10 triệu, tôi sẽ mua một ngôi nhà. Tôi có 10 triệu không – không có, tức là tôi vẫn chưa có nhà. Nếu tôi có cánh, tôi sẽ bay được. Tôi có cánh không – không có. Cho nên tôi cũng chẳng có cách gì bay lên. Nếu đổ hết nước của Thái Bình Dương ra cũng sẽ không dập tắt được ngọn lửa tình yêu tôi dành cho em. Có thể đổ hết nước của Thái Bình Dương không – không thể. Tức là tôi không hề yêu em"

Thật ra đây là bệnh nghề nghiệp. Tôi là nghiên cứu sinh. Bởi vì muốn lập ra các phương trình số, nên trong đầu đây ăm ắp những thứ logic kia. Khi tình trạng của giả thiết không tồn tại thì kết luận có được chỉ là thứ vứt đi. Tựa như thảo luận xem Thái giám để sinh con trai hay con gái, vô nghĩa. Những thứ linh tinh viết trong Plan chỉ có thể chứng minh rằng, tôi là con người cực kì khô khan và nhàm chán, và thực tế đúng như vậy. Cho nên, chẳng tìm được cô nào và thường xuyên ưu sầu, âu cũng thường tình.

Còn cô ấy, là một ngoại lệ. Cô ấy lại mail cho tôi, bảo rằng tôi là một người rất hay. Hay ư? Sao có thể dùng tính từ này với con người tôi? Như là dùng Thành Thực để mô tả con người Lý Đăng Huy vậy. Chỉ có thể khiến người khác phì cười. Tôi e rằng, nếu không phải là cô ấy có chỉ số thông minh hơi thấp, thì đầu óc phải có vấn đề. Nhưng Nick của cô ấy lại không có vẻ như vậy. Cô ấy là "Khinh vũ phi dương", một tên gọi rất Thơ. Nhưng mà Nick trên mạng thì hư hư thực thực, chân chân giả giả, không biết đâu mà lẫn. Nói cách khác, khủng long chẳng bao giờ xưng là khủng long, càng không nhận rằng mình ở trong công viên Kỷ Jura, mà thị sẽ tìm mọi cách để mê hoặc bạn, lừa phỉnh bạn. Tôi đã gặp một vài bạn qua mạng, kết quả là kẻ sau dữ dẫn hơn kẻ trước, lần nào cũng phải hãi hùng rút chạy. Cho nên, những cái Nick mỹ miều sẽ là vũ khí lợi hại để khủng long săn mỗi những gã trai ngây thơ kiểu tôi đây.

Nói đến Khủng long lại gợi đến những kí ức đau thương của tôi. Những người bạn qua mạng mà tôi gặp, sao ai cũng khủng khiếp. Chắc là tôi có thể tham gia vào nhóm của Steven Spielberg, giúp họ làm các hiệu ứng kĩ xảo điện ảnh. Gã bạn cùng phòng tôi, A Thái, cũng có kinh nghiệm như tôi. Nếu

gọi những Khủng long mà chúng tôi gặp là trục X của toạ độ, mức độ sợ hãi gặp phải là trục Y, thì có thể sử dụng phân tích truy hồi tìm ra một phương trình tuyến tính. Sau đó lại lấy vi phân theo X, lấy tích phân bất định theo Y, thì có thể rút ra kết luận "Trên mạng không có em xinh". Bởi thế, về mặt lí thuyết, trên mạng đầy rẫy những khủng long là khủng long. Điểm khác biệt chỉ còn là khủng long thuộc loại ăn thịt hay ăn thực vật mà thôi.

Trước khi giới thiệu "Khinh vũ phi dương", phải nhắc đến A Thái một chút. Từ thời gian học đại học, A Thái là anh em với tôi, nhưng tính cách của hai thằng thì khác nhau trời vực. A Thái cao to đẹp trai, quan trọng hơn nữa, Thái có cái miệng ăn nói ngon ngọt và trơn tru. Đến mức tôi nghi rằng, chẳng có động vật thuộc giống cái nào là không chết chìm trong đám nước bọt của cái miệng thao thao bất tuyệt kia. Tôi khoái gọi Thái là "Lady Killer", mà phải là loại chuyên nghiệp. Những tiểu nương tử trện dưới tay của Thái nhiều không kể xiết. Trong tình trường, Thái trăm đánh trăm thắng. Cậu ta cho rằng mình đã đạt đến cảnh giới cao nhất trong tình trường, có thể "xuyên qua ngàn hoa, không vương phiến lá". Nghe nói trình độ này còn cao hơn Từ Chí Ma "phất tay áo, chẳng vướng theo một chút mây màu" đến vài bậc. Từ Chí Ma còn phải vung tay để dứt ra khỏi tình nhi nữ, còn A Thái, thì tay áo cũng...chẳng còn.

Thái thường hay chê tôi quá thật thà, chỉ như tro thuốc pháo trên tình trường. Cũng chẳng sai. Tôi không cao, chẳng đẹp trai, trên mũi cười một gọng kính cận thị số lớn, khiến cho mắt tôi hẹp tựa sợi chỉ. Có lần ngồi trong lớp, thầy giáo bất thần bắt tôi đứng dậy, bởi thầy nghi tôi đang ngủ say, lúc ấy tôi đang say sưa nghe thầy giảng. Cũng có thể liên quan cả đến tử vi chẳng! Từ bé đến lớn, xung quanh tôi, nếu không là những người đàn ông như phụ nữ, thì cũng là những phụ nữ như đàn ông. A Thái thường nói. Đàn ông con trai có 4 loại. Loại thứ nhất là "không làm mà có (ăn)", tức không cần vác chĩa ra đường, tự có cây đổ xuống. Loại thứ hai gọi là "để như trở bàn tay", tức cũng phải lao động, nhưng luôn dễ dàng thu hoạch hoa thơm trái ngọt. Loại thứ ba, "chân lấm tay bùn", buộc phải hao tâm tổn sức, dùng hết 36 kế mới kiếm được miếng ăn. Còn tôi thuộc loại thứ tư "ôm cây

đội thỏ”, chỉ có thể chờ cho cô nào mắt lệch nhìn nhầm may ra mới nên cơm cháo.

Thực ra A Thái rất có tình anh em, thường thường hay "chuyển hộ khẩu" cho tôi một vài em. Chỉ buồn rằng tôi không biết cố gắng. Nhưng cũng chẳng trách tôi được. Chỉ bởi vì tôi đã đọc vài cuốn sách của thánh hiền, hiểu được lễ nghĩa, liêm sỉ. Mà theo đuổi lễ nghĩa liêm sỉ ắt phạm vào đại kỵ của binh pháp trong tình trường. Lấy ví dụ, tôi đi uống cà phê với một cô gái không lấy gì làm gầy gò, tôi lịch sự mời cô ấy gọi thêm chút gì nữa, nhưng cô ấy nói rằng sợ tăng cân, tôi bèn rằng, đằng nào sợ cũng chẳng kịp. Năm ngoái đi ăn cơm với một cô khác. Cô ấy khoe rằng mọi người đều khen cô có “khuôn mặt thiên thần, dáng hình yêu nữ”. Tôi đã nghiêm túc nhận xét rằng, "bạn của cô nói ngược rồi!". May thay lúc ấy chúng tôi chỉ ăn cơm bụi, tôi chỉ bị phi đũa đánh trúng huyệt mỗ ác trước ngực. Nếu là ăn cơm Tây, tôi nghĩ, chắc sẽ có kẻ từ trần. Qua lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc ấy, tôi bắt đầu biết thế nào là sự hung dữ của khủng long. Sau, A Thái đã nghĩ ra một nguyên tắc bỏ chạy, tức nếu gặp riêng bất kì một bạn gái quen qua mạng nào, cũng phải mang theo máy Call. Chúng tôi sẽ chi viện cho nhau, để máy rung chuông kịp thời. Nếu gặp loại khủng long ăn thịt, thì phải nói là "Ký túc xá cháy rồi!", nếu gặp khủng long ăn cây, chỉ nói “Ký túc xá có trộm”. Thế nên, kí túc của A Thái có bốn lần báo cháy, sáu lần mất trộm. Tôi may hơn, chỉ bị trộm năm lần. Vì vậy, cho đến trước khi gặp “Khinh vũ phi dương”, trái tim tôi thực ra đã được rèn luyện kiên cường, dù có gặp khủng long, vẫn duy trì tốc độ 72 nhịp/ phút.

Chương 2

A Thái hay nhắc đi nhắc lại, rằng nếu cô ta không để tóc dài, thì sẽ là loại ngớ ngẩn. Bởi vì khi con gái khiêu vũ chỉ có 2 thứ có thể bay lượn (như nick của cô ấy: Khinh vũ phi dương), đó là tóc và váy. Mái tóc "phi dương" bay lượn, đương nhiên là rất đẹp. Nhưng nếu váy mà cũng bay lượn, tức biểu thị cô ấy cố ý khêu gợi. Nhưng tôi cho rằng cô ấy không như mọi người. Sách viết rằng người thuộc Hồ Cáp có một trực giác rất nhạy bén, nên tôi rất tin vào giác quan thứ 6 của mình. Còn A Thái, mặc dù anh ta có

thể nhìn ngay ra số đo vòng một của các cô và phán đoán đó là áo trong cỡ A hay cỡ B, hoặc có thể chỉ cần vài ngày để một cô gái nằm dài trên giường mình, nhưng chưa chắc anh ta đã có thể thực sự thấu hiểu người ta. Thái còn hay dẫn danh ngôn của Shakespeare: "Phụ nữ là để yêu, chứ không phải để hiểu" để chứng minh rằng hiểu được phụ nữ không phải là điều kiện để có thể "tiểu ngạo tình trường". Thực tế, câu nói này rất có lý. Trước đây tôi đã từng một mình ở chung nhà với 4 cô gái, khổ không kể xiết. Mọi việc dù rất nhỏ trong cuộc sống, đều phải giúp đỡ họ, bởi các cô chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, đâu dễ biết dầu muối gạo củi. Để giữ gìn danh dự cho họ, tối nào tôi cũng phải điếm danh. Nếu tôi có hành động "quá đà", người ngoài tất cười tôi "bảo vệ tự ăn cắp". Nếu tôi giữ gìn lễ nghĩa, người ta lại bảo tôi hâm, hoặc tặng tôi danh thiếp của bác sĩ chuyên khoa bài tiết. Tối mùa hè, họ tắm xong, trong tôi lại một trận trời đất giao tranh. Cái gọi là nhìn thấy mà ăn không được. Ở với họ được 2 năm, tôi chỉ rút ra được một kết luận, ấy là bất luận một cô gái trong sáng, đáng yêu, dịu dàng, đoan trang hay liễu yếu đào tơ đến đâu, thì tư thế vén gấu váy đếm lông chân của họ cũng giống nhau cả. Thậm chí họ còn dám gọi tôi đưa hộ giấy qua khe dưới cửa buồng vệ sinh.

Đến lúc để Khinh vũ phi dương xuất hiện rồi. Từ khi cô ấy có trực trực về đầu óc để có thể viết mail cho tôi bảo rằng tôi rất thú vị, tôi luôn mong thấy cô ấy online. Nhưng rất tiếc, chúng tôi toàn là đi chệch qua nhau. Vì vậy tôi chỉ có thể trả lời mail cho cô ấy. Để chứng minh khả năng tiên đoán của cô ấy, tôi sẽ cố gắng rèn luyện để trở thành một người thú vị. Vì thế tôi gửi mail cho cô ấy, cô ấy mail trả lời, tôi lại trả lời mail trả lời của cô ấy, cô ấy lại trả lời thư tôi trả lời cô ấy. Thế là, câu nói "Oán oán tương báo, biết bao giờ kết thúc" đã linh nghiệm. Mặc dù nói oan gia nên giải, không nên kết, nhưng oán thù giữa tôi và cô ấy lại ngày một sâu thêm.

Thực ra điều khiến tôi chú ý đến cô ấy, cũng là một plan của cô ta:

"Tôi múa nhè nhẹ, giữa đám người chen lấn. Ánh mắt lạ lùng của anh nhìn tôi, ái ngại cũng được, vui thích cũng chẳng sao, chẳng thể làm bước chân

tôi lúng túng. Bởi điều khiến tôi cất điệu múa, không phải là ánh mắt chú ý của anh, mà bởi sự trẻ trung trong tim tôi."

Tôi không thể liên hệ một cô gái như vậy với khái niệm khủng long. Nhưng nếu quả thật cô ấy là khủng long, tôi cũng muốn để khủng long này được bữa no nê. Ấy là chết dưới miệng khủng long, là quỷ cũng phong lưu. A Thái có lẽ nhìn ra sự khác lạ của tôi, nên không ngừng khuyên giải. Tình cảm trên mạng, chơi cho vui thôi, đừng bao giờ thành thật. Bởi những thứ ảo, chẳng bao giờ dám phơi bày dưới nắng mặt trời. Hãy để Thượng đế là thượng đế, Caesar là Caesar. Mạng là mạng, hiện thực là hiện thực. Bởi vì mỗi một người nấp đằng sau những ID bằng chữ cái tiếng Anh, chưa nói đó là người tốt hay hư, đẹp hay xấu, đến đó là nam hay nữ cũng chưa chắc, tình yêu tình báo nổi gì?

Cũng không nên trách A Thái bạc tình và phiến diện. Từ khi anh ta bị bồ đá năm 20 tuổi, anh ta bắt đầu đùa cợt với nữ nhi. Thường nói: kẻ bị răn cấm một lần, 10 năm trông thấy dây gàu vẫn còn kinh. Thế nên từ sau khi bị răn cấm, Thái học được cách lột da răn, lại còn thích ăn chả răn. Hơn nữa, những cô bạn quen qua mạng của Thái lại chẳng thiếu nhưng kẻ đi tìm sự mới lạ trong chốc lát. Có người mới quen lần đầu đã hỏi ngay: "Chàng có muốn lên giường?". Thế là đáp: "Mỹ nhân khó tìm, có thân đã tốt". Vậy nên trừ khủng long ra, cậu ta thông thường sẽ trả lời rằng: "chỉ mong nàng có niềm vui, tiểu sinh tôi đâu dám chối từ". Bên kia lại hỏi "Your place or my place?". Anh ta lại trả lời: "Muốn tha muốn giết tùy ý nàng, quan trọng là ở với ai, chứ không phải là ở chỗ nào". A Thái ghê thật, đến cả những lúc như thế, vẫn còn "chi hồ giả dã" một phen. Ghê hơn nữa là, thường thì anh ta mang các cô ấy về phòng, đuổi tôi lang thang ra đầu đường.

Trong một đêm sâu, khổ sở ngồi làm các phương trình, tiếng mèo hoang gọi tình bên ngoài phòng thí nghiệm vọng vào đứt đoạn. 3 tiếng dài, một tiếng ngắn, chắc là 3h 15phút sáng. Tôi lên mạng lướt một chút. Thông thường thời điểm này số người lên mạng là ít nhất, nhưng số kẻ đang chán chường hoặc thiếu vắng khác giới chiếm nhiều nhất. Nếu gặp được một đôi cô khác

người để “nhìn rùng mớ chổng cơn khát”, cũng gọi được là thú vị. A Thái nói rằng, sự phòng vệ của các cô càng về đêm càng lỏng lẻo, càng dễ để bạn đánh hết bóng.

Chương 3

Đúng lúc này máy tính phát ra tiếng tí tí. Hay quá, có cá cắn câu. Chẳng rõ cô nào chán đời hận kiếp giữa đám dã thú giống đực đói khát đã chọn tôi làm đối tượng gửi message. Bất giác tôi không tìm được nước bọt của sự an ủi đầy lên trong miệng.

Trên màn hình hiện ra:

“Chào Đầu gấu... muộn thế này mà vẫn chưa ngủ à?”

Trời đất ơi... không lẽ nào! Sao lại là Khinh vũ phi dương! Cô bé không biết là tóc bay hay là váy lượn này.

Vội vàng nuốt ngược nước bọt đang chực rơi ra, thở sâu vài lần. A Thái lúc này lại không biết đang nằm duỗi trên chiếc giường nào, để lúc nguy nan thế này chỉ có mình tôi đơn thương độc mã nghênh chiến. Biết thế, lúc tối đã bảo A Thái ăn chay, không được sát sinh. Làm sao bây giờ? Với chút tài hài hước hèn mọn và lối ăn nói hơi mang chất ngốc nghếch, làm sao để hấp dẫn được cô ấy đây?

“Đầu gấu, tôi đang không vui, chẳng ngủ được, anh cũng thế à?”

Trời đất qui thần! Tất cả tại A Thái, tự dừng lại bảo tôi lấy nick là Đầu gấu. Còn bảo nào là “mang vào chỗ chết để hồi sinh”, đặt nick như thế ngược lại sẽ có tác dụng hấp dẫn các cô gái ngây thơ. Trước đây tôi có nhiều nick, chẳng hạn “Yêu em ngàn năm”, “Jack tình sâu”, “biệt hiệu của tôi là lãng mạn”, “Cười Dương Quá chẳng si tình”, v.v... chẳng lẽ không đầy cá tính đó sao? Bây giờ lại khiến cô ấy gọi tôi là Đầu gấu, nữ lòng nào!

“Tôi cũng đang không vui... chúng mình hai dấu âm thành một dấu dương nhé!”

Khó khăn lắm mới rặn ra câu này, toát mồ hôi khắp mình. Thực ra tôi cũng không đến nỗi không vui, chỉ là thuận theo lời của cô ấy. Không nên vừa mới bắt đầu đã tạo cảm giác trái ngược. Nếu lát nữa cô ấy hỏi tôi vì sao cũng không thấy vui, tôi có thể trả lời rằng: “Em không vui, làm sao anh vui được!” Mặc dù nghe có vẻ nịnh bợ, nhưng A Thái vẫn thường nói rằng: “nịnh nọt là điều cơ bản của tình cảm yêu đương”. Con gái là một loại động vật rất kì lạ, họ tin vào những gì nghe thấy hơn vào những gì họ nhìn thấy, cho nên làm mười việc chăm sóc gần gũi an ủi họ chẳng bằng nói một câu êm tai khiến họ xúc động.

“Được thôi!... nhưng anh còn chưa chào em đấy!”

Chết thật! hồi hộp tới mức quên luôn cả phép lịch sự cơ bản của loài người. Thế mà tôi đã từng được gọi là Sách giáo khoa về phẩm hạnh, Trọng nguyên đạo đức v.v... nhiều danh hiệu trong Khoa. Nếu để các em năm dưới biết điều vừa xảy ra, tất khiến các em mất đi một đối tượng để tương tư!

“Cô bé có mái tóc dài tung bay, chào em!”

Trong lòng tôi, chỉ mong rằng cô ấy có mái tóc dài tung bay, chứ không phải là váy. Thế rồi rất tự nhiên, cảm thấy cô ấy nhất định để tóc dài. Thượng đế phù hộ cho con, đừng để con đoán nhầm!

“Ồi!... Sao anh biết em để tóc dài?”

Bingo! Thế mà tôi lại đoán trúng phóc, tốt quá đi, có thể chứng minh là cô ấy không bị dở hơi rồi. Tình hình này sao mà khoan khoái quá.

“Tôi không những biết em để tóc dài, tôi còn biết em không thường mặc váy....”

Muốn đánh cược, thì phải đặt lớn một chút, nếu lần này để tôi đoán trúng, chắc thiên hạ sắp được thái bình đến nơi rồi.

“Ồi again?... ngay cả chuyện bốn cô nương không thích mặc váy mà anh cũng biết?”

Ông Trời ạ, sao lại ưu ái tôi đến thế? Tôi chẳng qua chỉ thật thà hơn mọi người chút ít, thành khẩn hơn mọi người chút ít, cũng không nhất thiết phải thưởng tôi hậu hĩ thế này!

“Anh chỉ nghĩ rằng em có một đôi chân rất đẹp... vì thế không nên để làn váy che đi những đường nét đẹp ấy...”

Sự huấn luyện đặc biệt của A Thái quả nhiên có tác dụng. Anh ta bảo rằng còn trai nhất định phải biết nói ngọt. Khi con trai lời ngon tiếng ngọt, kẻ thù lớn nhất không phải là cái tai của phụ nữ mà chính là cái bao tử của mình. Nếu khi tôi nói ra những điều nịnh bợ a dua thố lợ và sống sượng mà không thấy dạ dày bị chuột rút, thì tôi có thể xuất sư hành đạo được rồi. Nay tôi kể như đã tốt nghiệp về nước.

“A,... ”

Đây là đặc quyền của các cô trên mạng. Khi họ không biết phải trả lời bạn như thế nào, bèn dùng “A” hoặc nụ cười “ ” để cho qua. Đó là một chiêu cao thủ, không những tỏ ra chấp nhận mà không lộ tí vết, lại vẫn giữ được một thái độ tựa như chẳng can hệ gì đến cô ấy.

“Đã thấy vui hơn chưa? Tiểu thư Kinh vũ phi dương xinh đẹp?”

Mặc dù rất tò mò vì sao cô ấy không vui, nhưng tuyệt đối không thể hỏi trực tiếp như vậy. Bởi khi con gái đang buồn, tình cảm rất không ổn định, nếu đơn đao đánh thẳng mà hỏi trực tiếp ắt làm họ cảm thấy bực bội khó chịu. Ngộ nhỡ cô ta mới bị làm sao, đánh mất cái gì quý giá, hoặc giả đập phải cái gì bẩn thỉu, chắc tôi sẽ bị chửi cho tơi bời. Cho nên, thay đổi cách hỏi sẽ phù hợp với binh pháp Tôn Tử: “Vu hồi cận kích” và “Dụ định thâm nhập”. Hơn nữa, nể mặt tôi đã khen cô ấy xinh đẹp, cái gọi là không nể tăng cũng phải nể Phật, nhất định chẳng đến nỗi cô ấy trở mặt giữa đường!?

“Vâng ... vui nhiều rồi ... Tiên sinh Đầu gấu đáng yêu à”

Đáng yêu ư? Tính từ này, mặc dù không được thoả mãn tôi cho lắm, nhưng còn chấp nhận được. Nhưng Đầu gấu thì có đáng yêu đến mấy vẫn chỉ là

đầu gấu mà thôi. Ngay mai phải nghĩ ra một cái nick nho nhã hơn mới được.

“Biết em vui lên.... Tôi cũng vui theo rồi đấy... em bảo có lạ không?”

Câu chực sẵn của lúc này đã phát huy rồi đây. Rõ là đang nịnh đầm, nhưng vẫn vẻ như đang tự nhiên vô can. Ấy cái gọi là “Nịnh mà như chẳng nịnh”. Đây còn là chân quyết của Độc cô cửu kiếm trong “Vô chiêu thắng hữu chiêu”.

“.... Đầu gấu, em phải đi ngủ rồi... 10 giờ sáng mai lên mạng nói chuyện với em nhé?”

Xét phản ứng của cô ấy, chiêu nịnh đầm vừa xong đã sử rất vừa vặn, bất luận về lực ra đòn hay vị trí tấn công. Ở với A Thái bao lâu nay thật chẳng uổng công.

“Lên rừng xuống biển cũng không chối từ... nữa là lên mạng nói chuyện với em!”

Trời ôi, sao tôi lại đột nhiên có được câu nói sâu sắc đến vậy? Câu này tầm cỡ vào loại 10 câu hay nhất trên mạng trong năm. Tôi nghĩ, Đường Bá Hổ có mà sống lại, cũng chỉ đến thế là cùng. Mặc dù nói tôi được sự huấn luyện của A Thái, nhưng đã là màu xanh có gốc từ lam, mà xanh hơn lam rồi. Càng hiếm hoi bởi khi gõ cây này, ngón tay chẳng run chút nào. Xem ra tôi cũng có năng khiếu lăn lộn trong tình trường đây. Tôi thực sự thấy xúc động trước tài năng của chính mình...

“Vâng , vậy sáng mai gặp lại nhé, Goodnight Đầu gấu”

“Xin được đính chính một chút, phải là sáng nay gặp lại chứ.... Goodnight you too”

Xuống khỏi mạng, không thể tìm được bắt chước quảng cáo trên T.V gào lên “Trúng rồi, trúng rồi!” Xem ra thì lần đánh này, có thể đánh hết bóng đây. Tiếng mèò hoang gọi bạn bên ngoài phòng nghe sao mà rõ thế.

“À á, cho tôi li nước tăng cường, để tôi một đêm không ngủ ...”

Nghe thấy lời hát cải biên một cách tẻ nhạt từ bài hát của Lưu Đức Hoa, chắc hẳn là A Thái đã về. Xem ra, tối nay lại có cô nào gặp phải tay độc thủ.

A Thái từng nói, không phải anh ta không muốn ổn định, nhưng vì điều kiện của anh ta xịn quá, trái lại làm cho các cô thấy bất an, cho nên “đâu phải tôi háo sắc, chỉ vì cực chẳng đã”. Rõ ràng là bao biện, nhưng chắc hẳn ai cũng có cái tính cách đó của Thái, chỉ là ít hay nhiều mà thôi. Có người vì điều kiện không thể, muốn phong lưu cũng chẳng được.

Tôi kể với A Thái tôi mới gặp được Khinh vũ phi dương.

“Chúc mừng chúc mừng... Hạnh ngộ đến thế... lẽ nào không rượu?”

“Đùa à, sáng mai tôi còn phải dậy sớm đây, uống rượu vào hỏng việc.”

“Cũng đúng, chờ cậu thất tình uống luôn một thể”

“Ôi cha! phảng phất có vẻ anh đang trù ẻo tôi....”

“Việc gì tôi phải phảng phất... Tôi đang trù anh thực sự”

“Horse’s, Nếu không phải nể tình tôi đánh không lại anh, anh đã máu phun ngũ bộ rồi đó.”

“Đầu gối ơi, đừng giận, tôi chỉ đang dùng phép hồng thủy chặn mãnh thú của ngành tâm lý học thôi. Khi anh đang tràn trề hi vọng, phải tạt cho anh gáo nước lạnh, có thế anh mới vững vàng tiến bước, chiếm đất, công thành.”

Thực ra thế cũng đúng, nếu không có gáo nước lạnh ấy, tôi chắc sẽ vì tự đắc mà hỏng chuyện.

Tôi là người lộn ngược đêm với ngày. Thức dậy lúc 10h sáng đối với tôi có chút khó khăn.

“A Thái à, sáng mai tôi phải dậy sớm” Nhưng trông cái dáng anh ta, chẳng mong được đánh thức mất rồi. Tôi đặt hai đồng hồ chuông liền. Một cái để bên giường, một cái đặt ở góc xa giường nhất. Như thế mới đảm bảo đồng hồ sẽ không đánh thức một mình ngón tay trở của tôi.

Chương 4

“Đầu gấu... sao lại khéo thế này”

Cũng tạm thôi, mặc dù ngủ hơi quá đà, nhưng vẫn đảm bảo online đúng 10h!

“Thật ấy, sao lại khéo đến vậy”

Con gái quả là một động vật kì quặc hết sức. Rõ ràng đã ước hẹn hẳn hoi, lại làm ra vẻ tình cờ. Hẳn là tiêm nhiễm quá liều tiểu thuyết của Quỳnh Dao! Họ luôn cho rằng những chàng trai gặp gỡ tình cờ nhờ duyên phận mới là hoàn hảo. Hơn nữa cái đẹp của con trai lại tỉ lệ thuận với mức lãng mạn của sự tình cờ.

“Đầu gấu à, anh nói khoác”

“Khoác á! Được, để tôi lấy ví dụ. Chàng trai gặp trên bãi biển vào mùa hè, nhất định sẽ biết chạy bộ, có khuôn mặt thô tháo, nước da đồng đúc, đôi mắt sáng tựa biển xanh, và còn có tiếng cười âm vang khoẻ khoắn. Sau đó, anh ta sẽ vừa gọi tên nữ nhân vật chính, vừa lao về phía cô ấy, rồi ôm bồng cô ấy, quay ngược chiều kim đồng hồ 3 vòng...”

“Đầu gấu à, anh vẫn nói khoác.....”

“Không thích mùa hè ư? Được, chuyển sang mùa khác. Người con trai gặp trên đường phố vào mùa thu, nhất định phải có một đôi kính, phải có dáng vẻ nho nhã học hành, trong tay kẹp một cuốn thơ, tốt nhất là đang đập lên thảm lá vàng khô, tiếng lá xào xạc. Miệng lẩm nhẩm những câu thơ trữ tình lãng mạn, nhẹ nhàng và sâu lắng khi nói với nữ nhân vật chính rằng cô ấy còn đẹp hơn Thơ.”

“Đầu gấu à, anh vẫn đang nói lung tung....”

“Tôi lung tung? Được, không nói vấn đề thời gian tình cờ, nói về địa điểm. Tình cờ gặp chàng trai trên núi vắng người. Chàng trai đó nhất định có mái tóc dài, dáng dấp của một nghệ sĩ, mang theo bộ giá vẽ, vài tấm toan, tốt nhất là phải có rất nhiều chú chim đang đậu sau lưng anh, xem anh

vẽ. Sau đó, nữ nhân vật chính có thể là cởi bỏ y phục để làm người mẫu cho họa sĩ, hoặc lặng lẽ ngắm nghía sự chuyên tâm của anh ta.”

“Đầu gối, anh đầu anh bị nóng rồi..”

“Nóng đâu? Được, đổi sang một địa điểm văn minh “đô thị” hơn. Người con trai tình cờ gặp trong quán Bar, nhất định có bộ râu đậm, có dáng vẻ lôi thôi chán chường, miệng ngậm thuốc lá, uống rượu mạnh chứ không phải bia Đài Loan, tốt nhất còn có thêm đôi mắt lạnh lùng. Sau đó, nữ nhân vật chính bị mấy gã say trêu chọc, còn anh ta, dũng cảm và kịp thời, đánh đuổi lũ kia.”

“Đầu gối à, những điều này đều rất lãng mạn”

“Lãng mạn ư? Thưa cô, lãng mạn có thể chỉ tồn tại trong các tình tiết của tiểu thuyết. Trong cuộc sống hiện thực này, chạy bộ trên bờ biển có thể dẫn phải mảnh chai, sau đó phải đưa đi cấp cứu. Hoặc có thể nữ nhân vật chính nặng quá, khiến cơ tay của anh ta bị kéo dẫn, bị thương. Chàng trai đập trên thảm lá mùa thu có thể đập phải phân chó, bởi vì trong đồng lá rụng rất hay có phân chó. Phân chó rất không thơm, vì thế có thể anh ta sẽ không nhắm thơ nữa, mà nhắm tam tự kinh. Chàng trai gặp trong núi vắng người, chim xung quanh sẽ bình lên đầu anh, hoặc khi nữ nhân vật chính thoát y làm mẫu, anh ta chê mớ ở eo và mộng quá nhiều để rồi bị cô ta tấn cho một trận. Còn chàng trai gặp trong quán bar đông đúc, có thể không mang đủ tiền mà phải ở lại rửa chén, hoặc có thể lúc đánh nhau với người ta bị đánh cho bỏ chạy. Bởi vì chẳng có lí do gì để người tốt lúc nào cũng đánh thắng.”

“Đầu gối! Anh có thù hằn gì với lãng mạn không vậy?”

“Có thù với lãng mạn? Đương nhiên là không. Tôi chỉ rút ra một vài kết luận trên quan điểm của môn thống kê học. Bởi vì những loại hình đàn ông kể trên, bất kể là loại Tráng kiện, Thư sinh, Nghệ sĩ hay Lôi thôi, đặc điểm chung lớn nhất giữa họ chính là Cao to chứ không phải Đẹp trai! Có một số tiểu thuyết cố ý để nhân vật chính không được đẹp trai cho lắm. Nhưng

chẳng ai dám để cho nhân vật chính lùn. Nay vì tôi không cao, nên tôi muốn kháng nghị.”

“Đầu gấu à! ... toà huỷ bỏ kháng nghị.”

Tôi thực sự là loại người vô duyên và nhạt nhẽo ở cấp độ cao. Sao tự dừng lại đi thảo luận về những điều này với cô ấy ở trên mạng. Đã thế lại còn nói một mạch đến tận trưa.

“Đầu gấu à, anh đói bụng chưa?”

“Ừ nhỉ, thế em thì sao?”

“Vâng, đúng là đến giờ ăn trưa rồi. Đầu gấu à...”

“VẬY CHÚNG TA CÓ LẼ PHẢI.....”

“Đầu gấu à, em chỉ hỏi xem, chứ không có ý mời anh ăn cơm đâu”

Tốt thật đấy, tôi không lãng mạn, và em cũng chẳng lãng mạn.

Buổi trưa ăn cơm với A Thái, chúng tôi bàn tán về những điều đã nói với Khinh vũ phi dương sáng nay.

“Cậu đúng là mất trí đến nơi rồi, sao lại cứ nhấn mạnh rằng mình không lãng mạn hử. Đầu cậu có trục trặc!”

A Thái phủ đầu tôi một trận chửi mắng, hơn nữa không dừng được lời.

“Danh dự của tôi, cậu làm ô uế hết cả rồi. Sao có thể phạm vào đại kỵ của binh gia! Tôi... tôi thì...”

A Thái gắp một cái cánh gà, giận đến mức tay cầm đũa run run. Cánh gà tựa như đang dang rộng muốn bay.

“Đi cửa phải chú ý 3 đại kỵ. Một nói rằng không lãng mạn, hai nói rằng quá thật thà, ba nói rằng miệng không ngọt. Trong đó, vẫn đề lãng mạn đặt lên hàng đầu. Nghe rõ chưa!”

“Câu nói con trai không hư, con gái không yêu, chắc cậu đã nghe rồi hử?”

“Câu nói này vẫn đang được bàn cãi, sao lại không nghe thấy. Thực ra, con gái đâu có hèn kém đê tiện gì, sao lại cứ phải yêu con trai hư!”

“Ấy là vì con trai hư lại thường lăng mạn... còn con trai tốt lại thường không tâm lí. Cho nên gọi là so sánh hai cái hại để chọn cái đỡ hại hơn. Hiểu chưa hả Đầu gấu?”

Thế này thì tôi đã hiểu.

Thảo nào mà tôi xưa nay vẫn đơn cô lẻ bóng. Còn A Thái thì gặt hái không hết. Khổng tử đã rằng: “ngày được nghe đạo, tối chết cũng thỏa lòng”. Tôi thiết nghĩ, cuối cùng tôi đã có thể yên tâm nhắm mắt.

“Nói cách khác, con gái có thể không ngại chuyện anh không có chiều cao, có thể không để ý rằng anh không đẹp trai, có thể chịu đựng sự thiếu dịu dàng chăm sóc của anh, có thể chấp nhận anh không tinh tế che chở, có thể rộng lượng bởi anh không thông minh, hóm hỉnh, nhưng họ quyết không thể tha thứ việc anh không lăng mạn”

“Vẽ chuyện thế, làm gì đến nỗi”

“Đầu gấu ạ. Rất nhiều con gái phụ nữ đều nặng lòng với vấn đề lăng mạn. Cũng như rất nhiều con trai quá nặng lòng với vấn đề trinh tiết của họ vậy... Đối với con gái, họ không thể hiểu được sao một lớp màng nho nhỏ lại quan trọng đối với cánh đàn ông đến vậy. Cũng như chúng ta không hiểu vì sao mức độ quan trọng của sự lăng mạn đối với họ...”

“Nói linh tinh. Tôi chưa bao giờ nghe ai nói nặng lòng với vấn đề trinh tiết, càng chưa nghe nói nặng lòng với vấn đề lăng mạn”

“Người nặng lòng, thì quan trọng cũng ở chữ nặng mà thôi. Nếu anh hiểu vấn đề thoáng hơn thì đã không gọi là nặng. Đàn ông đương nhiên cũng hiểu vấn đề trinh tiết đôi khi đặt ra một cách vô tri, khô hài, ích kỉ và thiếu bình đẳng. Nhưng có nhẹ được lòng hay không là một việc, có dám thừa nhận sự tồn tại của tâm lí này trong mình hay không lại là một chuyện khác. Cũng cùng một lẽ ấy, con gái cũng vậy...”

“Những khi trên mạng bàn luận về vấn đề gìn giữ trinh tiết, mọi người đều thấy bọn đàn ông nào mắc mớ nặng nề điều này vừa dốt vừa láo vừa đáng đánh đó thôi.”

“Đầu gối, cậu biết một chưa biết hai. Khi nói về vấn đề này, nữ giới thường tỏ thái độ phần nộ đầy mình, âu là điều dễ hiểu. Nhưng nam giới thì sao? Có bao nhiêu người dám tự nhận mình nặng nề chuyện này trước bàn dân thiên hạ. Hơn nữa, nếu mọi cô gái đều tin rằng nam giới chỉ kết hôn với những người còn trong trắng, để rồi giữ rịt lấy tiết hạnh, thì loại người như tôi còn hoạt động được gì nữa?... Cho nên, xét công tư đôi ngả, chúng ta buộc phải thuyết phục nữ giới tin rằng, tiết hạnh không quan trọng... Bài đầu tiên tôi post lên mạng là lời tuyên ngôn thề quyết khai tử tâm lí nặng nề với tiết hạnh của nữ giới.”

Hóa ra là như vậy. Thảo nào mà mỗi lần ăn lẩu với chúng tôi, A Thái đều bảo rau rất ngon, chúng tôi bèn ăn rau, những anh ta thì toàn là ăn thịt.

“Nói chung, đối với nữ giới, mỗi năm có 5 ngày kỉ niệm lớn. Đó là ngày valentine, ngày Ngưu Lang Chức Nữ, ngày sinh nhật, ngày mùng 8-3 và ngày Noël. A Thái tôi đã từng đọc ngang trong tình trường ngót chục năm, ít nhiều cũng tới trăm lần thọ địch. Tôi dám mắng con gái là đồ lả mồm, dám trêu ghẹo họ, dám nhận xét khuôn mặt họ chưa được xinh xắn, dám chê dáng hình chưa thon thả, nhưng tôi tuyệt nhiên không dám quên 5 ngày kỉ niệm này”

A Thái tự châm một điếu thuốc, nói vẻ nghiêm trang

“ Một năm 365 ngày, cậu đối xử tốt với họ suốt 360 ngày, thực ra chẳng bằng trong 5 ngày kia anh làm họ cảm thấy lãng mạn. Thông thường, nữ giới có thể vì biểu hiện tốt đẹp của cậu trong năm ngày này mà sẵn sàng quên đi sự thật cậu đã không quan tâm lắm đến họ trong suốt 360 ngày còn lại. Ngược lại, họ sẽ vì bạn đã thiếu những quan tâm đặc biệt trong năm ngày này để không thềm tin rằng suốt 360 ngày kia cậu đã tận tụy chăm sóc họ.”

Chương 5

Trời ạ, A Thái vẫn chưa hết huyền thuyên.

“Cũng giống như một vận động viên bóng chày...”

“Thì tôi đã hiểu ra rồi. Nhưng tội lớn đã gây ra, làm sao để vớt vát lại đây?”

“Đừng lo Đầu gấu ạ. Dù sao thì đến lúc, tôi sẽ uống rượu với cậu mà. Cậu đã bao giờ nghĩ rằng, chính vì cậu thường xuyên thất tình nên từ lượng của cậu đã được luyện đến độ thượng thừa. Nếu xét từ góc độ này, cậu sẽ chẳng thấy buồn nữa đâu. Ấy chính là được cái này phải mất cái khác, hay còn là ông già mất ngựa.”

Dù là nói thế, những "ông già" tôi đây, liệu có còn được bao nhiêu con ngựa để mất chứ?

Buổi tối ở phòng thí nghiệm, lại tiếp tục vật lộn với luận văn.

Kể cũng lạ, tôi nay nhìn những phương trình vi phân quen thuộc nhưng sao mà khó coi thế. Dùng một vài phương trình vi phân đơn giản để mô tả các hiện tượng vật lý của thế giới tự nhiên, ấy chính là khoa học. Thế thì tại sao dùng các ngôi sao trên trời sắp xếp phân chia tổ hợp để giải thích cuộc đời lại bị gọi là mê tín? Khoa học chỉ nên là một phương pháp để giải thích chân lí. Còn những điều chưa thể dùng khoa học để giải thích, đâu chắc đã không phải là chân lí. Tại sao những người học khoa học lại thường hay rơi vào vũng lầy của những lô gic mà mình nắm được?

Cái con mèo hoang đáng ghét. Tại sao lại đúng lúc này kêu lên thứ kêu 3 dài một ngắn thế. Thôi thì lên mạng thôi! Đăng nào thì đầu óc cũng nặng nề rồi, có viết cũng không được cái gì.

“Đầu gấu, cuối cùng thì cũng đợi được anh lên mạng rồi. Chào buổi đêm “

Cuối cùng ư? Từ vạng này kì lạ quá. Càng lạ hơn là, tại sao muộn thế này cô ấy vẫn còn ở trên mạng? Chẳng lẽ lại là đang không vui?

“Ừ, Anh và em tương phùng tại net trong đêm đen... thật là có duyên phận”

Học tập Từ Chí Ma, biết đâu, cô ấy sẽ cảm thấy tôi rất lãng mạn.

“Đầu gấu à, chẳng liên quan gì tới duyên phận đâu. Em chờ anh suốt từ 2 giờ tới bây giờ đấy”

“Thật á, sao lại phải đợi tôi?”

“Em muốn nói chuyện với anh mà, nếu không em không ngủ được”

“Em mắc phải bệnh thèm bị dọa à? Nếu không bị dọa một trận sẽ không ngủ được chứ gì?”

“ :)”

Lần cười này cố ý để cách hai kí tự xa nhau ra, trông nụ cười rạng rỡ hơn nhiều.

“Đầu gấu, anh tiếp tục chủ đề trưa nay đi... anh nghĩ thế nào về sự tình cờ gặp nhau trên mạng?”

Cho tôi xin... trời ơi, đã tránh không đá động thì lại bị nhắc đến. Trưa nay vừa bị A Thái dợt cho một trận, bây giờ làm sao dám nói đến nữa

“Gặp gỡ qua mạng ...rất ... rất... rất... lãng mạn....”

Quả nhiên tôi không quen nói dối. Khi cần rút lương tâm, cả chữ gỡ ra cũng có vẻ run run.

“Đầu gấu, anh nói dối ... anh có phải là người lãng mạn đâu!

Thế là hết, sắp sửa đi uống rượu với A Thái rồi đây.

“Đầu gấu à, anh nói đi!.. Em thích nghe anh bịa”

“Đã biết là anh bịa, sao việc gì phải nghe bịa nữa...”

“Cái này gọi là biết không làm được mà vẫn làm, còn gọi là đã biết trong núi có hổ, vẫn đi vào núi đấy.”

Cái tên này, chẳng học hỏi gì khác, lại học tôi cách ăn nói hình ảnh. Nhìn lại chuồng ngựa, chắc tôi chỉ còn một con ngựa này nữa thôi. Vậy làm thế

nào đây, báo cáo sự thật hay là lấp lửng qua chuyện? Tôi phân vân quá.

“Đầu gấu, anh sao thế, pc đơ rồi à, hay anh đang ngây người ra đấy?”

“Ừ, tôi đang nghĩ tại sao mặt trời hôm nay lại tròn đến thế?”

“Đầu gấu à, anh không được chuyển đề tài. Em đã phải đợi anh hơn một tiếng đồng hồ đấy!”

Ghê đấy. Nói rất tinh. Cái thứ kĩ xảo mà các ông quan Quốc dân đảng hay dùng đã bị phát hiện mất rồi.

“Bây giờ muộn lắm rồi. Làm sao anh nở vì mình mà bắt em ngồi nghe anh lê thê không đầu không đuôi!”

“Đầu gấu à, chiến thuật kéo dài thời gian không có tác dụng đâu”

Con bài chủ cuối cùng đã hết hiệu nghiệm.

“Thực ra tình cờ quen nhau qua mạng, thực sự là rất lãng mạn. Bởi vì thông thường lãng mạn mang chút vẻ không thật, mà mạng thì không thật. Từ góc độ này, việc gặp nhau qua mạng đã hội được một trong các điều kiện của lãng mạn.”

“Đầu gấu à! Tại sao mạng lại không thật? Những thứ hư cấu thuộc về nhân tố con người chứ đâu phải là mạng, đúng không ạ?”

“Nói là nói vậy, nhưng bởi vì mạng có thể che đậy một cách rất an toàn, cho nên thường sẽ hình thành 3 loại người. Loại thứ nhất, sẽ bộc lộ tính cách thứ cấp của mình. Thông thường, mọi người đều có nhiều loại tính cách. Trong cuộc sống hằng ngày, tính cách chủ yếu của họ được thể hiện ra ngoài. Các tính cách thứ cấp có thể bị ức chế, che đậy, hoặc có thể tự bản thân không ý thức được sự tồn tại của nó. Thế nhưng trên mạng, đối tượng đại diện cho bản thân không còn là con người bằng xương bằng thịt, mà là mấy cái Nickname mà thôi. Những giao tiếp, tiến thoái, ứng xử cần thiết đều được gạt sang một bên. Thế nên gà mọc răng nanh, hoặc cố ý, hoặc vô thức họ bộc lộ tính cách thứ cấp của mình.”

“Thế ấy ạ? Vậy loại người thứ 2 như thế nào?”

“Loại thứ 2, khi lên mạng, họ “biến” thành loại người mà họ mơ ước. Nhân cách là muôn màu muôn vẻ, nhất định có một số hình tượng nào được anh ta tôn thờ hoặc theo đuổi. Nhưng đáng tiếc, những tính cách đấy không nhất định thuộc sở hữu của anh ta. Thế nên anh ta mong muốn trở thành loại người vốn mang tính cách ấy. Và mạng đã mang đến cơ hội này cho anh ta. Lấy ví dụ, người thường ngày lặng lẽ ít nói, trên mạng có thể rất hóm hỉnh, nói năng rôm rả, còn người hay xấu hổ, yên tĩnh lại có thể trở thành hoạt bát mạnh dạn.”

“Đầu gấu à, anh có đang đoán mò không vậy? ... Thế loại người thứ 3 thế nào?”

“Tôi không đoán mò đâu, đây là luận văn thạc sĩ của một ông bạn bên phòng nghiên cứu tâm lý học Đại học Đài Loan nói vậy. Loại người thứ 3 khi lên mạng, biến thành loại người mà họ “không thể” trở thành. Thượng Đế là nhà đạo diễn, đã chỉ định vai diễn của anh ta trong cuộc đời này, bất kể anh ta có thích hay không. Còn trên mạng thì không có Thượng Đế, nên các vai đều do anh ta tự đạo tự diễn. Vậy nên, rất có thể, anh ta sẽ đóng cái vai mà trong cuộc sống không bao giờ anh có thể làm được. Lấy ví dụ, nếu em là con gái, có thể trên mạng em biến thành con trai, và ngược lại.

Hoặc là, rõ ràng em là khủng long, nhưng trên mạng lại cho mình là tuyệt thế giai nhân. Và ngược lại cũng có.

“Đầu gấu à, thế anh thuộc loại người nào?... Còn em thì sao?”

“Tôi không mong muốn em là loại thứ 3, bởi vì tôi cũng không phải là loại thứ 3. Lại vì trên mạng chiếm nhiều nhất là loại thứ nhất, nên em cũng không thuộc loại này. Bởi vì em khác họ. Và đương nhiên, một người đặc biệt như em nhìn ra anh, dĩ nhiên anh cũng đặc biệt. Có nghĩa là, chúng ta đều thuộc loại thứ hai em ạ.”

“Đầu gấu à, anh quê thật đấy.... Thế nếu mình đều là loại thứ 2 thì xấu hay tốt?”

“Đây không phải là chuyện tốt hay xấu, mà là nên hay không nên. Chúng ta nên trở thành loại thứ nhất, chứ không nên trở thành loại thứ 2 hay thứ 3.”

“Tiếp tục khịa đi công tử, tiểu cô nương rửa tai lắng nghe”

“Loại người thứ nhất rất thật. Nếu nhìn từ một góc độ khác, anh ta càng dễ phát hiện những ưu điểm tiềm ẩn của mình. Chẳng hạn nhiều người sau khi viết bài post lên các board, mới phát hiện ra mình có năng khiếu trở thành cây bút lớn. Lại có những người sau khi chửi bới công kích với người khác trên board xong, mới phát hiện ra da mặt mình dày chẳng kém gì mấy ông quan tham. Thế là nhờ có mạng, họ trưởng thành lên thêm.

Loại người thứ 2 kém cỏi nhất

Bởi vì họ chỉ biết trầm trồ những ưu điểm của người khác mà quên đi trân trọng những ưu điểm của bản thân. Nếu mình là quả chanh, thì hãy thử đi thích thú vị chua chua, chứ đừng đi trầm trồ vị ngọt của trái đào mật. Bởi trái đào mật có thể cũng đang trân trọng vị chua của trái chanh.”

“Đầu gấu ơi, cả anh và em đều là chanh rồi. Vậy có phải là 2 kẻ cùng lưu lạc nơi chân trời góc bể không?”

“Chua thì có, lưu lạc chắc không đến nỗi. Hơn nữa hai quả chanh chua gặp được nhau cũng là một sự lãng mạn.”

“Đầu gấu, anh đừng có giả vờ lãng mạn nữa nào! Đúng là anh đang mong muốn trở thành loại người lãng mạn thứ 2”

Ghê thật, có thể mà cô ấy cũng bắt được tôi. Xem ra trái chanh này chua hơn mình rồi.

“Đầu gấu à... my ears will go on ... vì vậy đề nghị anh go on....”

“Loại người thứ 3 đáng thương nhất. Bởi vì họ bắt buộc phải biến thành loại người mà họ không thể nào có thể biến thành thì mới tìm thấy được niềm vui. Cho nên cho dù họ tìm được niềm vui hay không, họ cũng không thể tận hưởng được niềm vui ấy. Hơn nữa, lâu dần họ sẽ mắc phải chứng “thần kinh phân liệt internet”. Họ rất dễ tạo dựng rồi trồng cấy gửi gắm toàn

bộ vui buồn giận nhớ cũng các mối quan hệ với con người vào mạng. Để rồi khi ra khỏi mạng, chẳng còn biết phải làm gì.

“Đầu gấu, anh có thể nói cho em biết, tại sao anh lại là loại người thứ 2 không?”

“Thực ra cũng đơn giản thôi. Chủ yếu là bởi vì tôi rất thường. Tôi không cao không thấp, diện mạo không xấu cũng không điển trai, tính tình không tốt cũng chẳng xấu. Mặc dù tôi đã quen với sự thường thường, nhưng vẫn có lúc lại không cam lòng với cái thường thường ấy. Thế nên mạng là công cụ tốt nhất để tôi trở nên không thường thường.”

“Đầu gấu à... nhưng anh vừa mới nói là anh có chút đặc biệt mà...”

“Bình thường thêm vào một chút đặc biệt thành ra đặc biệt bình thường, cho nên tôi rất hi vọng trở thành loại người khác.”

“Đầu gấu, anh muốn trở thành người như thế nào?”

“Đương nhiên tôi muốn trở thành người như A Thái, lãng mạn và đa tình, hóm hỉnh và sôi nổi, nói chuyện hay. Bởi vì đó là những thứ mà tôi thiếu”

“Đầu gấu à, thế em thì sao?”

“Em ấy à? Anh chẳng biết nữa. Em muốn dang tay múa, muốn đắm mình vào sự trẻ trung, để tuổi trẻ được tung cánh. Nếu đây là một niềm hi vọng mà em không thể thực hiện được, thì chỉ có hai loại khả năng. Một là em sắp sửa già rồi. Hai là ngày tháng của em không còn dài.”

Tôi cho rằng tôi đã nói ầu rồi, bởi vì cô ấy không send thêm một Message nào lại nữa. Tôi mắng tôi điên dại, sao huyền thuyên những điều như vậy. Mặc dù đây là luận văn thạc sĩ của bạn tôi, những cuộc thi vấn đáp với cô ấy thế là coi như bị đánh trượt rồi. Mọi việc chỉ mới dừng lại ở vòng ngoài.

Hay là đợi thêm một chút, biết đâu máy tính bị đơ.

Có lần, A Thái cũng gặp tình trạng như vậy. Cô bạn trên mạng gửi đến một câu:

“Anh Thái.... Em có hai tháng rồi..”

A Thái vô cùng kinh hãi, mặt tái mét. Thái bảo rằng lúc nào cũng rất cẩn thận, làm sao có thể sơ suất thế được. Chẳng lẽ cái thứ mua một tặng một ở siêu thị chất lượng không tốt? May thay sau đó cô kia lại gửi tiếp:

“Sorry.. pc của em mới bị treo một lúc. Em muốn nói là em có hai tháng rồi chưa gặp anh, nhớ anh nhiều”

Thế nên tôi tiếp tục đợi chờ. Mặc dù là chờ có mấy phút, sao tôi cảm thấy như hàng mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Tôi rất muốn xin lỗi, nhưng không biết phải nói thế nào. Cho đến khi cô ấy gửi câu:

“Đầu gấu...Isabel. Chúng mình gặp nhau nhé!”

Không chút do dự, tôi nhẹ nhàng gõ hai phím O, K.

Xuống khỏi mạng mới nhận ra, trời đã sáng. Lần trước chat với cô ấy, quên ăn cơm trưa, lần này hi sinh giấc ngủ. Mỗi quan hệ có quên ăn, có mất ngủ, có thể gọi là tương đối thân thiết rồi nhỉ!

Chương 6

Mặc dù đã đồng ý là sẽ gặp nhau. Nhưng cả hai chúng tôi đều rất hợp ở điểm cùng không thảo luận chi tiết cho cuộc gặp. Càng hợp hơn ở chỗ, chúng tôi đều online vào 3h 15phút sáng để nói chuyện đến lúc trời sáng. Trò chuyện những gì, tôi cũng không nói rõ ràng được, chỉ biết lúc nào cũng có chuyện để nói với nhau. Nhưng nhất định không phải là những thứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Cũng không phải chuyện một diễn viên nào đó có hút mỡ ở túi mắt hay xóa nếp nhăn hay không, hay Lâm Chí Dĩnh có tham gia băng nhóm nào không...

Còn vấn đề xưng tên gọi tuổi, A Thái căn dặn tôi đừng bao giờ nhắc đến chuyện họ tên.

“Bởi vì sau khi hỏi họ tên, mình lại phải nhớ. Sau này quen biết nhiều cô, thế nào cũng nhớ nhầm.”

“Thế thì anh làm sao để phân biệt những cô gái đó?”

“Điều một trong sổ tay Tình Thánh viết rằng: bắt buộc phải dùng cùng một cái nick để gọi nhiều cô... Bởi vì điều làm anh thấy hứng thú ở một cô gái không phải là vì tên của cô ấy. Hơn nữa những cô càng xinh đẹp thì càng hay bị người ta hỏi tên. Hỏi nhiều quá làm cô ta chán ngán. Cho nên khi anh mãi không hỏi tên cô ấy, ngược lại cô ấy sẽ chủ động nói với anh!”

“Thế sau khi cô ấy chủ động nói tên cho mình xong thì phải làm thế nào?”

“Good Question...”

A Thái vỗ vai tôi tựa như khen ngợi tôi là đứa thông minh hiểu học.

“Trước hết anh phải khen ngợi cái tên của cô ấy. Có 4 loại tính từ để dùng: đặc biệt, hay, gần gũi và có tính cách. Nếu tên cô ấy là loại chỉ dùng trong tiểu thuyết, thì bảo là rất có tính cách. Nếu tên giống con trai hoặc hơi kì quặc, thì bảo rất đặc biệt. Nếu tên cô ấy rất bình thường, thì bảo là nghe rất hay. Nếu tên rất phổ biến, ở đâu cũng gặp, thì bảo là rất gần gũi. Và anh chẳng cần cố công nhớ tên các cô ấy làm gì. Nếu anh rất khoái cô nào, tự nhiên anh sẽ nhớ được tên. Còn nếu anh không thích họ, thì nhớ làm gì cho mệt.”

“Có chút mơ hồ, không hiểu cho lắm”

“Đầu gấu à, Bởi vì khi con gái gọi điện thoại cho anh, họ rất thích bắt anh đoán xem họ là ai. Điều đó một mặt là để cho vui, nhưng mặt khác, họ cũng muốn thử anh, xem anh có cô nào khác hay không. Nếu ngộ nhớ anh đoán sai, hoặc là đã quên hoàn toàn thì biết làm thế nào? Vậy nên anh cứ gọi tắt bọn họ là “búp bê” hay một cái tên đại loại thế. Cái này gọi là dĩ bất biến ứng vạn biến”

A Thái chìa ra một cuốn mà anh ta gọi là Sổ tay kẻ gặp nạn. Trong đó ghi lại những tiểu nương từng bị Thái chinh phục.

“Đầu gấu, anh xem đây. Những cô trong này đều không có họ tên... Về cơ bản, tôi sắp xếp đặt tên theo chiều cao, cân nặng, số đo các vòng và ngày sinh nhật. Sau đó phân chia theo 5 nhóm cá tính. B là sắc sảo, C là lạnh

lùng, H là nhiệt thành, N là ngây thơ, T là dịu dàng. Bên mục ghi chú sẽ ghi thời gian, địa điểm của nụ hôn đầu, lại còn sau đó tôi bị mấy cái tát, lại còn thời tiết lúc đó thế nào, cô ấy mặc áo gì và son môi màu gì....”

“Bốc phét quá đi mất, thế này mà cũng chơi được à!”

“Đầu gối, cho nên tôi mới nói là đạo hạnh của anh còn non. Trên đời này chẳng có cô nào tin rằng anh có thể nhớ những chi tiết của nụ hôn đầu, và không nghĩ rằng có chuyện kì quặc xảy đến với tên mình. Cho dù lúc này anh gọi nhầm tên của cô ấy, cô ấy cũng chỉ nghĩ rằng anh đang đùa, rồi vui vẻ đập vào vai anh mà rằng “anh hư lắm”.

“Đầu gối, đại trường phu có cương có nhu. Lúc như vậy, anh cứ để họ đánh, rồi nói rằng “ừ, thực sự anh rất hư” và tốt nhất còn bồi thêm “Anh nói thực đấy”. Cô gái sẽ thấy ngạc nhiên, rõ ràng là anh đã tự nhận là anh hư, thế là cô ấy lại cảm thấy anh thành thực và đáng yêu. Làm được như thế, anh sẽ không còn cảm thấy lương tâm bị cắn rứt nữa.”

“Thế à? Tại sao?”

“Vì anh đã nói thật với cô ta. Lại còn nói rõ sự nguy hiểm của mình. Nếu cô ấy muốn là thiêu thân bay vào lửa, thì chỉ là do cô ấy. Khương Tử Nha đâu phải muốn câu cá, nhưng cá lại cắn câu, thì anh làm gì có cách nào khác....”

A Thái nói xong chắp hai tay ra điều vô tội.

“Đầu gối à, anh đừng nghĩ tôi là con người tùy tiện. Ăn mày có luật của ăn mày. Tôi cũng là con người rất có nguyên tắc đấy. Nguyên tắc của tôi là không đến nước đường cùng, tuyệt đối không dối lừa phụ nữ.”

Tôi đang nghe anh sửa linh tinh. Anh mà có nguyên tắc thì Phan Kim Liên là người chung thủy.

“Đầu gối, tôi lấy một ví dụ cho anh hay: con gái thường thích hỏi một vài vấn đề, trong đó căng nhất là câu “có phải anh còn có cô bạn gái khác không?” hoặc là “trước đây anh đã có bao nhiêu bạn gái rồi?”

Đúng là hai câu hỏi này đối với A Thái là những nhát rất hiểm. Tôi không tin rằng anh ta không nói dối mà có thể an toàn ra về.

“Đáp án của câu một rất đơn giản. Đương nhiên tôi sẽ nói thật là tôi còn có các cô khác. và tên gọi đều là Búp bê. Bởi vì tôi toàn gọi họ là Búp bê, những cô gái đang hỏi tôi lại tưởng tôi đang nói đến mình. Cho nên, thường phải tỏ ra áy náy mà nói với tôi rằng “xin lỗi, em cứ tưởng...””

“Dễ thế sao! Khó tin!”

“Đương nhiên có những cô cũng rất không vừa, và vẫn không chịu tin. Lúc này, tôi sẽ thề, càng độc càng tốt. Bởi vì tôi nói thật, sợ gì báo ứng.”

“Còn câu hỏi thứ hai, có vẻ khó hơn. Tôi sẽ bảo rằng “VẬY em đoán xem”. Nếu cô ấy không nói gì nữa, cả nhà đều vui. Nếu cô ấy đoán, tôi sẽ nói rằng. Em đã tự nói anh như vậy, anh còn phải nói gì nữa. Nếu may mắn thì coi như xong xuôi. Nhưng biết đâu cũng có cô nhiều chuyện hỏi tiếp “Why?”. Tôi sẽ đáp rằng: “ Nghe em kể về thiên tình sử của em, khiến trái tim đang yêu em của anh nặng thêm một phần ganh tị, thêm một phần đau khổ. Anh lẽ nào lại đem sự ganh tị và đau khổ ấy gieo rắc lên người con gái anh đang yêu.” Đến đây nói chung là ổn rồi. Nhưng nếu cô ta vẫn kiên quyết bắt tôi phải nói, tôi chỉ còn: “ Ừ, để anh khai... Tôi lâu nay vẫn nghĩ rằng, trong đời mình đã xuất hiện xxx cô gái. Nhưng đến khi gặp em, anh mới biết rằng những cô kia chưa bao giờ tồn tại.”

“A Thái à, anh làm như thế, có lạm tình quá không?”

“Phi dã phi dã, cái này gọi là đa tình”

“Đa tình và lạm tình khác nhau lắm sao?”

“Đầu gối à, làm sao mà như nhau được. Đa tình và lạm tình có cùng một chữ tình, nhưng khác nhau ở chữ lạm với chữ đa. Đa là phong phú, tràn trề. Lạm là bừa bãi, lãng phí. Đa chưa chắc đã là lạm, lạm không nhất định phải đa. Cũng giống như người có nhiều tiền không nhất định thích tiêu pha bừa bãi. Còn người tiêu pha bừa bãi không nhất định có nhiều tiền. Nhưng mọi

người đều nghĩ rằng người có tiền là người tiêu bừa bãi. Thật ra người nhiều tiền chỉ là có nhiều tiền để tiêu mà thôi. Tiền nhiều hay ít là vấn đề năng lực, những tiêu pha bừa bãi hay không là vấn đề của cá tính. Vì vậy, tôi thuộc loại người giàu có nhưng keo kiệt”

Đùa hơi lạ, kiểu A Thái gọi là keo kiệt thì gọi tôi là gì

“Đầu gấu ạ, đương nhiên là anh keo kiệt hơn cả tôi. Nhưng mà, lí do tại vì anh chẳng có tiền tiêu.”

Shit! A Thái lợi dụng cơ hội để chơi tôi.

“Đầu gấu ạ. Thực ra nguy hiểm đối với phụ nữ không phải là loại người keo kiệt như tôi, mà là cái loại rõ ràng nghèo xác xơ nhưng lại tỏ vẻ giàu có, tiêu pha lung tung, lại đóng giả làm kẻ giàu có.”

Nếu A Thái mà không tính là loại nguy hiểm, chắc tôi phải là Cục trưởng cục an toàn an ninh quốc gia mất thôi.

“Thôi nhé, tranh thủ học bài chỉ đến đây thôi. Bây giờ tôi có hẹn với C-163-47-33-23-32. Tóm lại là, anh đừng có hỏi tên người ta. Không nghe lời Tình Thánh, thất tình chẳng tại Trời đánh, hiểu chưa hử Đầu gấu?”

A Thái ngêu ngao đi ra khỏi phòng nghiên cứu.

Nể tình A Thái khô môi bỏng họng vì tôi, tôi đành nghe theo lời khuyên của anh ta. Vì thế, tôi vẫn không biết Khinh vũ phi dương tên thật là gì. Còn cô ấy lại cũng giống tôi, chẳng bao giờ hỏi đến tên tôi. Chẳng lẽ lại cũng có một đứa con gái tên là A Thái?

3h15', đến giờ lên mạng rồi.

“Đầu gấu à, chào anh Hôm nay anh có vui không?”

Thực ra cuộc sống của tôi rất đơn giản và máy móc. Cho nên tôi chỉ đặt yêu cầu cho một cuộc sống: chẳng mong lập công, chỉ mong không phải chuộc lỗi. Nên chỉ cần không xảy đến việc gì không may, đối với tôi đã là hạnh phúc rồi.

“Đầu gấu à, anh hôm nay có gì không may không?”

“Hôm nay cũng được. Mấy hôm trước thời tiết không ổn định, dính chút cảm lạnh”

“Thế hôm nay anh đã thấy đỡ chưa... em rất quan tâm muốn biết.”

“Khỏi lâu rồi, trừ đầu còn chút nhức, hơi sốt, hơi ho, chảy chút nước mũi, cổ họng hơi rát, buồn nôn và tiêu chảy.”

“Đầu gấu à, anh thực là đầu gấu. Cuối cùng thì anh đã khỏi chưa?”

“Chỉ cần được nhìn thấy em, chẳng cần thuốc cũng khỏi”

“ :)”

Lại là một nụ cười rạng rỡ. Cô bé này! Tôi đem hết dũng cảm ra để ám chỉ rằng nên bàn chi tiết về việc gặp mặt. Cô ta lại chẳng động đậy gì.

“Thế hôm nay em có vui không? Cô bé Khinh vũ phi dương xinh đẹp?”

Đến lượt tôi hỏi lại. Giao tiếp trên mạng, không nên thủ vai bị tấn công mãi. Nhưng chẳng hiểu sao tôi thấy tối nay, cô ấy có gì đó là lạ.

“Đầu gấu à, thực ra, nói chuyện với anh là việc làm em vui nhất trong ngày.”

Tự dưng dâng lên một câu hớ hênh như vậy. Đột ngột tôi thấy mình đang thở gấp dần. Căng thẳng hồi hộp ư? Có lẽ không phải. Nói chuyện với cô ấy, tôi chỉ thấy thoải mái dễ chịu, chưa bao giờ thấy căng thẳng. Có lẽ là bị xúc động!

Cuối cùng, tôi thấy tôi đã xứng đáng với những cái mụn mọc ra sau bao đêm vì nói chuyện với cô ấy mà thức khuya.

“Đầu gấu à... Nên em sợ là gặp nhau rồi, mình sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với nhau khuya như thế này nữa đâu.”

“Cô nương sao nói như vậy?”

“Đầu gấu à, anh ngốc lắm.... có nghĩa là em không hề dễ thương. E rằng anh vì thất vọng mà chết giữa ban ngày.

“Không sao đâu, dầu sao thì tôi cũng đâu có đẹp trai”

“Đầu gấu à, hai cái đó không như nhau. Anh chưa nghe câu Trai tài gái sắc à. Anh có tài, em cũng phải có sắc...”

“Tôi có cái tài chó mèo lợn gà gì? Em có muốn sống nữa không vậy. Thôi gặp nhau đã rồi tính”

“Đầu gấu à, anh ăn nói hơi thô lỗ. Ít ra em cũng là một thực nữ, cho dù là thực nữ vô duyên”

“Phân chó đâu có thô lỗ. Thô lỗ là ở cái chân nó kìa. Phân chó thì chỉ có mùi thôi”

“Đầu gấu, hình như anh nói năng không được giống người bình thường. Em thực là gặp người không tục”.

“Cần gì phải hình như. Tôi vốn là một kẻ không bình thường”

“Đầu gấu à, anh cho em một lí do để gặp mặt đi”

“Đơn giản, em vì không xinh, nên không mỹ miều. Anh vì ăn nói thô lỗ nên không biết điều. Đều là kẻ mất mặt bên đời, gặp nhau đâu cần đa lễ. Cho nên nhất định phải gặp nhau mới được.”

“Vâng, thế anh chọn thời gian đi :) ”

“Việc hôm nay chớ để ngày mai. 7 rưỡi tối nay nhé. Địa điểm đến lượt em chọn.”

“Quán McDonald ở phố Đại học. Chỗ đó sáng sủa, anh mới không bị kinh hoảng”

“Được thôi, nhưng em phải ăn cơm trước đi. Tôi không muốn tiền mất tật mang”

“Đầu gấu à, anh đáng bị chửi”

“Làm sao để nhận ra em? Em đừng có mà bắt anh tay trái cầm bông hồng.”

Cầm bông hoa để đợi người chưa từng gặp mặt là một điều ngu xuẩn. Rất dễ bị cho leo cây. Nếu không Trương Học Hữu đã chẳng hát rằng tôi đợi đến lúc hoa tàn hết.

“Em đi giày lười bata cà phê, tất cà phê, quần thụng cà phê, áo len cà phê, và đeo ba lô màu cà phê nốt.”

Tới bến! Thua người quyết không thua trận, tôi chẳng chịu kém:

“Tôi đi giày thể thao màu xanh, tất xanh, quần bò xanh, sơ mi dài tay xanh, đeo ba lô xanh”

Trừ ba lô xanh phải đi mượn, những thứ khác tôi đã có đủ.

“Đầu gấu à, anh vẫn thua rồi. Tóc của em còn chọn nhuộm màu cà phê nữa kìa”

“Em đã chọn nhuộm, thì tôi cũng đành chọn mua quần trong màu xanh nữa thôi”

“Này Đầu gấu, anh đừng vô duyên nữa, thua rồi thì phải nhận”

Tôi làm sao mà thua được? Thực sự tôi có bộ quần trong 7 màu, đỏ cam vàng lục lam chàm tím đủ cả. Bởi tôi là loại nghịch ngợm điển hình của Hồ Cáp. Nhìn bên ngoài thì giản dị, bên trong hết sức sặc sỡ. Hơn nữa, nếu có nhớ không nhớ ra hôm nay là ngày thứ mấy, chỉ cần nhìn màu quần trong là biết ngay.

“Đầu gấu, bây giờ anh đi nghỉ chuẩn bị tinh thần nhé, lát nữa gặp!”

“Nhất định rồi, còn em có chuẩn bị tinh thần không?”

“Đầu gấu à, em không cần đâu, bởi vì em vốn chẳng hề nuôi chút hi vọng nào về ngoại hình của anh mà!”

Horse's. Trước khi đi còn chiếu tướng tôi một phát.

“Đầu gấu à, em phải đi ngủ sớm một chút. Nếu ngủ không đủ sẽ làm cho em trông rất đáng sợ”

“Em yên tâm đi, nếu trông em rất đáng sợ, đó tuyệt đối không phải vì thiếu ngủ”

Đại trưởng phu có thù tất báo, cho nên tôi chiếu lại cho cô ấy một phát.

“Đầu gấu à, thế thì em đi ngủ trước đây, anh cũng ngủ sớm đi”

“Được thôi, chúng mình cùng đi ngủ”

“Đầu gấu, anh lái gớm nhi!”

“Đâu dám đâu dám. Anh nói cùng, là chỉ cùng thời điểm, đâu có nói cùng địa điểm đâu”

“Không linh tinh với anh nữa, thiếu ngủ là kẻ thù của sắc đẹp. Chúc ngủ ngon, Đầu gấu”

Chương 7

Xuống khỏi mạng. Vốn định ngủ một giấc đàng hoàng, những rồi trở đi trở lại, chẳng làm sao ngủ cho ngon. Trong lúc mơ màng, giường như thấy công viên kỉ Jurah, tôi là đứa trẻ bị con khủng long ăn thịt rượt đuổi.

“Ăn trưa thôi, Đầu gấu”

Tiếng A Thái gọi kịp thời cứu tôi thoát chết.

“A Thái à, tối nay tôi hẹn gặp Khinh vũ phi dương, hơi hơi hộp nên không muốn ăn”

“Đầu gấu, thế thì cậu càng cần phải ăn, thì mới có sức mà tháo chạy”

“Đừng đùa nữa A Thái, cho vài lời khuyên đi”

“Đầu gấu, khi thuyền sắp cập bờ, do tác dụng phản lại của sóng nước, sẽ làm cho mũi thuyền vuông góc với bờ”

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên gọi là thuyền về tới bến tất sẽ thẳng, lo lắng làm gì hở Đầu gấu”

Mặc dù đã có bằng chứng khoa học, nhưng sao tôi vẫn thấy rất hồi hộp.

Xem đồng hồ, sắp đến giờ rồi.

“A Thái, tôi đi đây”

“Nhớ mang theo máy, tôi sẽ yểm trợ”

“Tôi không muốn mang đâu. Bất luận thế nào, tôi muốn nói chuyện đàng hoàng với cô ấy.”

“Ô hô, cậu cứ yên tâm ra đi. Tráng sĩ một đi không trở lại”

“A Thái, anh có thể nói gì đó dễ nghe hơn không?”

“Chuyện nhỏ, chốc nữa tôi đi mua rượu, đợi cậu trở về”

“shit! Sao anh biết là tôi nhất định sẽ thất tình?”

“Đầu gấu anh hiểu lầm tôi rồi. Tôi mua rượu để tối này ăn mừng chuyện của anh mà”

Mặc dù biết A Thái lấp lửng, nhưng lúc này chẳng còn tâm trí nào cự nự với hắn.

7 giờ rưỡi tối. Dùng thời điểm này để hẹn người chưa từng gặp thật là hoàn hảo. Thông thường lúc này mọi người đều đã ăn cơm, cho nên không cần phải mệt óc nghĩ xem đi đâu để ăn. Nếu không chỉ nguyên việc quyết định xem ăn cái gì cũng đã mất cả nửa tiếng đồng hồ. Hơn nữa, cốt lõi vấn đề là ăn cơm thì phải tiêu hơi nhiều tiền. Đối với kẻ hàn nho như tôi. Chiến tranh không đổ máu rất là quan trọng.

Đã chọn Mc Donald, chốc nữa sẽ vào luôn trong này ngồi cho tiện. Hai cốc CocaCola và một gói khoai tây chiên là coi như xong. Cũng không phải gọi cốc lớn. Hơn nữa còn không phải băn khoăn đáng ăn có phạm tục hay không. Có một lần A Thái ăn cơm Tây với một cô bé. Kết quả là vì hồi hộp, dao kia vừa xuống, miếng thịt bò bay thẳng vào mặt A Thái. Cho nên gặp gỡ lần đầu tốt nhất là không nên ăn cơm. Nếu buộc phải ăn thì đừng có ăn

cơm Tây, để ngộ nhờ hai bên bất đồng ngôn ngữ cũng không đến nỗi nguy hiểm tính mạng.

“Đầu gấu, anh đến sớm thế”

Đúng lúc tôi đang đứng bần thần, có một cô gái vỗ nhẹ vào vai tôi từ phía sau lưng. Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tinh thần, nhưng tôi vẫn bị cô gái trước mắt làm cho kinh ngạc. Nếu không phải bộ đồ màu cà phê và gọi tôi là Đầu gấu, tôi sẽ nghĩ rằng cô ấy chỉ hỏi đường.

Cho đến trước hôm nay, tôi cứ ngỡ Mĩ nữ chỉ tồn tại trong phim ảnh, hoặc nếu thấy ngoài đường cũng chỉ là vút qua. Nhưng còn cô ấy, thực sự là rất đẹp.

Có những người đẹp là do quan điểm của người khác. Có người thấy đẹp nhưng người khác thì không. Riêng cô gái này, tôi khẳng định là không ai có thể nói là cô ấy không đẹp.

Tôi không có năng lực văn học cao siêu, nên khi miêu tả một cô gái rất đẹp, chỉ biết dùng những hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành mà thôi. Chỉ trách tôi học kĩ thuật, luôn hi vọng rằng vẻ đẹp cũng có thể dùng máy để đo và công thức để tính. Nhưng vẻ đẹp vẫn là vẻ đẹp. Vẻ đẹp là cảm tính, chứ không phải lí tính.

Ở Đại học Thành Công, có lưu truyền một câu nói: “Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh, con gái trường này muôn năm tuổi”. Nếu đúng là tuổi thọ của một cô gái tỉ lệ nghịch với nhan sắc, thì Kinh vũ phi dương nhất định rất đoản mệnh.

Một người đẹp thế này, không nên xuất hiện trong cuộc sống như của tôi.

Cũng có thể giống như “vật cực tất phản”. Chính bởi vì tôi bị vẻ đẹp của cô ấy làm cho kinh ngạc cực độ, thành ra tự nhiên tôi thấy rất bình tĩnh.

“Ăn cơm chưa? Mình vào ngồi trong Mc Donald nói chuyện”

“Đầu gấu, anh quả nhiên là căn cơ. Thế này thực sự là một cách tốt để tiết kiệm tiền”

Bị cô ấy chọc ra dụng tâm của tôi, chỉ còn biết cười hiền lành, ra điều vô tội.

Nể tình cô ấy đẹp thế này, tôi đành gọi CocaCola cốc lớn với 2 túi khoai tây chiên.

“Đầu gấu à, lần này anh mời em, lần sau em để anh mời nhé!”

Đùa! Tôi đương nhiên biết là cô ấy đang lợi dụng. Nhưng thấy rất vui vì hai chữ “lần sau”. Sẽ có lần sau! Tôi bất giác cảm thấy phấn chấn vô cùng.

“Đầu gấu, anh có theo đạo không? Em là con chiên Ki tô ngoan đạo, anh không ngại khi em cầu nguyện chứ?”

“Tôi là loại thấp hươg khăn vái, cũng không hẳn là theo đạo. Nhưng tôi có thể cầu nguyện cùng em”

“Anh đừng có bắt chước quảng cáo của Lương Vịnh Kỳ nói “Cầu cho thế giới hòa bình” đấy nhé”

“Đương nhiên là không. Tôi muốn cầu nguyện cho 100 đồng trong ví đã hi sinh. Cầu cho linh hồn chúng được cứu rỗi”

“Hi hi, Đầu gấu à, anh đúng là rất keo kiệt”

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng cười của cô ấy, trong vắt và giòn tan. Như những miếng khoai tây rán giòn của Mc Donald.

“Đầu gấu, anh nhìn thấy em xong, có bị thất vọng không?”

Gặp được Mĩ nữ còn thất vọng nỗi gì. Nếu không gặp những cô bình thường chắc phải nhảy lầu tự sát.

“Sao em lại nghĩ là tôi sẽ thất vọng?”

“Bởi vì em nói với anh là em không xinh mà. Cho nên anh gặp em xong, nhất định rất thất vọng.”

Hóa ra là cô ấy vòng vo tam quốc, để ám chỉ rằng thật ra cô ấy rất xinh.

“Thế tại sao em lại lừa tôi, rằng em không xinh?”

“Đầu gấu à, em chỉ nói là em không xinh, chứ có nói là em không đẹp đâu”

Cô bé này, ăn nói không ngờ lại có cái giọng của tôi. Chỉ tiếc là cô ấy đẹp quá, nếu không trở thành một Đầu gấu như tôi là chuyện đơn giản.

“Đầu gấu, anh cũng rất nho nhã. Đầu giống như anh mô tả, nhìn không lọt mắt”

Nho nhã? Loại tính từ này rất đa nghĩa. Đối với nhiều cô gái, nho nhã với đàn ông không khác nhau bao nhiêu.

Tôi bắt đầu quan sát cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt. Xinh đẹp thực ra là một tính từ hết sức mơ hồ. Bởi vì xinh đẹp cũng có nhiều kiểu. Có thể lạnh lùng băng giá như Tiểu Long Nữ, có thể thanh tao thoát tục như Hương Hương Công chúa, có thể gai góc bướng bỉnh như Triệu Mẫn, có thể thông minh sắc sảo như Hoàng Dung, có thể trọng tình trọng nghĩa như Nhiệm Doanh Doanh. Còn cô ấy, chẳng giống ai cả. May mà cô ấy không giống ai, nên cô ấy không phải chỉ là một nhân vật trong tiểu thuyết. Cô ấy thuộc về cuộc sống hiện thực.

Lần đầu nhìn thấy cô ấy, tôi đã bị gương mặt ấy đoạt mất 2 hồn, bị giọng nói ấy đoạt mất 6 vía. Chỉ còn lại một hồn một vía cái thằng tôi, không còn kịp nhìn ra cô ấy cao hay thấp nữa. Lúc này, tôi đã có thể quan sát kỹ lưỡng. Cô ấy rất gầy, nhưng không thuộc loại mong manh tránh gió. Da cô ấy trắng... nhưng tôi chưa thấy tuyết bao giờ, nên không thể so sánh kiểu “da trắng như tuyết”. Cô ấy từ đầu đến chân toàn màu cà phê, khiến tôi liên tưởng đến cà phê sữa. Cô ấy tựa như một ly cà phê thơm nồng.

Chương 8

Cô ấy đang ngồi, tôi không thể đoán chiều cao. Nhưng lúc này lúc chọn đồ ăn, tôi đã liếc cô ấy một lần. Ánh mắt chếch xuống khoảng 20 độ. 6 con mắt của chúng tôi (tôi bốn con, cô ấy hai) cách nhau khoảng 20 cm. Cho nên tương quan chiều cao giữa tôi và cô ấy vào khoảng $\tan 20^\circ = 0.364$. Tôi cao 1m71 vì vậy cô ấy cao khoảng 1m64. Tóc của cô ấy dài quá vai khoảng 10 cm. Mặc dù chưa đến eo, nhưng cũng thuộc loại khá dài. Gượng đã...

chẳng phải cô ấy bảo là chọn nhuộm tóc màu cà phê sao? Sao bây giờ đen óng đen ả thế này?

“Tóc em đen thật đấy? Thế chọn nhuộm màu cà phê đâu?”

“Đầu gấu à, chọn nhuộm tức là chỉ chọn vài sợi để nhuộm thôi mà. Em thấy hay hay, nên chỉ chọn vài sợi, gọi là có nhuộm. Anh thấy có đẹp không?”

Cô ấy nhẹ nhàng hất mái tóc về trước ngực rồi chỉ cho tôi xem. Đúng là một chấm cà phê giữa nền đen óng”. Mĩ nữ trước sau đều là mỹ nữ, đến cả động tác dùng tay vờn tóc cũng hết sức duyên dáng.

“Đương nhiên là đẹp rồi. Em mà có gọt trọc đầu vẫn rất xinh đẹp hấp dẫn”

“Hi hi... Đầu gấu à, anh đừng khen em quá, em sẽ kiêu căng.”

Tôi lại nghe thấy tiếng cười của cô ấy. Cổ nhân thường dùng “Hoàng anh xuất cốc”, “chim yến về tổ” để mô tả cái ngọt của âm thanh. Nhưng hai loại tiếng chim kêu này tôi đâu từng nghe, vì vậy mang ra để hình dung giọng của cô ấy ắt là không khoa học. Có lẽ khái niệm “giòn mà không gãy” của khoai tây trong Mc Donald vẫn thiết thực hơn.

“Vì sao em lại thích màu cà phê?”

“Bởi vì em thích uống cà phê mà. Em thích nhất cà phê Manba”

“Tôi cũng thích uống cà phê, nhưng không biết Manba là cái gì?”

“Cà phê Man Ba tức là cà phê Manderlin trộn lẫn cà phê BaTây, anh ngốc quá”

“Ồ, hóa ra là thế. Vậy cà phê Lamshan trộn với cà phê BaTây sẽ thành Lamba hay cái gì đó đại loại như “Quán bar xanh” ?”

“Hi hi... Đầu gấu à, trước mặt mỹ nữ thế này mà anh vẫn dám gấu. Em không thể không khen ngợi anh dũng cảm”

“Em mặc từ đầu đến chân toàn màu cà phê, không cảm thấy kì quặc sao?”

Đây là nghi hoặc lớn nhất trong tôi. Nếu không biết đáp án nguyên do, chắc tôi sẽ mất ngủ. Chẳng lẽ thích uống cà phê tới mức độ thích mặc tuyền cà phê như vậy? Nếu theo lo gic này, người thích uống nước dừa hầu ép, sẽ mặc toàn màu đỏ, người uống trà sẽ mặc toàn màu xanh lục. Còn người thích nước khoáng thì chẳng phải mặc màu gì sắt.

“Đầu gấu à, anh đã nghe đến “Triết học cà phê” bao giờ chưa?”

“Đây là một hệ thống của hàng kinh doanh cà phê, tôi có nghe nói tới”

“Triết học này không phải là triết học kia. Cách ăn mặc của em là một triết học về cà phê. Các hạ có muốn nghe chẳng?”

“Xin được dạy bảo, tại hạ xin lắng nghe”

“Cho dù đều là cà phê cả, nhưng kĩ thuật rang khác nhau và vị ngọt, đắng, thơm, chua khác nhau. Tất của em màu sắc rất đậm, tựa như cà phê rang già bằng than, có vị đắng, chấy, không chua. Quần thụng màu nhạt hơn, tựa như hương vị cà phê Mô ca, chua hơn. Áo sơi màu sắc nhạt hơn nữa, tựa như hương vị cà phê Lamshan tinh tế nhẹ nhàng thuần khiết. Còn ba lô của em trong đậm ngoài nhạt, điểm xuyết đồ trang sức, rất giống cà phê Cappuccino, trên bề mặt có sữa tươi, có mùi thơm ngậy, vừa thơm ngọt lại đậm đà mãnh liệt.

Tôi điếng người một lúc, chẳng biết nói gì. Bất giác phải nhìn lại lần nữa cô gái đang ngồi trước mặt. Cho đến trước tối nay, cô ấy chỉ là một du hồn trên mạng lưới internet chẳng chịt. Chỉ có ID, không thân xác. Còn giờ đây, cô ấy ngồi trước mặt tôi, rất sống động, cười với tôi, nói với tôi, hé mở nỗi niềm của tôi. Đến tận lúc này, tôi mới có cảm giác mình đang mơ. Có thể, từ lúc gặp cô ấy trước cửa Mc Donald, tôi đã bắt đầu giấc mơ của mình, chỉ là bây giờ tôi mới biết mình đang trong cõi mơ.

“Hi hi... Đầu gấu à, anh lại treo máy rồi à? Anh Idle khá lâu rồi đấy”

Đang chẳng ở trên mạng, treo máy treo móc gì, nhưng tiếng cười của cô ấy đã kéo tôi về hiện thực.

“Tôi đang suy nghĩ tìm một tính từ để tán thưởng sự thông minh sáng láng của em”

“Nịnh bợ cũng không ích gì. Đến lượt anh nói về nguyên nhân mặc màu xanh của anh đi. Nếu không anh phải nhận thua.”

Nhận thua? Đùa! Đầu gối mỡ không có từ Nhận thua trong từ điển đâu.

Màu xanh thực sự là màu ưa thích của tôi, những nói thế nào bây giờ? Cái triết học cà phê của cô ấy thật tuyệt, xem ra thì chỉ số thông minh của cô ấy không thấp hơn nhan sắc bên ngoài. Cô ấy đã dùng triết học, tôi sẽ dùng lực học để tiếp chiêu!

“Bởi vì tôi học về lực chất lỏng. Còn dòng nước thì thường là có màu xanh. Vì vậy tôi thích màu xanh.”

“Sao nữa hở ngài Đầu gối, đừng miễn cưỡng quá nhé. Tránh mỹ nữ chẳng xấu mặt nào. Hơn nữa Anh hùng nan quá mỹ nhân quan, cổ nhân nói rồi mà”

Cô ấy cắn nhẹ vào ống hút, nhìn tôi, tựa như đang cười. Chiều này độc quá. Nếu tôi qua được ải này, tức tôi không phải là anh hùng. Còn nếu tôi không qua được, nghiêm nhiên tôi là anh hùng, nhưng chỉ là thứ anh hùng chiến bại. Thôi kệ xác, dù sao tôi cũng chỉ là một ... Đầu gối, đâu có là anh hùng hảo hán gì.

“Cho dù cùng là nước chảy, nhưng thời tiết khác nhau, còn cả lạnh, nóng, nông, nông, sâu, và bản cũng khác nhau. Tất của tôi màu đậm nhất, tựa nước biển Thái bình dương, sâu lắng, u uất. Quần bò màu nhạt hơn, lại có vết mài bạc màu, tựa như nước biển bắc cực với những tảng băng trôi, âm lạnh nguy hiểm. Sơ mi có màu nhạt hơn nữa, tựa nước bể bơi trong nhà, trong xanh hiền lành. Còn ba lô của tôi lại trong nhạt ngoài đậm, pha thêm màu lục đậm, giống nước hồ Trình Thanh, trên mặt lác đác những cái quẫy đuôi của cá, lại có thêm bóng liễu rủ xuống ở đôi bờ. Phong cảnh vừa sinh động vừa u tĩnh, trang nghiêm.”

Giờ thì đến lượt cô ấy treo máy. Phát hiện ra cô ấy cũng đang quan sát tôi một cách kỹ lưỡng, bất giác tôi tự hỏi chẳng biết cô ấy có cảm thấy đang nằm mơ không. Nhưng tôi tin rằng dáng vẻ bên ngoài của tôi không đủ để cô ấy cảm thấy đang mơ. Cho dù là cô ấy cùng lúc cũng đang mơ, tôi dám chắc giấc mơ của tôi đẹp hơn nhiều.

“Hi hi, Đầu gấu à, coi như anh đã vượt qua ải”

“Qua ải có thưởng không vậy? Không quà thì tiền thưởng cũng tốt.”

“Đương nhiên là có quà thưởng rồi, anh không thấy là em đang cười với anh à.”

“Quà quý, quà quý, quý quá đi mất, để tôi cũng cười tặng lại em mấy nụ.”

“Đầu gấu à, chỉ mỹ nữ mới có nụ cười khuynh quốc. Còn nếu anh cười, có thể sẽ làm nghiêng li côca trong tay em này.”

“Em học ngoại ngữ, anh thế nào?”

“Tiểu sinh áo vải, thợ giáo ngành Thủy Lợi, điểm số trong khoa xếp loại cao, nhưng chẳng dám cầu vang danh trên mạng....”

“Đầu gấu à, sao anh lại học cách nói của Gia Cát Lượng trong Xuất sư biểu?”

“Tôi ngờ là nói như vậy mình có vẻ có trình độ hơn”

“Sao lại phải có vẻ, anh thực sự rất có trình độ mà”

Không ngờ cô ấy dám bắt chước khẩu khí của tôi. Cũng là một câu rất khô khan, nhưng nghe cô ấy nói sao khoan khoái lạ.

“Đầu gấu à, em sinh ngày 15 tháng 3, thuộc Song Ngư, còn anh?”

“Tôi sinh ngày 13 tháng 11, thuộc Hồ Cáp, sao lại hỏi cái này?”

“Em muốn biết mình có hợp nhau hay không mà.”

“Trên đời này, không có các chòm sao không hợp, chỉ có những con người không hợp nhau”

“Câu trả lời rất xịn. Mình nâng cốc vì câu nói này đi anh.”

Cô ấy nâng cốc cô ca, bắt chước các nhân vật võ hiệp, làm động tác cạn chén.

Nhìn một cô bé sôi nổi đáng yêu bắt chước đàn ông làm ra vẻ khảng khái quả là thú vị. Tôi cũng nâng cốc chúc mừng, cạn chén. Tôi chạm phải ngón tay cô ấy. Có lẽ vì cô ca, ngón tay cô ấy lạnh đến lạ thường.

Đây là lần đầu tiên tôi chạm vào cô ấy. Sau đó, trong đầu tôi chợt lóe lên ý nghĩ “thân thiết”.

Thân thiết hay thân mật? Mật ngọt hay bí mật? Nếu mỗi trái tim con người là một kho với đầy rẫy bí mật nhưng bị khóa im lìm. Vậy chỉ nếu anh may mắn, thì trong cả cuộc đời mình, anh mới gặp được một đôi người có trong tay chìa khóa để giải phóng những bí mật của lòng mình. Thế nhưng, có những người mà bí mật của chẳng bao giờ được mở ra, suốt cuộc đời.

Và khi tôi chạm phải ngón tay lạnh như băng của cô ấy, tôi bỗng thấy đó là một chiếc chìa khóa. Một chiếc chìa khóa có thể mở cửa trái tim của tôi.

“Đầu gấu à, anh thường giải trí như thế nào?”

“Ngoài đọc sách, đại khái còn xem tivi, xem phim và tiểu thuyết võ hiệp.”

“Anh xem những phim gì?”

“Tôi thích xem phim A”

“Đầu gấu, mỹ nữ là người đoan trang”

“Cô nương hiểu lầm tại hạ. Phim A là gọi tắt của phim America”

“Anh đã nói vậy, lần sau mình sẽ đi xem phim A nhé!”

Cô ấy nói hơi to, khiến cho đôi trai gái ở bàn bên cạnh liếc sang bên tôi, dáng vẻ ái ngại. Biết mình lỡ lời, cô ấy so vai lè lưỡi

“Đầu gấu à, anh làm hại em rồi”

Hay thật, tự mình mắt lệch lại còn chê bàn nghiêng.

“Thế anh không xem trình diễn âm nhạc à? Hoặc là ca kịch, vũ kịch, triển lãm mỹ thuật?”

“Nghe hòa nhạc tôi buồn ngủ lắm, ca kịch vũ kịch thì lại không hiểu. Triển lãm mỹ thuật thì tôi chỉ xem được tranh khỏa thân. Nhưng nếu nói xem tranh khỏa thân, thì trong Playboy có nhiều lắm, còn phải đi xem triển lãm tranh làm gì.”

“Đầu gối, anh thực thà nhỉ. Anh không sợ ăn nói thế, em sẽ đánh giá thấp anh?”

“Không tử dạy: “Biết thì nói biết, không biết nói không biết, ấy chính là biết vậy”, tại sao không hiểu lại phải làm bộ rằng hiểu. Hơn nữa, đã nói là giải trí, đương nhiên càng nhẹ nhàng càng tốt, đâu phải việc nâng cao trình độ”

“Đầu gối à, anh quả thực ăn nói có trọng lượng. Em mới nói một câu, anh cãi tới chục câu.

“Ồ, vậy tôi phải thế nào?”

“Anh phải bắt đầu học cách thưởng thức âm nhạc, ca kịch với vũ kịch, lại còn triển lãm mỹ thuật nữa.

“Để làm gì?”

“Có như thế lần sau em mới có bạn chia sẻ chứ”

Sẽ, sẽ. Vì em, tôi sẽ học, tâm tâm tôi nghĩ vậy.

“Đầu gối à, lần sau mình lại uống cà phê nhé?”

“Gượng đã, hôm nay em nói rất nhiều “lần sau”, vậy lần sau mình làm gì đây? Ăn cơm hay xem phim A, nghe nhạc, xem vũ kịch, triển lãm hay uống cà phê?”

“Anh chọn đi”

“Đây là câu nhiều đáp án hay một đáp án?”

“Đầu gấu, anh tưởng bỏ quá, chỉ chọn một thôi”

“VẬY THÌ XEM PHIM A THÔI”

“Đầu gấu à, anh đáng lẽ phải chọn xem trình diễn âm nhạc. Bởi vì sau khi nghe nhạc em sẽ muốn uống cà phê. Sau khi uống cà phê, tinh thần phấn chấn sẽ làm em muốn xem phim. Xem phim xong sẽ thấy đói bụng. Chà, em thực sự thấy tiếc cho anh quá”

“Sao lại tiếc! Tôi lại rất lấy làm mừng. Nếu không chỉ một lần sau, ba quân tướng sĩ trong ví tôi sẽ trận vong hết cả.

“Chết rồi, sắp 12 giờ rồi, em phải đi đây”

Cô ấy nhìn đồng hồ rồi kêu lên.

“Em đang trọ kí túc à? Nếu vậy, đã quá 11h 30 rồi, cửa đã khóa.”

“Em thuê nhà ở ngoài, không phải chuyện này”

“Thế em lo cái gì vậy, lo tôi biến thành người sói... đêm này trăng tròn”

“Đầu gấu à, cô bé lọ lem đến 12h đêm sẽ trở lại nguyên hình đấy.”

“Không sao cả, em hãy để lại một chiếc dày, tôi sẽ đi tìm em”

“Anh đã nói vậy, em đành...”

Cô ấy quả thực nghiêng người thò tay xuống dày, nhưng lại là thắt lại dây giày cho chặt hơn.

Ra khỏi cửa Mc Donald, phố Đại học về đêm lạnh và trong trẻo đến đặc biệt.

“Em ở đâu, tôi đưa về”

“Ngay phố Thăng lợi bên cạnh, gần lắm”

Đi một lúc, cô ấy dừng lại trước một chiếc xe đạp. Trời đất! có lẽ nào đến xe đạp cũng màu cà phê!

“ Khung xe màu cà phê, yên xe màu trắng, tựa như cà phê sữa kiểu Pháp hiền hòa. Đây là loại cà phê thích hợp nhất để miêu tả tính cách lãng mạn dịu dàng của Song Ngư. Đầu gối à, đến lượt anh đấy”

Không ngờ cô ấy còn một chiêu sau cùng thế này. Thảo nào mà người ta nói lòng phụ nữ hiểm nhất. Nhưng trời lại giúp tôi. Xe máy của tôi là một con sói hoang già cũ màu xanh rách nát.

“Bình xăng màu xanh, yên xe màu đen, tựa như nước biển ở cảng Cao Hùng loang lổ vệt dầu. Đây là loại nước thích hợp nhất để tượng trưng cho tính cách bề ngoài giản dị bên trong sâu sắc của Hồ Cáp.”

“Chúc mừng anh đấy, anh đã chính thức bắt đầu hò hẹn với em rồi.”

Đến dưới chân tòa nhà ở, cô ấy đột nhiên nói vậy khiến tôi cảm thấy như trời xuân bỗng phảng phất sương mù. Tính tôi thích trời mưa, nên sương mù với tôi nghĩa là hết sức tốt.

“Chiều mai một giờ ở chỗ này nhé. Đúng luật cũ, em ăn cơm trước đi nhé”

“OK, no vấn đề, luật cũ của em, anh sẽ đi em cái gì đó”

Nàng xoay lưng mở cổng chung cư, sau đó quay đầu tặng tôi một nụ cười khuyh quốc. Tôi ngược đầu nhìn, thấy tầng bốn có đèn bật sáng, yên tâm nổ máy con sói già rời xa con đường nhỏ.

Chương 9

Tôi mơ màng về đến Khoa, trèo lên phòng nghiên cứu ở tầng 3. Đến hôm nay mới biết, từ tầng một đến tầng 3 có tất cả 53 bậc thang. Ngồi trước máy tính, nhìn trân trân vào màn hình trống rỗng, đầu óc cũng trống không. Tôi chỉ được học để phân biệt giới hạn giữa lực chất lỏng siêu áp với dòng thứ áp. Giờ đây phân vẫn giữa hiện thực và mơ mộng, không biết phải dùng công thức nào để phân biệt chúng.

“Ái chà, Kinh Kha chàng lẽ nào vẫn sống trở về? Đầu của Tần Thủy Hoàng đâu?”

May mà nhìn thấy A Thái, tôi mới chắc chắn là mình đang không ở trong cõi mơ. Bởi vì tôi vốn không đến nỗi xui xẻo, tới mức A Thái có thể xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

“Đầu gối đáng thương, chắc là cậu vẫn chưa hết bàng hoàng hử, bị bề ngoài của nó dọa cho gần chết mất rồi.”

“Hê hê, A Thái ạ, tôi đúng là chưa hết bàng hoàng, nhưng không phải vì sợ, mà vì vui”

A Thái đột ngột thả hai chai bia khỏi tay, ánh mắt nhìn tôi lộ rõ vẻ hoài nghi.

“Thật hay giả vậy? chẳng lẽ một bông hoa nhài cắm ....”

Tôi ngậm vận nội lực, chuẩn bị chờ khi nghe thấy mấy chữ “cứt trâu” sẽ tung cho hấn một đòn Hàng long thập bát chưởng...

“cắm vào bình hoa của thành phố Cao Hùng này. Thật là trai tài gái sắc, tài tử gặp giai nhân!”

A Thái quả là cao thủ, mặc dù có cái mồm cay độc, đồng thời còn có phản ứng nhạy bén.

“Đầu gối, kể xem nào, mặt mũi thế nào? Học Khoa nào vậy?”

“Cô ấy học ngoại ngữ. Còn nhan sắc thì có thể khiến tam cung lục viện hồng quần của anh phải thẹn thùng”.

“Lẽ nào? Từ khi khóa của Tiểu Bình tốt nghiệp, khoa ngoại ngữ ngày càng kém, không người kế nghiệp mà. Hơn nữa ở trong vùng quản lí của tôi, làm sao có được mỹ nhân mà tôi không biết?”

“A Thái à, tôi nghĩ chắc anh đã già rồi. Mỹ nữ đời nào chẳng có, lại còn Trường giang sóng sau đồn sóng trước, đếm sao hết được.”

“Nói cũng có lí, nhưng thực sự tôi không tin sóng của nữ sinh Đại học Thành Công cao được đến đâu cả”

Nói thực, tôi vốn cũng không tin, dùng từ ngữ chuyên ngành của tôi là nữ sinh Đại học Thành Công chỉ là những vụn sóng. Vụn sóng tức là sóng tạo ra khi chuyển từ khu vực biển sâu sang khu vực biển nông. Vụn sóng chỉ tạo ra ở vùng biển nông. Nước ở Đại học Thành Công cũng rất nông, nên nơi đây chỉ là một dải sóng nông.

“Nhưng mỹ nữ cũng rất tội nghiệp. Vẫn có câu: thăng ngọc lại cười ngựa hay đi, vợ khéo thường nằm bên chồng dốt, cho thấy hồng nhan thực là bạc mệnh”

“A Thái à, người ta nói tôi có tài ... chúng tôi đích thực là trai tài gái sắc”

“Đầu gấu à, đó chỉ là những lời nói nơi khách sáo, sao lại coi là thật. Cậu không phải là tôi, làm sao mà có tài được? Tôi xem, bọn cậu là Beauty and Beast - Người đẹp và Dã thú trong đời thực.”

“Tôi là Beast, thế anh là cái gì vậy?”

“Tôi kém anh một chữ a, nên tôi là Best”

A Thái tự dừng cứ đập tôi chan chát, có vẻ như cuộc hò hẹn của anh ta hôm nay chỉ thấy đao quang kiếm ảnh.

“A Thái à, tối nay anh hò hẹn thế nào?”

“Hừm, cậu nói tới cô B-161-48-34-25-33 ấy à. Tôi ăn một cái tát tai.”

“Ha ha ha! Nhất định là anh chưa được cấp phép mà đã hôn nên mới bị tát”

“Không phải đâu, tôi đã được cấp phép, nhưng lại không dám hôn. Tôi nói thật đấy, tại tôi không thích màu son môi cô ấy dùng”

“Trời ơi, kén cả đến màu son môi à, anh kén ăn thế!”

Không trách nhiều người phàn nàn rằng sao trên đời này, có ăn không hết, kẻ lần chẳng ra.

“Đầu gấu à, vẫn có câu trăm quân dễ kiếm, một tướng khó tìm. Lại có câu, quân cốt tinh, không cốt nhiều. Cho nên anh là thăng ngọc may mắn, may hơn tôi nhiều lắm”

“Nhưng tôi cảm thấy có vẻ như tôi không có cách gì chinh phục cô ấy. Cô ấy tinh quái, rất hay thử thách tôi”

“Đầu gối anh không nghe câu tướng cần mưu không cần dũng à. Mặc dù cậu vô dũng vô mưu, nhưng có tôi trí dũng song toàn giúp đỡ cậu, thì cứ việc yên tâm. Đừng băn khoăn gì về khả năng của tôi.”

“Tôi không băn khoăn về khả năng của anh, mà là tính cách của anh”

“Đừng đùa thế Đầu gối à. “Vợ bạn không được hại”, chẳng lẽ tôi lại là loại người ấy”

“Anh là loại người tự nghĩ rằng không hại vợ bạn bạn sẽ không vui”

“Đừng bậy Đầu gối à, thôi kể xem còn xảy ra điều gì nữa”

“Chẳng có gì, nói chung là trò chuyện, còn xảy được ra chuyện gì.”

“Cô ấy cũng không chửi mắng gì cậu à?”

“Sao phải chửi tôi? Tôi một không mồm trơn mép trượt, hai không máy tay máy chân, lại không giống anh”

“Đầu gối à, con đường anh đi còn dài lắm”

“Thế à, tôi cũng không phải loại biến thái, không đến nỗi phải bị chửi mắng mới thấy sung sướng!”

“Đầu gối à, cậu không nghe câu Tình thâm thì lắm sẹo à?”

“A Thái à, còn gì thì rặn nốt ra đi, đừng cứ vênh mông lên như vậy, và stop lại dùm.”

“Câu này nghĩa một cô gái càng yêu cậu, thì khi giận cậu, cô ấy sẽ càng cắn xé cậu dữ hơn.”

“Thì sao, hôm nay cô ấy cười với tôi suốt. Trừ lúc tôi nói phim A, cô ấy có trừng tôi một phát thôi.”

“Cũng còn được. Thà chán còn hơn không. Có trừng mắt còn hơn không trừng”

Tôi không nói với A Thái rằng dù cô ấy trừng mắt với tôi, nhưng trong ánh mắt đấy vẫn đầy nụ cười.

“Đầu gấu à, cậu đã không bị thất tình, bia này không cần uống nữa”

Đây là chỗ hợp nhau giữa tôi và A Thái. Bia rượu thực sự là kẻ thù của thất tình. Nhưng mức độ thất tình nên có tỉ lệ nghịch với độ cồn của rượu. Càng thất tình, rượu nên càng nhẹ. Nếu không khi thất tình, bạn có thể sẽ uống rất nhiều. Uống nhiều rượu nặng chỉ tổ hại gan, hại tim và hại thân mình. Vì vậy tôi thường chỉ uống loại bia tươi có độ cồn thấp nhất. Trừ những ngày thật đặc biệt: Thất tình vào ngày Ngưu lang Chúc nữ có thể uống rượu cao lương, nếu vào ngày Valentine thì uống XO.

“Đầu gấu à, mình đổi uống Wishky Suntory đi”

“Thế hai chai bia Kỳ Lâm này thì làm sao đây?”

“Cho vào tủ lạnh, nói chung là vài hôm nữa thế nào cũng phải uống”

“Shit! Anh chắc chắn là tôi sẽ thất tình hử”

“Đầu gấu ạ. Tôi chỉ có sao nói vậy. Tôi thực sự không tìm ra lí do để anh không bị thất tình”

A Thái rót hai ly Suntory. Màu whisky vàng óng, thật giống với màu áo của A Thái.

“Màu rượu vàng như nắng, viên đá và cái li đầy góc cạnh. Đây là ví von thích hợp nhất với tính cách lạc quan yêu đời, thẳng thắn chính trực của Nhân Mã!”

“Đầu gấu à, nào cậu có sao không vậy?”

“Sorry, tôi bị phản xạ có điều kiện với Khinh vũ phi dương như vậy rồi. Cứ nhìn thấy đồ uống có màu lại liên tưởng đến tính chất của các chòm sao”

“Đầu gấu à, Khinh vũ phi dương thuộc loại nào vậy? ..B..C..H..N..or T”

“Đều không phải, có vẻ giống S hơn.Loại thông minh trí tuệ. Tiếng Anh gọi là Smart. Nên gọi là S”

“Không biết thì đừng phân loại lung tung. Nếu anh nói là S, người ta sẽ tưởng là Sexy đấy.”

“Người ta? Đại khái là cái loại tư tưởng gian tà như anh thôi”

“A Thái à, ngày mai tôi định đi xem phim với cô ấy, có phim gì hay không nhỉ?”

“Hỏi tôi là đúng rồi đấy. Gần đây có phim Titanic, rất nổi. Hơn nữa, bộ này đã trở thành một loại căn cứ phán đoán giới tính rồi”

“Phán đoán giới tính? Anh lại khịa ra cái gì đây?”

“Đầu gấu à, gần đây thịnh hành một câu. Xem Titanic mà khóc tất là con gái”

“Bốc phét quá, sao tôi chưa nghe thấy bao giờ?”

“Cậu không phải là người trong giang hồ. Cho nên chuyện này cậu không thể biết được. Tôi xem Titanic 3 lần rồi. Đương nhiên là cùng với 3 cô gái khác nhau. Gồm có cô tối nay B-161-48-34-25-33, cô tối qua C-163-47-33-23-32 và cô tuần trước T-160-43-32-24-32. Chọn lựa số một của các cô ấy đều là Titanic.”

“Hay không?”

“Nữ diễn viên chính hơi béo, đặc biệt là eo. Nhưng ngực thì còn được, mông cũng khá.”

“Tôi hỏi anh về tình tiết trong phim. Anh nói đến thân hình nữ diễn viên chính làm gì?”

“Ồ, xin lỗi, tại tôi xem phim AV của Nhật Bản nhiều quá. Mà AV có hay không thì lại chẳng liên quan gì đến tình tiết, chỉ phụ thuộc vào dáng hình của nữ diễn viên chính gợi cảm không, nhan sắc đẹp hay xấu... v.v...”

“Mau nói cho tôi về tình tiết của phim, đừng linh tinh nữa”

“Hình như có một con thuyền... đâm vào núi băng sau đó bắt đầu chìm. Nhiều người kêu gào cứu mạng. Có mấy người không hoảng sợ mà vẫn

trình diễn âm nhạc, còn có người không may bị giam trong khoang tàu. Sau đó diễn viên nam chìm xuống nước. Nữ diễn viên chính là Rose được cứu sống và sống đến tận 90 tuổi.”

“Thế tại sao con gái xem xong lại chảy nước mắt?”

“Tôi cũng không rõ. Khi nam diễn viên Jack buông tay chìm xuống nước lạnh, thì cả rạp bắt đầu vang lên nức nở”

“Jack? Giống tên tiếng Anh của tôi à”

Xem ra nick trước đây của tôi gọi là “Jack tình sâu” quả là sáng suốt

“A Thái, thế anh xem có thấy đau lòng không?”

“Có chứ! Khi bà Rose già vớt tòm viên ngọc “trái tim hải dương” xuống biển, tôi thấy lòng đau như cắt.”

Nói chuyện nghệ thuật với người như A Thái, tôi thấy mình như đang tự làm nhục mình.

“Có một điều tôi thấy đáng để chú ý. Khi xem xong, các cô ấy hỏi tôi cùng một câu hỏi. Đó là nếu em nhảy xuống, anh có nhảy theo không?”

“Thế à, hỏi thế có hơi vô duyên không?”

“Đầu gối à, con gái họ rất thích những câu hỏi mang tính giả thiết như vậy đấy. Nhưng luôn yêu cầu những đáp án khẳng định”

“Thế thì làm thế nào? Theo vậy mà trả lời tức là tìm đến cái chết rồi”

“Không sao, câu trả lời của tôi là: “Câu trả lời là khẳng định, em ạ””

“Thôi đừng hù dọa tôi nữa. Cứ nhảy như thế, anh đã trở thành vô địch thế giới môn nhảy ván rồi”

“Tôi chỉ nói là câu trả lời là khẳng định, nào đã biết là khẳng định sẽ nhảy hay khẳng định không nhảy. Tôi đâu đến nỗi ngốc thế. Nếu cô ta nhảy, đương nhiên tôi khẳng định là tôi... sẽ không nhảy.”

“A Thái, anh lại gian rồi”

“Đầu gối, vậy nên tôi mới nói là con đường của cậu còn rất dài. Trả lời đơn giản, trong sáng như vậy, thực ra hàm chứa biết bao nhiêu trí tuệ của tình trường trong cuộc sống. Lấy ví dụ nếu có một ngày, có cô gái hỏi cậu rằng “anh sẽ vĩnh viễn chỉ yêu một mình em thôi chứ?” Một câu trả lời “Đương nhiên” là hoàn toàn đầy đủ. Và đương nhiên sẽ yêu hay đương nhiên sẽ không yêu thì chỉ có trong lòng cậu hiểu rõ”

“Nếu nhờ cô ấy đủ thông minh để hỏi tiếp rằng “Đương nhiên sẽ hay là đương nhiên không?” thì phải làm sao?”

“Đầu gối à, thông minh cỡ đó ít lắm, đến mức có thể nói rằng chỉ ước mà không thể tìm. Tuy nhiên nếu quả thực bị hỏi như vậy, cậu vẫn có thể trả lời “đương nhiên sẽ””

“Thế có nghĩa là nói dối”

“Ngốc quá, trong lòng cậu có thể nghĩ “đương nhiên sẽ yêu không chỉ mình em” Thế gọi là phủ định của phủ định. Khi đạt đến cảnh giới này, cậu sẽ chẳng cần đến những câu giả dối ngon ngọt cũng có thể chiến thắng dễ dàng”

Uống rượu với A Thái xong, đã sắp 3 giờ sáng. Không nén được lại hồi tưởng đến những chi tiết của cuộc gặp gỡ tối nay với Kinh vũ phi dương. May mà tôi không có thói quen viết nhật kí. Nếu không, tôi sẽ chẳng biết phải viết thế nào về những gì xảy ra tối nay.

Nếu không vì những câu vừa rồi của A Thái, tối nay thực là một tối hoàn hảo. Thế nhưng sự việc phát triển một cách thuận lợi, ngược lại làm cho trong tôi cảm thấy bất an. Mạnh tử nói rằng: "Sống trong lo lắng sẽ được chết trong an tường"

Chương 10

Con mèo hoang bên ngoài phòng nghiên cứu lại bắt đầu kêu. Mặc dù âm thanh trầm thấp hơn nhiều, nhưng vẫn là 3 âm dài, 1 âm ngắn. Xem ra con mèo hoang này cũng là kẻ rất có nguyên tắc, nhưng cổ họng nó hôm nay chắc có chút trục trặc. Tôi nghĩ nên cho nó ngậm chút thuốc ho bổ phế.

Trước đây, tôi hay dựa dẫm vào nó làm một cái đồng hồ, để đúng hẹn 3h15phút online. Sau, dần dần không cần đến nó nữa. Bởi chỉ cần đến giờ, thần kinh tôi tự động phấn chấn hẳn lên. Hôm nào không gặp Khinh vũ phi dương trên mạng lúc 3h15phút, tôi sẽ cảm thấy khắp người bứt rứt.

Nghe nói tình trạng này trong tâm lí học gọi là “phản ứng ràng buộc”. Vì vậy tôi nghĩ, tôi có lẽ đã bị Khinh vũ phi dương “ràng buộc” mất rồi. Còn chú mèo hoang kia, chắc là cũng bị những con mèo hoang gọi cảm khác “ràng buộc”. Vì vậy, mỗi khi đến giờ, mèo thì gọi bạn, còn tôi thì lên mạng.

“Đầu gấu, chào anh, hôm nay có mệt không?”

Nói tôi không kinh ngạc tức là nói dối, không mệt cũng là nói dối. Sau khi tâm hồn như vừa ngồi trên xe bay, rồi lại uống rượu vào. Thực lòng tôi chỉ muốn lăn ra làm một giấc. Nếu không phải vì tôi đã bị cô ấy “ràng buộc” thì lúc này tôi nhất định sẽ không lên mạng. Thế nhưng sao cô ấy cũng lên mạng? Cô ấy không mệt à? Chẳng lẽ cô ấy cũng bị tôi “ràng buộc” sao?

“Lâu quá rồi không gặp, em thế nào?”

“Đầu gấu, anh lại hâm hấp rồi. Mình mới chia tay có 3 tiếng đồng hồ! ”

“Cổ nhân nói một ngày không gặp, như cách ba thu. Nếu quả thật như vậy, thì mình đã 3x365:8≈137 ngày chưa gặp nhau rồi, không phải là lâu quá rồi sao?”

“ hi hi”

Xem ra cô ấy thực sự mệt rồi. Cũng là nụ cười, nhưng lúc này tôi thấy như cô ấy đang muốn ngáp.

“Đầu gấu à! Liệu mình có “chết giữa ánh sáng ban ngày” không?”

Thực ra, bạn quen qua mạng sau khi gặp nhau, thường có kết cục buồn. Như A Thái, nếu không vừa ý, bèn xóa tên người ta khỏi danh sách Friend. Miễn cho sau này lại thấy nhau trên mạng cảm cảnh mà buồn lòng. Thôi thì xóa đi cho khuất mắt. Nếu đăng kia kịp trông thấy trước, gửi đến một message, A Thái sẽ bảo là bạn chuẩn bị lên lớp, đi ăn cơm, đi có việc, đi

ngủ.v.v.. rồi vội vàng offline. Nếu không thì sẽ nói: “Tiếc thay, hiếm thay mới gặp được mà tạo hóa trêu người, cho việc trái lòng, giờ này việc mọn đè vai không thể không đi, chỉ biết rượu sâu mà biết, ôm hận mà về, ruột gan đứt đoạn” – cái gọi là phép tháo thân “nhắm mắt nói bừa”.

“Vì sao mạng và hiện thực lại khác nhau đến thế?”

Bởi vì khi ở trên mạng, em không thể nhìn thấy thái độ của người kia, không nghe thấy giọng điệu. Nên chỉ dùng những kí hiệu đơn giản để biểu thị những buồn vui yêu ghét. Chẳng hạn “”, “^_^”, “”, “^O^”v.v... Nhưng nếu thực sự buồn vui yêu ghét có thể dùng kí hiệu đơn giản để thể hiện, thì còn gọi gì là yêu ghét buồn vui nữa. Nói cách khác, khi người kia gửi một kí hiệu cười bất kì, làm sao khẳng định được có đúng người ta đang cười hay không? Biết đâu chỉ là xã giao, không làm ăn được cũng còn chút quen biết... Vì vậy đối với hai người chưa từng biết nhau, mạng chỉ giúp rút ngắn thời gian tìm hiểu, chưa chắc kéo gần khoảng cách giữa hai bên.

“Đầu gối à, em trên mạng và em ở ngoài đời có khác nhau nhiều lắm không?”

“Mạng giống như một lớp bảo vệ an toàn, không chỉ che được mưa nắng, còn che luôn cả ánh sáng. Quan sát một người qua lớp vỏ ấy, tất có sai số. Nhưng với em, tôi không có cảm giác đang nhìn qua lớp bảo vệ, hoặc có thể nói, em không hề có lớp bảo vệ ấy. Giờ đây nếu em gửi đến kí hiệu , tôi sẽ dường như đang nhìn thấy khóe miệng em mỉm cười. Nếu em gửi đến :), tôi sẽ dường như nhìn thấy ánh mắt đầy nụ cười của em. Nếu em viết Hi hi, tôi lại dường như đang nghe thấy tiếng cười hôm nay ở Mc Donald của em. Vì vậy, mạng không chỉ rút ngắn thời gian làm quen của mình, còn đưa mình lại gần nhau hơn.

“Đầu gối a, em mong rằng anh không phải dường như, mà là đang nhìn thấy em cười với anh.”

“Đúng là tôi đang nhìn thấy em cười. Nhưng đây lại còn là một đặc điểm khác của mạng: nhanh chóng nhưng không hoàn hảo. Hơn nữa, nếu bây giờ

thực sự nhìn thấy em cười, tôi sẽ bị vẻ đẹp bên ngoài của em che lấp đi nhiều thứ. Chỉ còn có thể nịnh nọt một phen. Thế thì chẳng bằng như thế này, cách nhau qua màn hình, để có thể cảm nhận về em theo một hình thức khác.”

“Đầu gối à, tại sao gặp em anh lại phải khen ngợi vẻ bên ngoài của em vậy? Chẳng lẽ anh không sợ em sẽ đánh giá anh nông cạn tầm thường à?”

“Ở đây làm gì có tại sao. Hễ nhìn thấy mỹ nữ là ca ngợi vốn là phản xạ của đàn ông, không cần qua sự điều khiển của đại não. Đương nhiên tôi biết như thế vẫn mang tiếng là nịnh nọt. Nhưng cái đầu đàn độn của tôi không điều khiển nổi cái miệng hoạt bát. Khi mắt nhìn thấy một hình ảnh xinh đẹp, thông tin lập tức truyền về đại não. Trong khi đại não còn chưa quyết định có khen ngợi vẻ đẹp đó không, thì cái miệng tôi đã quyết định tiền trạm hậu tẩu rồi. Cái này gọi là “Tướng quân ngoài trận, có thể không nghe mệnh lệnh”, cũng còn gọi là tên đã căng cung, không thể không bắn. Hơn nữa nếu không nói những lời ca ngợi tôi thậm chí còn cảm thấy lương tâm cắn rứt, chẳng bằng cứ nói thật, cứ khen ngợi và chịu để cho em chê là nông cạn tầm thường. Đây cũng là một hình thức khác của sự so sánh giữa hai cái hại để chọn cái đỡ hại hơn.”

“Thôi thôi Đầu gối à, em sẽ bị anh dạy cho ngày càng kiêu căng mất.”

“Thôi được, hôm nay tán dương đến đây tạm dừng. Đến lượt em khen ngợi anh đi.”

“Đầu gối à, nếu giả vờ tán dương nịnh nọt anh để rồi anh thấy em nông cạn, chẳng bằng không khen anh để em thấy xứng đáng với lương tâm mình. Cái này gọi là so sánh hai cái hại để chọn cái đỡ hại hơn đấy.”

Sao mà quả báo nhanh đến thế. Hóa ra cái gì qua mạng cũng nhanh không tưởng tượng nổi, ngay cả quả báo cũng đã “nhờn tiền” thế này

“Đầu gối à, vậy anh có thể dùng một câu để diễn tả bề ngoài của em và cảm giác của anh về em không?”

“Đơn giản, ấy là “đẹp chảy nước”. ”

“Tiểu nữ tài hèn trí mọn, xin được chỉ giáo”

“Bởi em đẹp như hoa, nên tôi nhìn mà muốn chảy nước bọt. Vậy gọi là “đẹp chảy nước””

“Ha ha... Anh hại em mất ngủ đến nơi rồi”.

Ừ nhỉ, tí nữa thì quên ngày mai vẫn còn cuộc hẹn. Không được trêu cô ấy như mọi ngày. Phải để cô ấy đi ngủ.

“Em nên đi ngủ rồi”

“Một tí tẹo nữa thôi. Mà anh còn chưa nói cho em biết là anh có mệt không?”

“Tạm tạm, hơi mệt thôi. Em thì sao?”

“Em mệt thật rồi. Nhưng chưa lên mạng để chúc anh ngủ ngon, em cũng không chợp được mắt”

“Me too...”

Cả hai bên đã mệt thế này, thì việc gì phải làm những chuyện vô nghĩa thế này nhỉ! Lăn ra ngủ có tốt hơn không”. Việc gì phải vừa gõ bàn phím vừa ngáp. Có lẽ cả tôi và cô ấy đã cùng lúc nghĩ đến chiều sâu này. Nên tiếp theo đó là một khoảng im lặng.

“Đầu gối à, ngày mai mình đi xem bộ phim nào ạ?”

“Đến lúc đó rồi tính. Nói chung quan trọng là xem với ai, đâu phải là xem cái gì.”

Đó là danh ngôn của A Thái, chỉ cần sửa sang tí chút là dùng ngon lành.

“Vậy ngày mai anh đi xe cẩn thận nhé. Em chờ anh ở dưới cổng nhà.

“OK, vì câu nói này của em, tôi sẽ đi cẩn thận. Vậy em trèo cầu thang cũng cẩn thận vào nhé.”

“Thôi mà đừng đùa nữa. Mai gặp nhé, ngủ ngon ”

“Good night..See you later..So long..Bye-bye. Chúc ngủ ngon.Sayonara.
Đaxvidanhia, Orevoi”

Chương 11

Một giấc ngủ dài. Tỉnh dậy đã là 12h rưỡi trưa.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm 1997. Chủ nhật, vì vậy sẽ mặc quần trong màu tím. May mà thời gian ở kí túc xá của Đại học Thành Công đã rèn luyện cho tôi tốc độ đánh răng rửa mặt thần sầu quỷ khốc, tất cả chỉ mất X phút, $X \leq 10$. Bất giác lại say sưa tự tán thưởng khả năng cơ động và linh hoạt của mình. Nhưng bây giờ không còn thời gian để say sưa nữa, vội vàng tóm lấy chìa khóa và xông xuống đất.

Cười lên con sói hoang, trong khi nó còn chưa làm xong bài khởi động các khớp, tôi đã cài số lướt đi. Kỹ thuật lướt xe của tôi tựa như du long phi phượng. Đáng tiếc trước đây không gia nhập các băng nhóm đua xe! Chợt nhớ ra tối qua đã hứa với nàng sẽ đi xe cẩn thận, đại trượng phu lẽ nào xuất ngôn bất thủ tín! Vậy nên khi vượt đèn đỏ, tôi đã hết sức cẩn thận quan sát xem có bóng dáng của cảnh sát giao thông nào không.

Liếc vội đồng hồ. Nguy hiểm quá, rất có thể bị muộn vài phút. Hò hẹn với Khinh vũ phi dương thì tuyệt đối không có lí do cho sự chậm trễ. Vật cùng tất biến, cái khó ló cái khôn, tôi chỉnh đồng hồ chậm đi 5 phút. Đồng thời đợi tới gần con ngõ nhà cô ấy thì chủ động đi chậm lại.

“Đầu gấu à, chào anh buổi sáng... sớm!”

Giọng cô ấy dường như có chút trêu chọc. Nàng giơ cườm tay trái lên trướ mặt tôi hươ đi hươ lại.

“Ồ, đồng hồ của em đẹp thật đấy, quả là đẹp trai cười xe máy rách, mũ nhân đeo đồng hồ oách!”

“Đầu gấu à, đừng có đánh trống lảng, có phải là anh cần nói gì đó không?”

“Xin lỗi, tôi vô ý quá. Tôi chỉ mãi để ý đồng hồ của em, quên mát tán dương cái cổ tay em trắng tinh như ngọc. Tôi quả là nhìn cây không nhìn rừng. Đồng hồ có đẹp đến đâu nữa thì so với cách tay ngọc của em cũng như lập lòe đom đóm dưới ánh trăng thu vắng vặc.”

“Đầu gấu à, đừng có giả bộ nữa, anh đến muộn 3 phút rồi. Đồng hồ của em bây giờ đã 1 giờ 03 phút.

“Thế á? Nhưng đồng hồ của tôi mới chỉ có 12 giờ 58 phút thôi”

Tôi cũng giờ cổ tay huơ trước mặt nàng.

“Hi hi, thôi được, tha cho anh đấy”

“Xem bộ phim nào bây giờ, hồi tiểu thư Kinh vũ phi dương có chiếc đồng hồ đẹp?”

“Anh nói trước đi, tiên sinh Đầu gấu đeo đồng hồ chậm giờ”

Hóa ra cô ấy còn biết miếng này, tôi đành cười trừ mấy tiếng.

“A Thái nói rằng “Titanic” hay lắm, em thấy thế nào?”

“Tốt quá, bạn cùng phòng em cũng giới thiệu đi xem bộ phim này.”

“Thế cô ấy xem xong phim có khóc không?”

“Có, khóc tu tu. Nên em đã mang thêm một khăn mùi soa và một bịch giấy.”

“Vậy mình đi xem ở rạp Nam Đài nhé, 2 giờ 20 chiều có buổi chiếu.”

“Vâng, tùy anh sắp xếp.”

Hừm, vậy thì còn nhiều thời gian đấy, quan sát một chút không gian cô ấy sống ở đây. Con ngõ này thật yên tĩnh. Có chút cỏ và hoa. Một con ngõ đẹp. Quả là nơi địa linh nhân kiệt. Môi trường thế nào sẽ có người thế ấy. Thực ra nơi tôi ở cũng rất được, nhưng tiếc là trước ngõ luôn có một đồng rác. Tôi chắc nguyên nhân có liên quan đến việc A Thái cũng sống ở đó.

“Đầu gấu à, đừng có ngây người ra nữa. Nghe nói người xem đông lắm đấy, mình đi sớm một chút để mua vé đi!”

“OK, em có xe máy không?”

“Không, em chỉ có xe đạp màu cà phê Pháp thôi mà”

“Thế thì tôi đành dùng chiếc xe có màu của nước biển cảng Cao Hùng để chở em, ngại không?”

“Không ngại. Chỉ chê thôi, hihi”

Nàng rút từ ba lô ra một cặp kính mát. Không phải nói cũng biết, cả kính cũng màu cà phê. Năm nay mùa đông ở Nam Đài rất ấm áp. Vào ngày Noel tôi vẫn mặc áo cộc. Còn cô ấy ăn mặc khá giản đơn, quần dài màu vàng nhạt, áo sợi màu cam.

“Hôm nay không mặc quần áo màu cà phê nữa à?”

“Hi hi, hôm nay nghỉ phép, kéo anh đi với em chỉ lo bị kiểm tra”.

“Đúng đấy, đây thực sự là một lý do tốt để biện hộ cho sự chấp nhận đã thua.”

“Hi hi. Đầu gấu à, em không thể phơi nắng được, nên phải đeo kính mát, anh không có ý kiến gì chứ ạ?”

“Không, chỉ là cảm thấy tiếc cho đôi mắt xinh đẹp của em thôi.”

“Thôi đừng tếu nữa ạ, mình đi thôi anh!”

Ngồi sau xe, tay nàng vịn nhẹ vào thắt lưng da của tôi. Yên xe tôi không có chỗ vịn nào khác. A Thái rất tán thưởng tình trạng này của chiếc xe. Anh ta bảo rằng chỉ cần mỗi lần cài số cố ý để giật một chút, thế nào cũng thấy sóng cả dập dồn từ phía sau đánh tới. Nhưng tôi không đến nỗi vô duyên như vậy, ngược lại, mỗi lần cài số tôi càng cẩn thận hơn.

“Thời tiết hôm nay đẹp quá nhỉ?”

“Mặt trời hôm nay cũng rất tròn nhỉ, hihi”

Cô ấy luôn biết dùng tiếng cười để giải tỏa sự căng thẳng của tôi.

“Nghe nói dòng sản phẩm chống nắng của “Old Lady” tốt lắm, lần sau tôi đưa em đi mua nhé!”

“Vâng, nếu anh mua cho em, em sẽ bơi”

Thực là họa tòng khẩu xuất, cổ nhân xưa nay thật tốt khi đã dạy ta như vậy.

Thời tiết hôm nay quả là tuyệt. Không nóng không lạnh, không ẩm không oi. Được ở Đà Nam quả là hạnh phúc. Mặc dù “cuộc sống là quý giá nhất” nhưng chúng tôi đều quên không đội mũ bảo hiểm, khiến mỗi hiểm nguy bị phạt vi cảnh lơ lửng trên đầu. Gió nhẹ thổi, phảng phất mùi thơm nhẹ nhàng của nàng. Nhớ có một lần ngồi máy bay, tôi cũng quên thắt dây an toàn. Thế là một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nghiêng người lại gần nhắc tôi thắt dây. Trên người cô ấy cũng có một hương thơm tương tự. Từ đó trở đi, tôi lên máy bay không bao giờ thắt dây an toàn, trừ khi gặp phải tiếp viên nam. Con trai kể cũng là một loài vật kì quặc. Thị giác rất dễ ảnh hưởng đến khứu giác của họ. Đối với tuyệt đại đa số đàn ông, phàm là mỹ nữ tất phải thơm.

Cho dù tôi đã sang số một cách rất cẩn thận, nhưng mỗi khi tăng tốc hoặc phanh xe, chúng tôi cũng không khỏi chạm vào nhau. Hơn nữa cô ấy cứ nói nhẹ nhẹ ở bên tai. Chẳng hiểu thế nào mà tai tôi cứ nóng bừng lên. Tôi muốn tin rằng đó là do lượng CO2 thoát ra từ hơi thở bình thường, dù biết chắc không phải là sự thực.

Cuối cùng tôi đã cảm nhận được cảm giác của Trương Vô Kỵ khi bế Triệu Mẫn trong tập 4 của Ý Thiên Đồ Long Ký, chỉ mong con đường dài đến vô tận.

Đi vào đường Hữu Ái, qua cổng lớn của rạp Nam Đài. Ôi trời, cả một đám đông nghịt. Chẳng lẽ hôm nay chiếu phim miễn phí? Tôi rẽ sang phố bên cạnh tìm chỗ đỗ xe.

“Đầu gối à, anh gửi xe đi, tội gì phải lòng vòng như vậy?”

“Ấy đừng đùa, loại xe sắp xuống lỗ này mà đem gửi chỉ tổ khiến người ta cười cho thôi.”

“Hi hi, Đầu gấu à, tiền gửi xe anh cũng tiết kiệm nốt. Anh không phải là kẻ keo kiệt bình thường”

Quả nhiên trời phù hộ, tôi đã tìm thấy một chỗ để xe. Xe dừng xong, cô ấy gấp kính cho vào ba lô rồi rút từ ba lô ra một cái lược màu cà phê và cái kẹp tóc hình bướm bướm. Cô ngậm kẹp tóc ở miệng, tay sửa lại tóc rồi kẹp một cái đuôi ngựa đơn giản. Cô ấy cười nhẹ nhàng với tôi, tựa như xin lỗi vì đã bắt tôi phải chờ đợi. Còn tôi lại chợt thấy cô ấy rất giống một cánh bướm xinh đẹp đang bay lượn.

“Xin lỗi vì đã bắt anh phải chờ lâu. Let’s go! Ôi, Đầu gấu à, ở đây có biển cấm dừng này!”

“À, không sao, mình có dừng đâu mà đổ đấy chứ.”

“Anh lại muốn gấu à. Nhỡ chốc nữa người ta phá mất xe thì làm sao?”

“Không đâu, nhìn thấy chiếc xe già cả thế này, ai cũng kính lão đắc thọ, không dám hấn láo đâu.”

Hàng người xếp trước rạp Nam Đài rất dài. Buổi chiều bắt đầu lúc 2 giờ 20 phút, trong khi bây giờ mới chỉ 1 giờ 40 phút. Lạ lùng hơn, hầu như cả hàng đều là một nam một nữ xếp song song.

“Em vào trong mà xem Poster, một mình tôi xếp hàng là được rồi.”

Người ta xếp hàng đều âu yếm dịu dàng, anh anh em em. Để cô ấy ở đây chỉ làm tôi thêm thấy bi thương.

“Không đâu, em muốn xếp hàng cùng với anh”

“Xếp hàng thế này em sẽ thấy chán đấy”

“Ở bên cạnh anh làm sao thấy chán được. Cho em xếp với mà!”

Thực tình, tôi rất cảm ơn hàng người đông đúc, đã khiến cho khoảng cách giữa tôi và nàng ngày một gần. Trên mạng, chúng tôi cách nhau qua màn

hình máy tính. Trong quán Mc Donald, chúng tôi cách nhau qua cái bàn. Ngồi trên xe máy, tôi cách nàng một cái lưng của tôi. Còn ở đây, không còn một khoảng cách nào cả. Nàng đứng bên trái tôi. Tay phải thỉnh thoảng lại chạm vào tay trái của tôi. Cho dù không mua được vé xem phim, tôi cũng cam lòng. Hôm nay thật tuyệt, không chỉ vì thời tiết rất tuyệt, còn tuyệt vì cảm giác chờ đợi.

Vé học sinh 240 đồng, tức là 2 tấm vé 480 đồng. Lần này quả thực thương vong nặng nề. Đội tiên phong trong ví tôi kể như đã hi sinh hoàn toàn. Nàng đứng bên trái tôi. Khi lấy tiền tôi lại dùng tay phải nên không làm sao để cô ấy có cơ hội ngăn chặn tôi rút tiền. Thật là thất sách. 2 giờ 10 phút mới mua được vé. Một chiếc số 13 hàng 11, chiếc kia số 15.

“Ôi, Đầu gấu à, số 13 hàng 11, trùng với ngày sinh của anh đấy!”

“Thì sao nữa?”

“Thì em sẽ ngồi ghế này. Em sẽ cất giữ tấm vé này, được không?”

“Đương nhiên là được rồi. Nếu em kiên quyết muốn trả tiền, tôi cũng phải nghe theo thôi”

“Đầu gấu, anh đừng lo lắng, hôm nay em quyết không tranh việc trả tiền đâu”

Lo? Tôi lo là em không tranh trả tiền cơ.

Vào trong rạp, vừa ngồi xuống không lâu, đèn trong rạp bắt đầu tắt. Khi xem phim, tôi không bao giờ nói gì, bởi vậy cuối cùng thì miệng tôi cũng có cơ hội để nghỉ ngơi trong suốt 3 tiếng đồng hồ sau đó. Tôi xem một cách kỹ lưỡng bộ phim nổi tiếng và gây nhiều tranh cãi. Tôi không phải là con người lãng mạn, nên việc tôi không thấy xúc động với các tình tiết là điều dễ hiểu, trừ đoạn đối thoại với Rose trước khi Jack chìm xuống biển.

“Rose, listen to me.. Listen...Winning that ticket was the best thing that ever happened to me..It brought me to you... And Im thankful, Rose... Im thankful...”

Mặc dù tôi cũng tên là Jack. Nhưng tôi may mắn hơn anh chàng Jack trong phim rất nhiều. Tôi không cần đánh cuộc, cũng không cần leo lên chiếc Titanic với những nguy hiểm tính mạng rập rình. Tôi chỉ việc mở máy tính, lên mạng và có thể làm quen với một Rose trong đời thực. Nhưng anh ta may mắn hơn tôi ở một chỗ là anh ta biết vẽ. Cho nên Rose ở trong phim mới chịu cởi bỏ y phục cho anh ta vẽ. Mặc dù tỏ ra rất tập trung, vẽ vờ cẩn thận. Nhưng tôi nghĩ rằng anh ta cố ý vẽ thật chậm. Đàn ông mà! Mọi người trong lòng quá rõ mà miệng chẳng nói ra ấy thôi! Nếu không thì bảo anh ta vẽ Chung Vô Diệm, chắc chỉ một tẹo là vẽ xong.

Nhưng cô ấy thì lại phản ứng không bình thường chút nào. Tay cô ấy luôn bóp chặt chiếc khăn mùi soa. Càng về cuối phim, tần số lau khước mắt càng cao. Đến lúc Jack yêu cầu Rose hứa sẽ kiên cường để sống đến cùng, Rose trong phim nói rằng: “I promise...I will never let go, Jack...Ill never let go...”, cô ấy cũng lẩm nhẩm theo: “I will never let go, Jack...”

Cái chị Celine Dion này nữa mới hại. Đến cuối phim lại còn hát bài “My heart will go on...”. Có lẽ bị xúc động bởi lời hát, nàng đã “My tears will go on...”

“Về thôi em, hết phim rồi”

Tôi đứng dậy nhẹ nhàng nói với cô ấy. Tôi cảm thấy lúc này, chỉ cần một sự rung động nhỏ cũng có thể làm cô ấy vỡ òa. Cô ấy ngồi bất động trên ghế, đăm đăm nhìn tôi không nói năng gì. Một lúc lâu sau, cô đột ngột nói:

“Đầu gối à, phim thế nào cũng hết, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, phải vậy không?”

Mặc dù tôi gật gật đầu, nhưng trong lòng cảm thấy khó hiểu. Cô ấy thấy tôi gật đầu liền đứng vụt dậy, khoác ba lô và theo tôi bước ra khỏi rạp. Những người xếp hàng để vào rạp, lúc này lại chen chúc để ra khỏi cửa rạp, khiến cho không khí rất giống với cảnh trong phim, mọi người tranh nhau thoát ra khỏi con tàu lâm nạn. Hóa ra, chúng tôi dường như chỉ đang thoát ra khỏi

con tàu trong phim... Nhưng con tàu Titanic trong cuộc sống lại đang chiếu tiếp.

Chương 12

Ra khỏi rạp Nam Đài, nước mắt vẫn lăn dài trên mặt cô ấy.

“Mình đi đâu đó nhé!”

Sáu giờ trời mới bắt đầu tối. Đường Trung Chính nhấp nháy ánh đèn nên ông biết đâu có thể giúp cô ấy quên đi con tàu chìm”

“Vâng.”

Cô gật đầu, làm rơi hai giọt nước mắt.

“Đầu gấu à, anh kí tên vào đây nhé!”

Cô ấy đưa tấm vé cho tôi.

“Cái gì? Phải kí vào “nguyện suốt đời trung thành với tiểu thư Khinh vũ phi dương” hả?”

“Ghét thế, anh kí là Đầu gấu cũng được vậy. Dù sao thì em cũng còn chưa biết tên anh đây này!”

“Ai bảo em không hỏi tôi!”

“Anh cũng có hỏi em đâu. Cái này gọi là “Không ăn thì đừng gắp cho người”!”

Cô ấy lại vận dụng thành ngữ lung tung rồi. Tôi nhanh chóng kí vào đằng sau tấm vé ba chữ “Thái Đầu gấu”.

Cô ấy nhìn tôi kí, nét mặt thoáng nhanh một chút thất vọng rồi thở dài”

“Cảm ơn anh!”

Nói cảm ơn, sao lại thở dài? Chử tôi xấu lắm sao! Mà chắc là không.

Chúng tôi đi tiếp trong im lặng. Đột ngột, cô ấy dừng lại trước quầy chuyên bán hàng Christian Dior.

“Đầu gấu à, anh đã xem truyện ngắn “Nước hoa” của Lemonade ở trên mạng chưa?”

“Ừ, trước đây có xem qua, viết khá cảm động. Sao em hỏi vậy?”

“Bình Dolce Vita này của Christian Dior là quà tặng của nhân vật nam cho nhân vật nữ trước ngày cô ấy đính hôn. Anh ta còn nói rằng. Dolce Vita là tiếng Italia, có nghĩa là “những ngày hạnh phúc”.”

“Thế à, tôi xem không kĩ lắm.”

“Thế hôm nay có được coi là ngày hạnh phúc không anh?”

“Vốn là một ngày hạnh phúc, nhưng em khóc nên phải chiết khấu phần trăm.”

“Như thế này gọi là một ngày hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng không quá ngọt ngào. Vậy thì mua một bình nhỏ là được.”

May mà Lemonade chỉ viết có “Nước hoa”. Ngộ nhờ cô ta viết “vàng ròng” hay “kim cương” chắc tôi phải nợ nần chông chất.

“Hơn 7 giờ rồi. Em đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Em ăn không được. Anh thế nào?”

“You eat, I eat”

Bất chợt cô ấy lại bần thần rơi nước mắt.

Tôi thật là một thằng ngốc. Khó khăn lắm mới ra khỏi tàu Titanic, tự dưng tôi lại đi vớt cái xác tàu lên làm gì?

“Mình đến quán Mc Donald ở phố Đại Học nhé?”

Cô ấy lau nước mắt, miễn cưỡng cười với tôi và đề nghị. Tôi gật đầu, cười lên con sói già. Cô ấy ngòi lạnh lẽ sau lưng tôi. Tối nay gió bắt đầu lạnh nhiều.

Đến quán Mc Donald, vừa vặn thời gian của lần gặp gỡ đầu tiên vào tối hôm qua, cũng là 7 giờ 30 phút. Ăn thực đơn số 1? – cô ấy lắc đầu một cái,

thực đơn số 2? – lắc đầu hai cái, thực đơn số 3? – lắc đầu 3 cái... cứ như vậy cho đến thực đơn cuối cùng. Tôi đành gọi 2 cốc cô ca lớn và hai gói khoai tây rán. Chúng tôi ngồi đủng vào vị trí của ngày hôm qua.

“Đầu gối, anh mà không ăn sẽ bị đói đấy!”

“Em không ăn được, dĩ nhiên tôi cũng không ăn được”

Ấy là nói lên gân như vậy. Bởi vì đến tận lúc này, tôi chưa có gì vào bụng đã suốt một ngày. Tôi nhai một mồm khoai tây rán. Lạ thật, khoai tây của Mc Donald hôm nay không hề thơm giòn mà ỉu và đắng.

“Đầu gối à, sao anh lại gọi là JHT ?”

“J là Jack, H là hate, T là Titanic. JHT nghĩa là Jack hate Titanic viết rút gọn”

“Đừng đùa mà, thật không?”

“Thực ra JHT là viết tắt của tên tôi. Nhưng nể mặt phim Titanic làm em khóc như vậy, Jack tôi không thể không hate nó!”

“Đầu gối à, anh đừng hate Titanic. Anh phải help Titanic, hoặc hold Titanic...”

Hate?.. help?.. hold?... Từ khi xem xong Titanic, cô ấy hay nói những câu tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào cả. Chẳng lẽ Khoa ngoại ngữ có học Triết học ?

Sau lúc ấy, cô dường như chẳng nói gì thêm. Thịnh thoảng lại cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi lại bần thần nhìn tôi. Tại sao tôi lại dùng chữ bần thần? Bởi cô ấy có vẻ muốn nhìn tôi thật kĩ lưỡng, nhưng rồi lại sợ nhìn kĩ quá. Nếu không phải là bần thần thì là gì? Si? Ngốc?

Bên ngoài phố Đại học bắt đầu náo nhiệt tiếng người.

“Đầu gối à, sao phố Đại học lại tự dưng ồn ào vậy?”

“Hôm nay là ngày cuối cùng của năm 1997. Phố Đại học có dạ hội. Chốc nữa mình đi xem nhé?”

“Vâng! Nhưng mà em muốn đi ngay bây giờ!”

Tôi nhắc luôn khay đứng dậy, ra hiệu chỉ vào ba lô của cô ấy.

Thị trưởng họ Trương đã cho chặn hai đầu phố Đại học để tổ chức mừng năm mới cùng nhân dân. Ông ta may mắn hơn lão Biển, bởi vì còn có thể khiêu vũ cùng phu nhân cho mọi người xem. Nhưng tôi càng may mắn hơn ông ta, vì Khinh vũ phi dương đẹp hơn vợ ông ta nhiều.... Đang lúc nghĩ ngợi vu vơ, trời chợt chuyển mưa. Tôi không chần chừ gì, tóm luôn tay của cô ấy kéo chạy về phía mái hiên của phòng thường trực khu trường Thành Công. Bởi vì lo lắng nàng bị ướt thêm vài hạt mưa mà đành “tiền trăm hậu tấu” như vậy. Khổng tử rằng: không dạy mà giết ấy gọi là ác. Xét trên quan điểm này, tôi thực là tàn nhẫn. May thay tôi gọi là Đầu gấu nên cũng còn đỡ phần nào sự hành hạ của lương tâm về hành vi thiếu quân tử đó.

Đây là lần thứ hai tôi tiếp xúc với ngón tay cô ấy. Cảm giác hoàn toàn giống với lần đầu tiên chạm vào. Ngón tay của cô ấy lạnh một cách khác lạ. Lần trước vì cốc cô ca, còn lần này? Có lẽ tại nước mưa chẳng, hoặc tại đêm nay gió chuyển lạnh?!

Chương 13

Mái hiên không hề thủng, nhưng tôi lại có cảm giác “mái thủng vào đúng đêm mưa”, bởi tôi đã nhận ra A Thái. Những nơi có thể khiêu vũ như thế này, đương nhiên không bao giờ vắng mặt của A Thái. Cũng như trong bếp không thể không có gián. Anh ta lại còn không dẫn theo bạn cùng đến vũ hội.

Cậu ta thường bảo, chẳng ai đến tiệc rượu lại còn tự mang theo mình chai bia Đài Loan. Câu này có lí, vì trong đêm vũ hội có biết bao nhiêu mắt xanh môi đỏ, rượu loại gì cũng có, chẳng cần mang thêm làm gì cho mất đường kinh doanh! Nếu có thể dùng rượu để so sánh với các nàng, vậy A Thái được so sánh với cái gì? Cậu ta tự nhận mình là cái mở rượu!

“Đầu gấu, cậu khá thật đấy, mang theo cả một chai XO đại bác hoàng gia thế này!”

“Đừng đùa nào. A Thái, đây là Khinh vũ phi dương.”

“Xin chào! Được nghe danh tiếng của cô nương đã lâu. Đầu gấu kia được chết dưới chân cô nương quả là chết cũng nhắm mắt!”

“Hi hi! A Thái huynh. Em cũng đã được nghe danh huynh từ lâu, như sét bên tai.”

“Thật chứ! Chà, tôi đã gắng hết sức để che đậy bớt con người mình, nhưng trời thật chẳng chiều người... Không ngờ, vẫn không qua được con mắt tinh tường của người khác, tội lỗi, tội lỗi!”

“Em thường hay nhìn thấy tên anh trên tường ở lâu kí túc xá nữ!”

“Thật à! Viết gì vậy? Chắc là những lời ái mộ tôi phải không?”

“Không phải. Câu thường thấy là “A Thái ăn phân!”. Hơn nữa đều viết trên tường toa lét”

“Ha ha, Khinh vũ tiên sinh, tiên sinh và Đầu gấu đều rất lợi hại!”

Tôi cũng cười đến không nói được nữa. Xét về lí, A Thái là bạn tôi, tôi nên biện hộ cho anh ta. Tôi như thế này có chút tham sắc bỏ bạn. Nhưng, sự thật cao hơn hùng biện!

Ba người chúng tôi, A Thái Nhân mã màu hoàng kim, Đầu gấu Hồ cấp màu xanh và Khinh vũ phi dương Song ngư màu cà phê sữa, cứ thế nói chuyện cho đến lúc mưa tạnh. Đây là lần đầu tiên ba người gặp nhau, mà cũng là lần cuối cùng.

“Đầu gấu, Khinh vũ, trời tạnh rồi, tôi đi sẵn đây, hai bạn cứ bên nhau nhé!”

Đi rồi, tốt lắm. Tôi bất giác vỗ hai tay vào nhau. Cứ nói chuyện tiếp, e rằng diện mạo của tôi sẽ ngày càng mất giá trị.

“Đầu gấu à, sao anh vỗ tay vậy?”

“Ờ, tiếng nhạc mới phát xong hay quá, bất giác vỗ tay tán thưởng đôi chút.”

“Đừng có mà bịa nhé, có phải anh sợ A Thái ở đây sẽ lộ hết các bí mật của anh ra không?”

Tôi mà có bí mật à?... có thể có... có thể không. Trong tủ tài liệu của bộ não của tôi, bí mật lớn nhất và sâu nhất chính là em đó.

Dạ hội đón năm mới do một đài phát thanh trên sóng FM 97,1 tổ chức, tên là Kiss Radio. Thực ra tiết mục không lấy gì làm hấp dẫn, nhất là phần trả lời có thưởng.

“Ở Đài Nam có những di tích danh thắng nào, xin mời hãy kể tên một địa danh...” Ôi trời, sao lại có câu hỏi ấu trĩ thế, ấu trĩ đến nỗi tôi chẳng buồn giơ tay trả lời. Còn chuyện khiêu vũ, tôi lại thuộc loại chân bè như chiếc sà lan, lúc nhảy hip hop không khác hắc tinh tinh là bao...

“Đầu gấu à, em không nhảy hip hop được đâu, sorry không nhảy cùng anh được!”

“Không vấn đề, dẫu sao em cũng gọi là Khinh vũ, dĩ nhiên không thể quần quai thế được.”

“Ước gì có bài hát “Lady in red” nhỉ!”

“Ái chà, bài hát tiếng Anh xưa đến thế mà em vẫn nhớ được!”

“Lúc trước em nghe thấy trên đài, rồi mê luôn.”

Ra vậy, bởi khi bài hát này đang thịnh, cô nàng chỉ đang học tiểu học. Thực ra tôi cũng thích bài hát này, nhất là câu “took my breath away!” Trước đây, tôi không thể tin rằng một cô gái áo đỏ trên sàn nhảy khi mỉm cười với anh ta lại có thể khiến anh ta thấy ngạt thở. Cho đến tối hôm qua, đứng dưới cổng, khi cô ấy vào nhà và quay lại tặng tôi một nụ cười, tôi mới tìm được lời giải đáp. Chỉ có điều, phải đổi tên bài hát thành “The Lady in Coffee” mới hay. Và sẽ hay hơn nếu không bị A Thái nghe thấy. Nếu không anh ta sẽ đổi thành “The Lady in nothing.”

Cuối cùng cũng đến thời khắc mọi người đếm ngược thời gian. Đây cũng là điểm cao trào của dạ hội. Trong một vùng âm vang tiếng hò reo, chúng tôi

chúc nhau: “Chúc mừng năm mới!” Cô ấy học ngoại ngữ, sao lại không học tập người nước ngoài để thực hiện động tác ôm hôn nhỉ!!! Nhưng dù sao thì cũng không lí do kiêu ấy được. Tôi học thủy lợi chẳng lẽ phải tạt nước vào người thì căng quá.

“Sang năm bọn mình lại đến đây nhé!”

“Sang năm? Nghe xa xôi quá ... “

Lại ăn nói lẩn thẩn rồi. Có vẻ như cô ấy mệt đến độ muốn đi ngủ!

Đưa cổ ấy về đến con ngõ trên đường Thăng Lợi, rời xa những huyên náo, so với lúc này, bây giờ thật là yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

“Đầu gối à, anh có nhớ trong truyện “Nước hoa” nói đến cách sử dụng nước hoa sao cho đúng không?”

Tôi lắc lắc đầu. Làm sao tôi nhớ nổi? Tôi chẳng dùng nước hoa bao giờ..

“Trước tiên là bôi vào đũng sau tai, rồi bôi lên tĩnh mạch cổ và tay, sau đó phải bơm nước hoa lên không khí và sau cùng là đi qua bụi mưa nước hoa.”

“Thật không vậy? Làm kiểu đó thì bình nước hoa này chỉ một phát là hết sạch còn gì?”

“Đầu gối à, chúng mình dùng thử xem sao nhé, có được không?”

“Chúng mình? Một mình em thử là được rồi. Tôi đàn ông con trai.....”

Cô ấy mở bình Dolce Vita, trước tiên bôi vào đũng sau tai, rồi bôi lên tĩnh mạch cổ và tay, sau đó cô ấy phun nước hoa lên trời thật. Trời đất ơi, đắt đỏ như thế... Cuối cùng, cô ấy dang hai tay như đang ở dưới mưa rồi ngẩng mặt đi qua cơn mưa nước hoa.

“Hi hi, Đầu gối à, thơm thật đấy. Vui quá, bây giờ đến lượt anh đấy.”

Cô ấy cười sung sướng, như một đứa trẻ, trong sáng, thơ ngây.

Lúc này đây, đừng nói tôi bơi nước hoa. Nếu bảo tôi nuốt nước hoa, tôi chắc chắn cũng làm cái rụp. Tôi để cho cô ấy bơi nước hoa lên sau tai, lên tĩnh mạch cổ và tay. Đây là lần thứ 3 tôi cảm nhận được cái lạnh như đá của ngón tay cô ấy. Có lẽ tại vì nước hoa chẳng, chắc là vậy.

“Đầu gối anh chuẩn bị nhé, em bắt đầu phun nước hoa đây này!”

Tôi bắt chước cô ấy dang rộng hai tay, ngẩng mặt rồi đi qua trận mưa nước hoa đầu tiên trong đời mình.

“Đầu gối à, bây giờ đổi sang tai bên phải với tay phải nhé!”

Trời đất! Thật không vậy, tôi dành dụm tiền biết bao khó nhọc... Nhưng không đợi cho tôi kịp đau xót, cô ấy đã đi qua trận mưa nước hoa thứ hai. Lần này cô ấy còn vui sướng hơn cả lúc nãy, múa may tay chân, không khác gì Nickname của cô ấy, như một cánh bướm đang Flying Dance. Đêm sâu trên con hẻm đường Thăng Lợi cứ thế đổ rất nhiều trận mưa nước hoa. Cho đến khi chúng tôi dùng hết bình Dolce Vita.

“Dolce Vita dùng hết rồi! Một ngày hạnh phúc cũng khép lại rồi... Đầu gối à, em lên nhà đi ngủ đây. 3h 15phút hôm nay em không lên mạng đâu, và anh cũng không được lên mạng đâu nhé.”

“Tại sao?”

“Đến 12h trưa anh lên mạng thì sẽ biết. Nhớ nhé, chỉ được phép 12h trưa mới lên mạng đấy!”

Cô rút chìa khóa ra, xoay người mở cổng chung cư. Đúng lúc này, tôi nhìn thấy trên gáy cô ấy một vết bớt màu đỏ rất rõ. Nếu hôm nay cô ấy không kẹp tóc đuôi gà, tôi sẽ không nhìn thấy vết đỏ ấy. Cô ấy từ từ đi vào trong tòa nhà. Trước khi đóng cửa, cô đột ngột thò đầu ra, nhìn tôi cười nhè nhẹ

“Đầu gối à, đi xe nhớ cẩn thận nhé!”

Khi tôi còn chưa kịp gạt đầu, cánh cửa đã đóng lại. Tôi ngẩng đầu muốn xem đèn trên tầng bốn đã bật sáng hay chưa. Chờ rất lâu, rất lâu, tầng bốn

vẫn tôi om, u ám. U ám không chỉ có tầng bốn cô ấy ở, u ám cả trong tôi, khi cười lên con sói già rời xa con hẻm.

Chương 14

Về đến phòng nghiên cứu, A Thái ngửi thấy mùi thơm trên người tôi, hỏi phủ đầu:

“Đầu gầu, sao người cậu thơm thế! Không lẽ cậu đã làm một cái “tiếp xúc thân mật” với cô ấy rồi hử?”

Tôi không trả lời, lặng lẽ mở tủ lạnh lấy ra hai chai bia Kỳ Lâm, đưa cho A Thái một chai. Tôi và cậu ta cứ như thế, lặng lẽ uống hết hai chai bia. Uống xong, A Thái vỗ vai tôi rời khỏi phòng nghiên cứu.

Tôi tắt đèn, để cho màn đêm bao vây quanh mình. Tôi muốn tưởng tượng ra cảm giác của cô ấy khi ngồi trong bóng tối. Hóa ra, khi người ta ngồi trong bóng tối, điều dễ dàng cảm nhận được nhất chính là sự cô đơn. Cô ấy bây giờ nhất định rất cô đơn, nhưng tôi chia sẻ với cô ấy thế nào đây?

Trong chớp chờn mộng mị, tôi dường như nhìn thấy một cánh bướm xinh đẹp, cháy tan thành tro giữa một biển lửa. Còn vết bớt thì cứ đỏ rực lên, cuối cùng có màu như máu rồi nuốt chửng cả tôi. Có lẽ tại chai bia. Tôi bỗng nhiên thấy lạnh, cái lạnh cứ xuyên vào tim tôi.

Thời gian càng đến gần 3h 15phút, tim tôi đập càng vội vã. Lên mạng bằng Guest! Tôi là Jht, nếu lên mạng bằng Guest sẽ không có nghĩa là tôi lên mạng. Lên mạng rồi, Query cô ấy xem sao. Quả nhiên cũng không có trên mạng. Tốc độ đập của tim tôi mặc dù rất cao, nhưng nhiệt độ bên trong nó vẫn cứ rất thấp...

Khó khăn lắm mới đợi đến 12giờ. Tôi sung sướng lần hồi hộp login bằng nick Jht. Nhưng cô ấy vẫn không ở trên mạng. Tôi mở list Friend ra xem. Chỉ có một mình Jht đang cô đơn chờ đợi FlyinDance. Tôi thấy một bức mail cô ấy gửi cho tôi.

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1998/01/01

Ngày tháng: Thu Jan 1 1029 1998

Dear Jht :

Vốn là em chỉ định ngồi trong bóng tối để lắng lại những suy nghĩ của mình, để cảm nhận kĩ càng những hồi ức mà chúng mình đã có. Nhưng không ngờ, giữa mênh mông bóng đêm, em chỉ thấy càng cô độc. Nhất là khi nghe thấy tiếng con sói già của anh ngày một rời xa, em lại không tìm được để cho nước mắt rơi xuống.

Đầu gối à, anh có thể cảm nhận được nỗi cô đơn của em không?

Em vẫn không sao tìm chế được thói quen từ bấy lâu nay. Thế là em lén dùng guest để lên mạng lúc 3h 15 phút sáng. Anh không trách em chứ!?

Em Query anh, quả nhiên anh không ở trên mạng. Nên mừng vì niềm tin dành cho anh đã được đền đáp hay nên thờ dài đây? Trời sáng rồi. Đã đến lúc phải ra đi. Em muốn mang một số thứ liên quan đến anh, nên mang theo cuống vé xem phim hôm trước. Còn nữa, nhưng thứ muốn mang theo mà không mang nổi, còn những thứ muốn bỏ lại thì không sao dứt ra được. Khi anh nhận được bức thư này, có lẽ em đang ngồi trên chuyến bay dài lên Đài Bắc. Anh có nhận được nụ cười em gửi cho anh từ độ cao hàng chục ngàn mét trên bầu trời không? Có thể hôm nay máy bay không thể lên đến độ cao 10.000 mét, bởi vì trong lòng em thấy nặng trĩu .

Anh xem thư ở trong hộp thư của em nhé! Ở đó ghi lại mọi thứ từ khi mình quen nhau đến nay. À, còn có nhật kí của em để ở trên BBS nữa. Gọi là nhật kí có lẽ không ổn lắm bởi vì em chỉ ghi lại một vài lần với những thời điểm đặc biệt mà thôi. Anh đọc lần lượt theo thứ tự nhé. Đọc xong rồi, tùy anh quyết định muốn giữ hay muốn xóa đều được. Bởi vì có lẽ em không còn cơ hội để lên mạng nữa rồi. Mật mã là sinh nhật của em 19760315. Anh xem đi nhé!

FlyinDance

ps. Đầu gấu à, đừng có ngăn người ra nữa, xem thư đi!...

Không ngờ việc tôi ngăn người cũng được cô ấy tính tới. Quả là cô gái kiểu S. Tôi vội vàng login bằng nick của FlyinDance. Trong thùng thư chỉ có mail của jht và FlyinDance. Tôi chẳng lòng dạ nào xem những bức thư trước đây gửi cho cô ấy, liền chuyển sang xem trang nhật kí thứ nhất của cô ấy trên BBS.

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/09/18

Ngày tháng: Thu Sep 18 23:22:47 1997

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới. Đại học Thành Công thật đáng ghét khi chọn ngày kỉ niệm lịch sử 18 tháng 9 làm ngày học đầu tiên. Rõ ràng đã thiếu kính trọng những đồng bào đã chết trong ngày quân Nhật thảm sát dân tộc mình! Để tưởng nhớ đến những đồng bào bất hạnh, mình quyết định bỏ học một ngày để bày tỏ tình cảm. Mình ngồi trong vườn trường, cảm thấy chán chán. Thôi thì đi dạo còn vui hơn. Mình đi qua đường ngầm, đến khu trường của học viện kĩ thuật. Đi trên “phố học viện kĩ thuật”, hàng cây hai bên đường vừa cao vừa đẹp, ánh nắng xuyên qua những tán lá và rải nhẹ xuống phía dưới. Ánh nắng dịu dàng này là giới hạn cao nhất khả năng tận hưởng của mình. Mình không tìm được thềm thì hát, rồi múa nhẹ nhẹ. Con trai ở khu này trông cũng sôi nổi, đầy sức sống, khác hẳn bọn con trai bên học viện văn hóa sặc mùi sách vở. Tòa nhà công nghệ thông tin trông cũng rất hoành tráng, cho chú mày chút vinh dự nhé, đại giá của bốn cô nương đã đến đây ”

Bây giờ mọi người đều lên BBS. Mình cũng chen chân vào gọi là hóng hớt cho vui, đăng kí một ID mới thuộc server của công nghệ thông tin. Từ khi bốn cô nương xuất hiện trên này, định luật “trên mạng không có mỹ nữ” kể như bị lật đổ. Cái ID cũ của mình thường xuyên bị một số ID vô duyên của bọn con trai quấy rầy Lần nào lên mạng cũng gặp một đống mail. Nội dung

đại khái muốn làm quen. Có cái lời lẽ sáo rỗng, có cái tự cho là mình hài hước, có cái giả vờ chân thành, có cái cố làm ra ung dung. Hừ, mình chẳng thèm vào!

Cũng tại vì Tiểu Văn ở cùng phòng với mình! Lần nào đi gặp mặt cũng lôi mình đi cùng. Gọi là để chia xẻ rủi ro, và tránh cho cô ấy đỡ bị đám ếch xanh đe dọa. Kết quả, người bị dọa lại chính là mình.

Trên mạng, bọn con trai gọi các cô gái dữ dằn là khủng long, bọn con gái gọi mấy gã phọt phẹt hèn kém là ếch xanh. Bọn con trai nói “trên mạng không mĩ nữ”, con gái nói “trên mạng ếch bò lồm ngồm”. Mấy con ếch này lại còn tự nghĩ mình là hoàng tử, ngồi mơ được công chúa ban cho nụ hôn để già biệt kiếp ếch. Tiểu Văn nói, ếch là ếch, dù có mĩ nữ lên giường với hẳn thì cũng vẫn là ếch mà thôi. Vậy thì phải đổi ID và nick thành cái gì bây giờ? Chợt nghĩ đến giờ phút trên phố học viện kĩ thuật với trạng thái vui vẻ thoải mái... ôi, tuổi trẻ thật là tuyệt. Thế thì gọi là “Khinh vũ phi dương”, ID sẽ là FlyinDance... I am Flying in Dancing! Mình cũng dùng tinh thần của trạng thái này để tự viết Plan cho mình, mong ước mình có thể trẻ trung – bay lượn mãi mãi.

Hôm nay thích thật. Trốn học quả là quyết định chính xác...

※

Người gửi: FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/09/22

Ngày tháng : Mon Sep 22 23:14:52 1997

Buổi tối, Tiểu Văn lại đi hò hẹn rồi, còn lại một mình xem ti vi trong phòng Ti vi đưa tin Trần Tiến Hưng đấu lại cảnh sát ở Vĩnh Hòa. Kết quả là hai bên đều không bắn phát nào, nhưng đã để hẳn ta trốn mất. May mà mình không ở nhà ở Vĩnh Hòa, nếu không chắc là sợ đến mất ngủ. Mình lên mạng, có ID mới, tình hình mới, mình lên đọc các board xem sao. Mình còn vào board Mantalk để nghe xem bọn ếch kêu cái gì. Có một bài viết khá

được... Mình chú ý xem người viết, anh ta là jht. Kém thật. ID cái kiểu gì thế này! J, h, t là ba phụ âm, đọc khó chết đi được! Mình học ngoại ngữ, thực sự không thể chịu đựng nổi cái ID đại diện trình độ tiếng Anh gần với Trứng Ngỗng như thế! Đã vậy, nick của hấn ta lại càng ngớ ngẩn, xưng là “Thái Đầu gấu”! kém bậc n!

Tiểu Văn nói rằng, nick của bọn ếch, nếu hay thì chưa chắc đã hay, nhưng nếu dở thì nhất định là dở. Vì vậy mình nghĩ hấn ta chắc chắn chỉ là con cóc hôi. Lén Query vào cái plan của hấn, hóa ra lại phát hiện được chút thú vị. Hấn nói rằng: “Nếu dốc hết nước của Thái Bình Dương, cũng không làm tắt được ngọn lửa tình yêu anh dành cho em.... Vì vậy anh không yêu em.” Nếu Tiểu Văn xem những dòng này, nhất định sẽ phán rằng hấn ta đang... đánh rắm. Nhưng mình là một thực nữ, mình bảo lưu quyền không ăn nói thô thiển. Anh chàng này là người thế nào nhỉ? Là đầu gấu thật, hay chỉ là một gã dốt tiếng Anh? Tại sao anh ta có giọng văn của thiên sứ nhưng lại có cái nick của yêu quái? Mình lên khắp nơi tìm các bài viết của anh ta. Board Letter, Story, Baseball... thậm chí còn đến hí hót trên board Ladytalk trong đại bản doanh của Khủng long nữa. Chẳng lẽ không sợ khủng long dẫm cho nát bét à?

Đăng nào cũng chẳng có gì vui, mình bèn mail cho hấn bảo hấn rằng mình thấy Plan của hấn rất thú vị :~. Cho đến cuối nhật kí hôm nay, trong lòng mình vẫn băn khoăn... bởi vì đây là lần đầu tiên mình đã chủ động mail cho một cái ID xa lạ. Tại sao mình lại đủ gan để quá khích như vậy, hay là ở với Tiểu Văn thành ra hư mất rồi?

Có thật là vì nguyên nhân “đăng nào cũng chẳng có gì vui” mà thôi không?

Chương 15

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/09/30

Ngày tháng : Tue Sep 30 2306 1997

Chiều nay đi cùng Tiểu Văn đến quán Phi Thúy đường Đông Phong uống trà chiều. Không khí thật dễ chịu... . Cả tầng chỉ có mỗi 2 đứa mình làm khách. Mình gọi một ly trà có hương vị cỏ Hắc y, thực là hiếm thấy hiếm thấy. Bởi vì mình siêu khoái uống cà phê, chưa từng uống trà trong thời gian uống trà chiều. Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi sự ân cần và một trận thuyết phục đặc sắc của anh nhân viên trong quán. Buổi tối lên mạng, nhận được bức thư đầu tiên gửi cho FlyinDance. Thư của chú cóc hôi Jht đốt Anh vẫn gửi cho mình. Hắn ta nói rằng đợi mình rất nhiều ngày để có thể gặp nhau trên mạng, nhưng trời không chiều người, đành ôm hận mà gửi mail. Sao trời lại không chiều người! Rất có thể là ông trời rất nghe lời mình thì có! Hắn ta bảo là để chứng minh là mình có con mắt nhìn xa, hắn sẽ cố gắng huấn luyện hắn trở thành một con người thú vị. Huấn luyện à? Thú vị có thể huấn luyện mà thành được à? Xem ra thì đầu óc hắn có vấn đề. Thật đáng thương. Một nghiên cứu sinh mà lại có trình độ tiếng Anh và chỉ số thông minh thấp như vậy, thực là đáng để thương

Tuy nhiên, có sự khác biệt rõ nét giữa mail với những bài hắn post lên mạng. Bài của hắn rất mạnh mẽ sắc sảo, kiểu một phát xuyên tim, cửa đứt đục suốt. Nhưng mail của hắn lại có cái vị của sự dịu dàng, tỉ mỉ. Giống như là? Giống như là? Như trà chiều có hương vị cỏ Hắc y!

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/10/05

Ngày tháng : Sun Oct 5 23:50:35 1997

Hiếm hoi thay một ngày chủ nhật. Càng hiếm hơn là Tiểu Văn lại không có hò hẹn với ai. Mình với cô ấy đi chơi ở cửa hàng bách hóa Tân Quang. Ở đó trên tầng 13 có buổi bán hạ giá túi da. Bữa trưa cũng ở Tân Quang, canh đậu phụ kiểu Hàn, cay đến mức Tiểu Văn chảy cả nước mắt. Cô ấy bảo rằng Spice Girls không nên ăn cay nữa, nếu không, gia vị thêm ớt, chưa cay người đã cay chết mình. Mình chọn được một cái ba lô màu cà phê. Màu

sắc, trang sức và kiểu dáng của nó làm mình liên tưởng đến cà phê Cappuccino, liền mua lập tức. Đeo chiếc ba lô này lên, cảm giác như vừa được uống xong một li Cappuccino, thơm ngậy, ngọt ngào lại đậm đà mãnh liệt.

Ừm, dễ chịu quá ... Có chút cảm giác như kiểu đang yêu

BBS của công nghệ thông tin dừng hoạt động từ mùng 1/10. Ngừng tận đến tối hôm qua mới trở lại hoạt động bình thường. Trong ba ngày này, mình dùng hết cách để nối mạng vào Công nghệ thông tin. Sao thế nhỉ? Bên đây có gì quý? Mình cũng đâu đã nhiễm bệnh mọt mạng, suốt ngày không lên mạng không chịu nổi? Thế thì sao lại cứ cố lên mạng cho được nhỉ? Chỉ là muốn xem các bài viết, thì lên các server khác cũng được mà, việc gì cứ phải lên Công nghệ thông tin? Chẳng lẽ chỉ vì bên ấy có chú cóc hôi tên là jht?

Hôm nay cuối cùng mình đã nhận được cái mail thứ 2. Mình có cảm giác đào thấy cổ vật. Mình xem cái mail của anh ta hết lần này đến lần khác. Trong lòng vừa thấy yên tâm vừa vui vẻ. Tự dưng có cảm giác vừa uống một li Cappuccino...

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/10/10

Ngày tháng : Fri Oct 10 23:53:26 1997

Mình cố ý ngủ đây một giấc đến tận 2 giờ chiều. Thật ra, chỉ tại cái chú ếch xanh kia. Hôm nào cũng chỉ lên mạng vào giữa canh ba, à không, chính xác phải là cuối canh bốn.

Hôm qua cố ý ngồi đợi anh ấy. Mình còn cầu nguyện Đức Chúa Trời, phù hộ cho mình gặp được ếch xanh. Đợi đến 2 giờ sáng, thế nào lại ngủ thiếp đi mất. Idle mất 40 phút, thế là bị đá khỏi mạng. Giận hơn nữa là, anh ấy lại

lên mạng lúc 3h15phút và gửi cho mình cái mail thứ 6. Ghét quá đi mất.
Nửa đêm không ngủ làm gì thế này!

Hiếm có gặp dịp hôm nay được nghỉ, ngày mai lại không có giờ học, ngày kia lại được nghỉ 3 ngày. Mơ mà để bốn cô nương vui vẻ quá, không chừng bốn cô nương sẽ nhận lời đi chơi với hẳn..

Hừ, đêm này thì đừng có mà mong bốn cô nương chờ nữa nhé..

Ôi, sao hôm nay mình lại không gọi hẳn ta là cóc hôi, mà gọi là ếch xanh thế này? Còn nữa, sao mình lại chờ anh ta nhỉ? Chẳng lẽ mình... mình ... mình thấy nhớ rồi sao?

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/10/25

Ngày tháng : Sat Oct 25 2328 1997

Mình bắt đầu học cách loạn tiền xạ điều rồi. Anh ta thực là rất khó hiểu. Có hôm 3 ngày liền không lên mạng, có hôm lại một ngày lên xuống mấy lần. Cây cung của mình vụng quá, đi săn không nổi, đành bắn bừa, may ra nâng cao được xác suất trúng đạn. Thế mà mình vẫn chưa bắn trúng con vịt ngốc kia. Lưu Bị đối với Khổng Minh cũng chỉ tam cố thảo lự, còn mình thì đã “cố” đến mức cái lều cỏ kia cũng thấy xấu hổ rồi. Con ếch xanh ngốc nghếch này, rồi rãi quá rồi học Khổng Minh hay sao đây.

Hừ, chắc là phải đổi tên mình thành Ngày, còn tên anh ta thành Đêm! Trên đài lại đúng lúc phát bài hát “Không chỉ là bạn bè” của Hoàng Tiểu Hồ. Có lẽ mình cũng như vậy, cái mình mong cũng “không chỉ là email”. Chàng hoàng tử ếch ơi, chàng ăn ngủ học hành sao không qui luật một chút?

Sao mình thấy trong lòng bắt đầu chùng xuống.

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/11/08

Ngày tháng : Sat Nov 8 2342 1997

Hôm nay là ngày anh ta đi Hồng Kông về. Bức mail trước, anh ta chỉ nói rằng phải đi Hồng Kông có việc, nhưng không thềm bảo sẽ đi bao nhiêu ngày. Không ngờ đi liền một mạch 5 ngày. Hơn nữa, khi mình đọc được mail của anh ta, anh ta đã ngồi trên máy bay rời Đài Loan đi Hồng Kông rồi. Thực ra mình rất giận dữ, bởi vì không biết được anh ta lúc nào sẽ trở về. Hôm qua lên mạng, nhìn thấy con số thống kê số lần login của anh ta vẫn không hề tăng lên. Đầu gấu đáng ghét, ếch xanh ghẻ lở, liệu có về Đài Loan nữa hay không? ..

Vì thế nên, vừa mới lên mạng nhìn ngay thấy mail của anh ta, mình đã không kìm được bật khóc. Anh ta kể đã đi rất nhiều nơi, đi cả núi Thái Bình và cảng Victoria. Anh ta còn nói các vì sao trên bầu trời núi Thái Bình chắc chắn không thể sáng hơn đôi mắt của mình, còn đèn đêm ở cảng Victoria cũng nhất định không thể rực rỡ bằng nụ cười của mình. Hứ!.. Đi chơi bao nhiêu là ngày như thế, đừng hòng dùng hai câu ngọt ngào để khoả lấp với mình. Nhưng mà anh ta còn chưa nhìn thấy mình, làm sao lại biết mà nói như thế nhỉ? Nếu ngộ nhờ trông mình còn gớm ghiếc hơn khi trên núi Thái Bình, tiếng cười của mình chói tai hơn còi tàu thuỷ cảng Victoria thì làm sao! Tuy vậy, nể mặt anh ta mặc dù đoán mò nhưng là đoán đúng, mình cũng không nỡ trách móc thêm nữa...

Anh ta nói rằng hôm nay là ngày thuỷ điện Tam Hiệp khép dòng nối đê. Đây là sự kiện lớn chưa từng có trong giới thuỷ điện của anh ta. Mình chẳng thềm để ý xem thế nào là khép dòng... . Mình chỉ quan tâm, anh ta với mình lúc nào sẽ “nối dòng” đây? Bao giờ sẽ thôi không còn giống như hai con sông chảy song song mà chẳng bao giờ hội nhập về một điểm....

※

Người gửi: FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/11/13

Ngày tháng : Thu Nov 13 2356 1997

May quá, hôm nay là thứ 5, chỉ kém một ngày là thành ngày thứ 6 đen tối, hú vía

Sáng nay anh ấy mail cho mình rằng hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Tại sao đặc biệt thì lại chẳng nói. Chẳng lẽ hôm nay là sinh nhật anh ấy? Có thể! Sinh ra vào ngày tháng thế này thì có gì để tự hào kia chứ, cho nên không trách anh ấy không dám nói . Anh ấy bảo là rất thích cái plan của mình, và để ăn mừng cho cái ngày đặc biệt này, anh ấy đã cố ý sửa mấy câu:

“Tôi lằm bằm to tiếng, trong phòng yên tĩnh. Ánh mắt lạ lùng của anh nhìn tôi, thương hại cũng được, khó chịu cũng chẳng sao, chẳng hề làm cho âm thanh của tôi nhỏ đi. Bởi điều khiến tôi thấy đau bụng, không phải là ánh mắt chú ý của anh, mà là sự tắc tị ở ruột già tôi”

Mình phải vịn tay vào bàn, cười chảy cả nước mắt. Không biết thế này có gọi là vui quá hoá khóc không nhỉ?

Hứ!... dám cả gan sửa linh tinh cái plan của mình . Hữu thù bất báo phi thực nữ. Lần sau mình nhất định phải sửa cái plan của anh ta, mà phải nhất định làm cho anh ta chảy nhiều nước mắt hơn nữa .

Tóm lại vì sao anh ấy lại bảo hôm nay là ngày đặc biệt nhỉ? Đối với anh ấy, một ngày như thế nào mới là đặc biệt? Thực ra, ngày nào nhận được mail của anh ấy với mình đã là rất đặc biệt rồi.

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/11/23

Ngày tháng : Sun Nov 23 23:58:06 1997

Vừa sớm tinh mơ, Tiểu Văn đã chở mình đi chơi trên chiếc ô tô màu hồng của cô ấy. Hai đứa đi công viên Khấn Đình

Mình mặc cả bộ hệ màu cà phê và khoác cái cappuccino sau lưng. Tiểu Văn mắng mình bị thần kinh, làm gì có ai ăn mặc như mình bao giờ. Cô ấy cười mình có lẽ bị trúng độc tố cà phê. Nhưng mình vẫn thích thế

Công viên Khẩn Đình rất rất đẹp, nhưng đáng tiếc vì tính chất nhân tạo lộ liễu quá, không bằng công viên Xã Đình tự nhiên trù phú. Mình đã chụp một bức ảnh kỉ niệm trên thảm cỏ của công viên. Tiểu Văn bảo là nhìn thấy mình qua ống kính máy ảnh chẳng khác gì thấy một li cà phê. Hi hi...! Đây chính là cảm giác mà mình muốn có

Có 2 cậu con trai lân la đến làm quen. Các cậu ta nói: Hôm nay thời tiết tốt gọi là sunny, hai cô gái thật xinh gọi là beauty, dáng vẻ cũng rất hấp dẫn gọi là pretty, nếu được đi chơi cùng hai bạn sẽ rất vui gọi là happy. Tiểu Văn trả lời rằng: Thời tiết tự nhiên xấu đi gọi là rainy, hai anh xấu trai gọi là ugly, nhìn thấy các anh tôi thấy hết vui gọi là angry, không nhanh biến đi kéo lão nương tóm được sẽ crazy. Ha ha ha... Sao mình lại có một người bạn tốt như Tiểu Văn thế này nhỉ? Càng hiếm có hơn ở chỗ, mình vẫn gần mực mà chẳng đen, vẫn giữ gìn được bản tính dịu dàng .

Hôm nay thật là vui. Thời tiết đẹp, phong cảnh đẹp, có Tiểu Văn bên cạnh cũng thật đẹp :) Mặc dù về đến Đài Nam đã rất mệt, mình vẫn lên mạng để viết lại cảm giác của ngày hôm nay. Mình còn nhận được mail của anh ấy, bức thư thứ 20. Hôm nay tuyệt thật, từ sáng đến tối, từ đầu đến chân đều tuyệt. Mong là anh ấy cũng thấy vui, nếu không vui, mình sẽ chia cho anh ấy một ít

Chương 16

Người gửi: FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/12/03

Ngày tháng: Wed Dec 3 23:19:46 1997

Hôm qua mẹ lại gọi điện thoại giục mình làm thủ tục nghỉ học. Sao có thể được kia chứ! Đây là năm cuối cùng đời sinh viên đại học của mình. Nếu bỏ dở thế này thì tiếc biết mấy. Hơn nữa bác sĩ cũng đã nói mình đang ở

giai đoạn diễn tiến chậm, chỉ cần không được mệt mỏi quá sức hoặc phơi nắng quá độ là được. Mặc dù biết là mẹ lo lắng cho mình, nhưng mình chẳng thích mẹ đối xử với mình như với một cô bé bướng bỉnh Phiền quá đi mất. Ngủ cũng không ngủ đi được, đã đến 3h15' rồi! Tiểu Văn chắc đang ngủ say, thôi thì lên mạng lang thang một chút. Ồ, nhìn thấy jht đang nhấp nháy. Hi hi, ngắm thẳng vào anh ta, bóp cò. Lần này thì đổ anh chạy thoát!

Anh ấy bảo là cũng không thấy vui, cho nên vừa vắn gặp mình để âm với âm thành dương. Có được không vậy, nhờ tay không khéo mình lại thành ăn mày gặp chó đuổi còn nã nề hơn! Nhưng anh ấy quả là nỏ rất khoẻ, đến nỗi cảm giác không vui của mình tan như mây khói Anh ấy lại còn biết mình để tóc dài và không thường xuyên mặc váy đầm. Chẳng biết vì sao, nói chuyện với anh ấy mình thấy thật dễ chịu. Cảm giác buồn phiền vừa đi khỏi, giấc ngủ bắt đầu mơ màng kéo đến. Nhưng mình không thể thả anh ta đi mất thế này! Thế là mình hẹn anh ấy 10h sáng nói chuyện tiếp.

Sáng nay anh nói cách nhìn của anh ấy về vấn đề lãng mạn. Ở đầu bên kia anh ấy cứ thế nói, đầu bên này mình cứ thế cười. Vui thật. Mình không thể không nghĩ đến cảnh đang ngâm nga thơ của Diệp Từ bất giác dẫm phải phân chó. Anh ấy không giống với mọi người. Cách nhìn của anh ấy mới mẻ và thú vị. Tiếc là Tiểu Văn lại giục mình ăn trưa, nếu không mình vẫn thích nghe anh ấy thuyết

Ừm, tối nay sẽ tiếp tục lên mạng đợi anh ấy. Mình rất thích cảm giác khi gọi anh ấy là Đầu gấu Để không ngủ thiếp đi, mình đã chuẩn bị chằm một ly cà phê Manbra thật đặc. Sáng sớm mai anh ấy có lên mạng nữa không?

Còn nữa, còn nhớ khi mình lần đầu nhìn thấy anh ấy trên mạng, ngón tay gõ bàn phím của mình tự dưng run run. Là vui hay là hồi hộp nhỉ? Đêm sâu của ngày mùng 3 tháng 12 năm 1997, trời thật lạnh. Bởi nhớ đến một người, nên không thấy lạnh nữa.

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/12/04

Ngày tháng : Thu Dec 4 23:28:15 1997

Mình lên mạng lúc 2h sáng hơn một chút, rồi chờ mãi, chờ mãi. Trên đài có bài hát “The Lady in red”. Giọng nam ca sĩ rất có từ tính, trong đêm cô tịch như thế này lại càng cuốn hút. Anh ta hát đến câu “took my breath away” thì Đầu gấu lên mạng.

Trời ơi, có phải vì bài hát không, tự dưng mình bị cảm giác nghẹt thở. Mình hỏi anh ấy nếu tình cờ gặp trên mạng thì thế nào. Bởi vì mình muốn xem anh ấy nhìn nhận mối quan hệ qua mạng của hai người như thế nào. Anh ấy bảo là trên mạng có 3 loại người. Sau đó thao thao bất tuyệt về đặc tính và sự khác biệt của 3 loại người này. Mình ngồi lặng lẽ nhìn anh ấy liên tục gửi đến những hàng chữ, tưởng tưởng ra cái miệng bợt mép đang phều phào. Ừm, tự dưng mình rất muốn nhìn thấy anh ấy . Anh ấy bảo là hai người đều thuộc loại người thứ 2, không chịu chấp nhận cá tính của trái chanh chua mà muốn được trở thành một trái đào mật. Có thể lắm chứ! Mình rất muốn được như Tiểu Văn, dám yêu, dám làm như tính cách của Dương Cửu. Mình dùng tay vuốt nhẹ tóc. Khi anh ấy nói đến câu “ngày tháng của mình không còn nhiều”, mình đã làm rụng mất mấy sợi tóc. Mình sờ nắn mấy sợi tóc bị rụng cảm giác như vừa bị điện giật. Không, nhất định không. Bác sĩ bảo mình mắc bệnh mãn tính, không phải bệnh nan y. Mình vẫn có thể sống như một người bình thường. Nhưng, có thật là mình có thể không?

Có phải hết mình với tuổi trẻ tung bay tràn trề sẽ là niềm hy vọng mà mình không thể thực hiện được? Mình có nên nghe lời mẹ, nghỉ học để về Đài Bắc không? Không, không thể, mình muốn gặp anh ấy! Thế là mình bắt chước quảng cáo trên Ti vi, nói: “Isabel, chúng mình gặp nhau nhé!”

Đến khi anh ấy gửi câu “OK!”, mình thấy ngoài cửa sổ đã hừng hửng sáng. Đêm đen rồi cũng tan, nhưng nỗi ám ảnh trong lòng mình biết bao giờ mới xua tan hết?

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/12/13

Ngày tháng : Sat Dec 13 23:13 1997

Từ khi gặp Đầu gấu trên mạng, mình lại càng quen hơn với thời gian 3h15 sáng lại lên mạng. Có lẽ đây là điểm tương hợp giữa hai người.!

Tiểu Văn hay hỏi mình anh ấy là ai. Mình chỉ cười cười bảo rằng đó là Đầu Gấu. Cũng không phải vì mình xấu hổ nếu nói với Tiểu Văn tên anh ấy là jht – 3 phụ âm liền nhau. Từ trong đáy lòng mình muốn giữ riêng làm bí mật, muốn độc chiếm cái tên ấy Hai người hay Chat với nhau về cái gì nhỉ? Dù sao thì anh ấy rất biết lí luận, nên chẳng bao giờ lo không có chuyện để nói

Mình hay chuyển lại lời của anh ấy cho Tiểu Văn nghe, Tiểu Văn nói anh ấy sắp lấy được giải Nobel bốc phét rồi Thế nhưng tại sao anh ấy chẳng bao giờ hỏi mình tên gì nhỉ? Anh ấy không tò mò hay sao? Tiểu Văn nói rằng, có thể mình đã gặp phải tay giang hồ cao thủ. Còn lâu, Đầu gấu chắc chắn không phải người như thế :~

Mặc dù đã nói là sẽ gặp mặt, nhưng anh ấy lại không chịu bàn chi tiết. Mình cũng đành phải nén lòng thi gan không đá động gì . Mình là con gái cơ mà! Không thể không học phép nhẫn nại! :~

Còn đối với mình, anh ấy tựa như một tấm gương soi. Mình thường xuyên có thể nhìn thấy những tính cách của mình, đặc biệt là tính hiếu thắng. Thế là bất giác, lúc nào mình cũng muốn tranh hơn đấu thắng với anh ấy . Cho nên, chẳng bên nào chịu hỏi tên của bên kia trước, chẳng ai chịu đề cập đến việc làm thế nào để gặp nhau.

Vừa rồi mới đọc xong một truyện ngắn trên mạng, tên là “Nước hoa”. Mình quả thực là cô gái Song Ngư lãng mạn, rất muốn bắt chước nữ nhân vật chính đi qua dưới làn mưa nước hoa Dolce Vita. Nếu lúc đó mà có anh ấy bên cạnh, nhất định sẽ rất ngọt ngào

Chương 17

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/12/30

Ngày tháng : Wed Nov 31 02:16:38 1997

Trước khi tiến hành ghi lại tâm tình ngày hôm nay, mình phải ngồi thở một chút, thả lỏng một chút.

Vốn là mình đã tự nhủ phải về nhà trước 11h đêm, như thế mới hoàn thành được công tác báo cáo thu hoạch kịp thời Nhưng cuối cùng, cô bé lọ lem đã không thể về nhà trước 12h đêm

Sáng sớm nay gặp anh ấy trên mạng, anh ấy bảo là bị cảm, hại mình lo lắng. Hoá ra mới biết là anh ấy giờ trò Gấu. Hừ, thật là...

Anh ấy đã ngầm chỉ đến việc hẹn gặp nhau như thế nào. Mình thấy vui quá :)

Sau gần một tháng kiên cường kháng chiến, thắng lợi cuối cùng đã thuộc về mình Để trừng phạt anh ấy một chút về tội dám để mình phải chờ đợi suốt cả tháng, mình lừa anh ấy, bảo là mình không hề xinh . Đáng lí mình định tiếp tục trêu anh ấy. Nhưng đến khi anh ấy bảo “Đều là những người mất mặt bên đời, gặp nhau hà tất phải đa lễ” mình mới tha thứ và chấp nhận

Hai người hẹn nhau trước cổng Mc Donalds lúc 7 giờ tối. Đầu gấu keo kiệt quá đỗi, không nỡ mời mình ăn một bữa Tiểu Văn nói mình nên đến muộn 30 phút, để thể hiện sự phản kháng không lời đối với chế độ trọng nam khinh nữ tồn tại hàng nghìn năm qua. Nhưng mình không thêm làm vậy. Mình đã lãng phí hết một tháng cho việc chờ đợi rồi, không muốn đợi chờ thêm dù là một phút, một giây.

Mình mặc bộ quần áo hôm đi công viên Khẩn đình với chiếc ba lô cappuccino. Mình muốn mang theo cảm giác vui vẻ của ngày nào để gặp anh ấy

Để xe đạp trước cửa hiệu NET, mình chậm rãi đi bộ đến Mc Donald. Mình nhận ra ngay anh ấy với màu xanh khắp người, không chỉ có quần áo giày tất, cả đến cái kiểu ngẩn ngẩn ngờ ngờ của anh ấy cũng rất “xanh”. Mình đập nhẹ lên vai anh, tựa như với một người bạn thân thiết. Bởi vì mình muốn nhìn thấy cảnh anh ấy quay đầu lại mới nhìn thấy mình và phải ngạc nhiên đến độ hai mắt kính vỡ vụn . Thế nhưng kính của anh ấy không bị tuột xuống, chắc là anh ấy đã giật mình đến hóa đá . Ở trong quán Mc Donald, mình quan sát anh ấy thật kỹ lưỡng. Dáng vẻ nho nhã, nhưng khi cười có gì đó gian gian, quả nhiên có vốn liếng để bị gọi là Đầu gấu .

Khi nói chuyện, anh ấy rất hay kèm thêm động tác minh họa, tựa hồ tay anh ấy đang nói, chứ không phải là miệng. À ừ, chat trên mạng thì cũng toàn dùng tay đó thôi!. Chính vì thế, đã từng có lúc, mình không biết mình đang ở đâu, trên mạng hay trong cuộc sống hiện thực. Hai người nói từ chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa cho đến làm sao chữa khỏi bệnh cô độc của chó. Mình cao đàm khoát luận với anh ấy một cách rất tự nhiên. Cảm giác đó tựa như nói chuyện với chính mình, bởi khi mình đang nói, anh ấy luôn chăm chú một cách lặng lẽ. Mình thích không khí của buổi trò chuyện hôm nay. Giống như ngồi trên bãi cát, có gió biển thổi vào lành lạnh và nghe câu chuyện về những con thuyền xa xăm. Tất cả thật bình thản, thật thoải mái. Nhưng rồi mình lại muốn thử anh ấy, vì vậy mình đã bịa ra một bộ “triết học cà phê”. Khi mình thuyết xong, lại phát hiện ra vẻ mặt ngây phỗng màu xanh của anh ấy .

Nhưng bất ngờ, anh ấy cũng lập tức bịa ra được một pho “lực học chất lỏng”. Mình ngây ra liệu có màu cà phê không nhỉ? Mình bắt đầu cảm thấy anh ấy không phải là một con người ảo nữa. Anh ấy không chỉ tồn tại trong thế giới ảo của internet, mà trong cuộc sống hiện thực, anh ấy vẫn mạnh mẽ kiên cường, dịu dàng, sâu sắc, nhạy cảm và đa dạng. Mình cũng thấy những công sự phòng ngự của mình tựa như pháo đài xây trên cát, không thể nào chống đỡ được sự tấn công của sóng biển.

Trước anh ấy, mình không còn chút hiếu thắng nào nữa, bởi mình đã hoàn toàn đầu hàng. Vì thế, mình chấp nhận lời hò hẹn vào hôm sau của anh ấy.

Còn một tiếng đồng hồ nữa mới đến 3 giờ 15 phút, châm thêm một li Manbra nữa vậy! Mình chắc chắn lúc đó anh ấy sẽ lên mạng. Mình không muốn làm anh ấy thất vọng, càng không muốn làm mình thất vọng. Tiểu Văn gọi đây là phản ứng ràng buộc, cô ấy nói mình đã vô phương cứu chữa :~ Ràng buộc thì ràng buộc, mình đã “nguyện đi theo con đường đã chọn”

※

Người gửi : FlyinDance (Khinh vũ phi dương)

Title : 1997/12/31

Ngày tháng : Thu Jan 1 06:03:52 1998

Đến lúc dùng ngôi nhân xưng số 2 “anh” để thay cho ngôi nhân xưng thứ 3 “anh ấy” rồi. Bởi vì em quyết định để anh chia sẻ với em những bí mật sâu kín của mình

Anh đã lên mạng lúc 3h 15 phút, đúng như em dự đoán. Xem ra anh cũng đã bị em ràng buộc rồi. Tiếc là chiều nay mình còn đi xem phim nữa, nếu không chúng mình lại có thể trò chuyện cho đến khi trời sáng. Đi ngủ thôi, em không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy suy sụp của em.

Em tỉnh dậy đã gần 12 giờ trưa, trước hết phải tắm đã! Đối với con gái, cơm có thể không ăn, nhưng tắm thì không thể không làm. Em ngân giọng theo một bài hát, cảm giác khiến em nhớ lại lúc đi trên đường học viện kỹ thuật, em đã múa. Thế rồi, khi mặc áo, em chợt nhìn thấy một vết bớt đỏ trên tay phải. Em lạng người nhìn vết bớt, toàn thân tựa như bị đông cứng. Em ngồi xuống nền buồng tắm và khóc. Hóa ra, 3 tháng trôi qua, em vẫn chỉ bay lượn trên mạng mà thôi, em không thể FlyinDance trong cuộc sống thực tại. Em đành nghe theo lời mẹ, chuẩn bị về Đai Bắc, phải có trách nhiệm với mạng sống của mình. Em lau khô nước mắt, chỉ lát nữa thôi anh sẽ đến.

Hôm nay chúng mình đi xem phim! Phải vui lên chứ. Nhưng tại sao lại chọn Titanic? Trước nay, em vốn không có sức đề kháng với các bi kịch.

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Khí hậu ở Đài Nam thường xuyên như vậy. Em dấu mặt sau lưng anh. Em không thể phơi mặt dưới nắng được nữa, mặc dù ánh nắng hôm nay thật nhẹ, thật dịu dàng. Ngồi sau xe anh, em có thể nhìn thấy tai anh đỏ dấy lên từng chập. Đầu gối à, thực ra em cũng giống như anh, vành tai cũng nóng hần lên. Nhưng chỉ có gió thổi qua mới biết được điều đó. Còn anh, cứ lòng vòng lòng vòng, có vẻ như đang tìm chỗ để xe. Nhưng em biết. Anh đang tìm cách để em ngồi sau anh lâu hơn chút nữa.

Em dùng kẹp tóc kẹp một cái đuôi ngựa. Tại vì Tiểu Văn nói rằng đường cong trên khuôn mặt em rất hấp dẫn, nên em không muốn mái tóc dài che mất khuôn mặt em. Đầu gối à, em mong rằng anh có thể vĩnh viễn nhớ được khuôn mặt em xinh đẹp nhất lúc này. Vì có thể chỉ vài hôm sau, em sẽ không còn xinh đẹp được nữa. Lúc đứng xếp hàng mua vé, là lúc em gần sát bên anh nhất. Em thậm chí muốn chúng mình cứ xếp hàng mãi như thế, không mua được vé cũng chẳng sao. Nhưng tay phải của em thỉnh thoảng lại bị chạm vào tay trái của anh. Em cảm thấy vết bớt đỏ như đang nở nụ cười lạnh lẽo.

Ngồi trong rạp Nam Đài, em đã không thể tự chủ nổi mình. Em bỗng thấy mình rất giống với tàu Titanic, sắp sửa chìm xuống đáy biển lạnh. Jack thân yêu sẽ ra sao đây? Hate? Help? Hold?

Đầu gối à, anh không hề lãng mạn, anh vốn không phải là người có thể bị tình tiết trong câu chuyện tình hư cấu làm cho xúc động, trừ lúc Jack nói câu:

“Rose, listen to me.. Listen...Winning that ticket was the best thing that ever happened to me... It brought me to you... And Im thankful, Rose... Im thankful...”

Đến lúc ấy em mới thấy anh ngồi căng thẳng, đầu lông mày và khóe miệng giật giật. Anh có biết không, em cũng có cùng cảm giác ấy.

Anh nhắc em đã tan rã. Phải, bộ phim của em đã kết thúc, nhưng cuộc sống của anh vẫn phải tiếp tục. Không phải vậy sao, Đầu gấu? Nhưng em ích kỉ, vẫn muốn giữ lại một vật gì đó thuộc về anh. Em muốn anh kí tên vào tấm vé. Đầu gấu à, anh ngạc nhiên thật đấy. Đó là cách bày tỏ em đã chấp nhận thua rồi. Trong lòng em hi vọng anh sẽ kí tên thật của anh. Như thế những nhớ thương về sau sẽ thêm cụ thể, nếu như vẫn có “về sau”. Hơn nữa, em mới có thể càng chắc chắn rằng, anh không chỉ tồn tại trên mạng mà thôi.

Đầu gấu à, cuối cùng em đã thỏa ước mơ đi dưới làn mưa nước hoa Dolce Vita. Cảm ơn anh đã cho em cảm nhận được “những ngày hạnh phúc”. Nhưng thật sự xin lỗi anh, lời chia tay em không sao nói ra được. Mình đã bắt đầu từ email, cũng nên dành kết thúc cho email. Cũng đã hơn 3 tháng rồi tính từ ngày em gửi cho anh bức mail đầu tiên. Thời gian có vẻ không phải là ngắn, nhưng không thể dùng từ Dài để mô tả. Câu chuyện giữa anh và em là do em bắt đầu, vì vậy kết thúc cũng nên do em thực hiện. Như thế gọi là tháo chuông vẫn cần người buộc chuông, cũng gọi là “có trước có sau”. Đầu gấu à, lần này em dùng thành ngữ có đúng không? Có lẽ đúng như anh đã nói, mạng vốn rất nhanh, nhưng không hoàn hảo. Em có thể gửi rất nhanh cho anh những thương những nhớ, nhưng không thể nào gửi kèm theo những giọt nước mắt.

Trời đã sắp sáng rồi. Lát nữa, sau khi gửi cho anh bức mail cuối cùng, em cũng phải ra đi. Anh lúc này, chắc là đang ngủ say!

Chương 18

Xem xong mail của cô ấy, tâm trạng tôi tựa như một lần nữa ngồi trên xe nhào lộn, nhưng lần này căng thẳng hơn nhiều, vì thiếu chút nữa, xe đã văng ra khỏi đường ray. Từ nhật kí của cô ấy, tôi phát hiện ra một trái tim tinh tế dịu dàng dấu sau những câu chữ thông minh sắc sảo. Bất giác tôi tự hỏi, chẳng biết lúc trước cô ấy viết nhật kí, có nghĩ đến ngày sau người khác sẽ đọc trái tim của cô ấy không? Hay chỉ dùng bản thân trong thế giới mạng làm người gửi thư, rồi dùng chính mình trong thế giới thực để nhận thư? Hoặc là ngược lại?

Hai tuần tiếp sau đó, tôi quen với việc thôi miên chính mình khi đối mặt với những sáng sớm, những đêm sâu, những ngày những đêm nhớ về cô ấy. Tôi không ngừng tự nhủ, cô ấy chỉ tồn tại trên mạng, FlyingDance trên mạng, không thể bay lượn trong cuộc sống thực. Tôi hi vọng có thể xóa đi những chấn động xuyên sâu vào tâm can cốt tủy. Tôi không ngừng trốn chạy, trốn chạy khỏi máy tính, trốn chạy khỏi bất kì vật gì có màu cà phê. Tôi buông mình trong thế giới của sách, nép mình trong đám đông người. Tôi muốn trốn chạy khỏi cảm giác bị ghi tâm khắc cốt này, nhưng tôi đã thất bại.

Bởi tâm can cốt tủy đều là xương, là thịt. Trừ phi tôi lừa dối lương tâm mình, trừ phi tôi không đọc được những dòng chữ đã ghi tạc lên xương mình, tôi mới thôi miên được chính mình. Nhưng tôi không những không mù chữ, tôi còn có cả trái tim.

Hóa ra tôi không hề không nhớ đến cô ấy. Tôi chỉ quên đi những kích động mang đến từ sự nhớ thương. Cũng như không phải là tôi không thở, tôi chỉ quên mất rằng tôi vẫn đang luôn luôn thở. Có thể tạm thời nín thở, nhưng không thể không thở tiếp. Vì vậy, tôi quyết định đi tìm Tiểu Văn để thử vận may.

Hôm ấy là ngày 15 tháng 1 năm 1998. Từ sáng trời đã bắt đầu mưa. Thời tiết ở Đài Nam bắt đầu chuyển lạnh. Có thể tại vì thời tiết, ngón tay ấn chuông của tôi cứ run mãi.

“Xin hỏi, Tiểu Văn có nhà không?”

“This is Tiểu Văn speaking... May I have your name?.. “

“Tôi... tôi... tôi là Đầu gấu”

Quả thực không biết mô tả tên tôi như thế nào. Jht thì cô ta không biết. Tên mẹ tôi đặt cho cô ấy cũng chưa nghe thấy bao giờ, chỉ còn cách xưng như vậy thôi.

“Just a minute ! ..I go down right now ! ..” Không lâu sau, tôi nghe thấy một tiếng sập cửa rất lớn, sau đó là một loạt tiếng bước chân hấp tấp. A

Thái có một cách nhận biết mà trong tiểu thuyết võ hiệp khi đón ám khí phóng tới gọi là “nghe tiếng đoán vị trí”. Tiếng bước chân bình bịch kiểu này, có lẽ là một cô gái cỡ B...

Tiểu Văn buộc vội một cái đuôi ngựa bằng dây chun, không cả có kẹp tóc. Cô ấy mặt mũi thế nào tôi chẳng kịp xem, bởi vì ánh mắt của con trai rất dễ bị kích thích vòng 2 lôi kéo. Ghê hơn nữa, cô ấy còn mặc đồ bó sát, khiến cho mắt tôi chết không chỗ đất chôn.

“Anh là Đầu gấu à?”

Cô ta cẩn thận ngắm nghía quan sát tôi một hồi, trên mặt đầy vẻ hồ nghi.

“Yes... This is Đầu gấu speaking...”

Tôi bắt chước cách nói của cô ấy, hi vọng cô ta có cảm giác gần gũi với tôi hơn.

“Cô ấy ở đây...”

Vừa nói xong bèn dúm cho tôi một mẫu giấy, trên đó viết tên bệnh viện và số phòng bệnh. Tôi bàng hoàng nhìn cô ấy. Nhưng lần này ánh mắt tôi phải ngược lên 25cm, dừng tại mắt cô ấy.

“Còn đứng ngẩn ra làm gì nữa? Anh còn không mau mau đi thăm cô ấy đi!”

“Đây là..?”

“Shut up!, Đừng có nói lời thôi nữa, đi mau đi! Còn nữa, Đai Bắc lạnh đấy, anh nhớ mặc nhiều áo quần một chút.”

“Rầm” một phát, cánh cửa đã đóng kín. Lại một trận tiếng bước chân thành thịch. Có lẽ

Tiểu Văn không chỉ là cỡ B, mà phải là B+. Lần sau phải thông báo cho A Thái, để cho bọn họ long tranh hổ đấu một phen.

Tôi nghe lời Tiểu Văn, mang thêm một số áo quần. Nhưng không phải vì tôi lo Đai Bắc lạnh, mà vì không biết sẽ ở lại đó bao lâu. Tôi gọi điện thoại cho

em gái đang làm việc ở Đài Bắc, báo rằng tôi sẽ đến ở vài ngày. Em tôi hỏi vì sao, tôi trả lời rằng muốn đi tìm một cánh bướm xinh đẹp.

Tôi đáp máy bay đi Đài Bắc chuyển 11h 40phút. Chắc hai tuần trước chắc cô ấy cũng ngồi chuyến máy bay này. Lên máy bay, tôi lập tức thắt dây an toàn, không phải vì tiếp viên hàng không rất ugly, bởi vì tôi không bao giờ tin có một cô tiếp viên hàng không có thể cùng mùi thơm như cô ấy.

Xuống máy bay, đón tiếp tôi chỉ có thời tiết của Đài Bắc – hoàn toàn khác với Đài Nam. May mà Đài Nam mấy hôm nay cũng mưa, nên khí hậu Đài Bắc đối với tôi, cũng chỉ là lạnh hơn mà thôi. Tôi quảng hành lý ở văn phòng của em gái, sau đó ngồi xe buýt tuyến 227 đến bệnh viện.

Vào phòng bệnh, cô ấy đang ngủ, tôi lặng lẽ ngắm. Tóc cô ấy dài, xoã ra bên cạnh gối. Tôi không tìm thấy những sợi tóc đã được nhuộm màu cà phê. Khuôn mặt cô ấy trở nên tròn hơn, không còn đường cong đẹp đẽ ngày nào. Hai bên má và sống mũi nổi lên những vết đỏ loang. Nhưng bất chấp cô ấy thay đổi thế nào đi nữa, trong tôi vẫn là một cánh bướm xinh nhất, đẹp nhất.

Hàng mi dài bồng giật giật, chắc là cô ấy đang mơ!? Em mơ thấy điều gì vậy? Điệu múa trên đường học viện kỹ thuật? Lần gặp gỡ đầu tiên ở Mc Donalds? Con tàu Titanic trong rạp chiếu phim Nam Đài? Hay là mưa nước hoa trên ngõ phố Thăng Lợi?

Căn phòng ngày càng tối. Tôi muốn đi bật đèn, vì tôi không muốn cô ấy phải nằm cô đơn trong bóng tối. Nhưng lại sợ ánh sáng đột ngột sẽ cướp mất giấc mơ đẹp của cô ấy. Đúng lúc tôi còn đang phân vân, đôi mắt của cô ấy từ từ mở ra.

Cô ấy mở to mắt bàng hoàng nhìn tôi, rồi đột ngột quay người ra chỗ khác. Tôi chỉ thấy vai cô ấy thỉnh thoảng lại rung rung. Cô ấy gầy đi nhiều... Sau một lúc lâu, có lẽ trong tiểu thuyết võ hiệp vẫn nói là hết một tuần hương, cô ấy từ từ quay lại, dùng hay tay dụi dụi mắt và cười nhẹ.

“Đầu gấu, anh đến đây à!”

“Ừ, Hôm nay thời tiết rất đẹp, đúng không!?”

“Vâng, hôm nay mặt trời rất tròn, phải không ạ, hi hi..”

Đây là đối thoại của chúng tôi hôm đi xem Titanic, cô ấy ngồi sau xe của tôi. Chỉ có điều, cô ấy không hề biết, hôm nay Đài Bắc có mưa, mặt trời không hề xuất hiện.

“Đầu gấu anh ngồi đi, sao lại cứ đứng mãi thế?”

Nghe cô ấy nhắc, tôi mới tìm chiếc ghế để ngồi xuống. Khi cất bước đi, tôi mới phát hiện hai chân mình đã ê ẩm. Tôi đã đứng liền mấy tiếng đồng hồ.

“Đầu gấu à, anh gầy đi rồi!”

Cô ấy thật lợi hại, dám tiên hạ thủ vi cường. Tôi mới là người có tư cách nói câu ấy chứ!?

“Đầu gấu à, anh đói bụng không? Trưa nay anh ăn gì chưa?”

“Thức ăn trong bệnh viện kém lắm, nên thường thì bệnh nhân đều hơi gầy..”

“Các thứ khác còn tạm tạm, nhưng không thể lên mạng chat với anh chán lắm”

“Đầu gấu à, luận văn của anh viết xong chưa? Năm nay anh sẽ tốt nghiệp chứ?”

v.v... Người nằm trên giường là em chứ đâu phải tôi! Sao lại là em cứ hỏi thăm tôi suốt như thế.....

Nhưng mà, tôi cũng chẳng biết hỏi gì.. bởi vì tôi đến để thăm cô ấy, không phải đến để hỏi cho hết những tò mò. Có lẽ tôi nên bắt chước trong phim, để nói ra những lời sâu sắc. Nhưng tôi vốn không phải là người lãng mạn... hơn nữa, đó là trong phim, còn đây là thực tại. Tôi chỉ mong muốn cô ấy có thể mau chóng rời khỏi chốn bệnh viện khiến người ta ngạt thở này để trở về Đài Nam thuần hậu ấm áp. Lần này, tôi sẽ không để cô ấy đi một mình

trên đường học việc kỹ thuật của trường Thành Công. Tôi sẽ ở bên em, chỉ cần em không bắt tôi múa....

Không lâu sau, mẹ cô ấy đến. Một người khoảng 50 tuổi, hơi đầy đà, ngoài nụ cười tươi sáng ra, chẳng thấy điểm nào giống với cô ấy.

“Anh phải về đây. Dạ thưa bác cháu về!”

“Anh.. anh...”

Cô ấy đột ngột vùng dậy vẻ hốt hoảng.

“Ngày mai anh lại đến, ngày mai của ngày mai cũng thế. Đến khi nào em ra khỏi đây...”

Trước khi về đến nhà em gái, tôi mua một bình Dolce Vita của Christian Dior. Tôi mua bình lớn, lần này phải để cô ấy bơm đến mỗi tay cũng bơm không hết. Cô em gái cười hi hi mà rằng, anh em một nhà cả, việc gì phải khách sáo đến thế. Tôi bảo cô ấy “Mày nói đúng đấy, cho nên cái này không phải là mua cho mày.” Tôi nghĩ, nếu không phải vì chúng tôi là anh em cùng cha cùng mẹ, chắc cô ấy sẽ chửi cho tôi bay về Đài Nam tức thì.

Đêm hôm đó tôi không sao chợp mắt. Gà ở Đài Bắc chắc cũng không dám gáy bừa, nên tôi chỉ có thể thỉnh thoảng lại nhìn ra xem sắc trời ngoài cửa sổ. Khi tia sáng đầu tiên xuyên vào phòng ngủ, tôi rời khỏi đồng chăn ấm áp. Tôi đi taxi vì không muốn lãng phí thời gian đứng chờ xe buýt. Bước vào phòng bệnh, cô ấy đang xem một cuốn truyện. Trang bìa có hình một cô gái xinh xắn, nhưng vẫn kém cô ấy vài bậc.

“Đầu gối, cuối cùng anh đã đến, em chờ anh lâu quá”

“Đêm qua em ngủ ngon không?”

“Em không dám ngủ say quá vì sợ anh đến cũng không chịu gọi em dậy”

“Thế em ngủ thêm chút nữa nhé!”

“Hi hi, anh đã đến thì em càng không ngủ được.”

Tôi tặng cô ấy bình Dolce Vita. Hẹn em đến ngày ra viện, sẽ đứng ngay dưới cổng bệnh viện tắm mưa nước hoa. Cô hỏi tôi Tiểu Văn có đẹp không. Tôi bảo cô ấy quá hot, không tốt cho mắt. Nhưng mà A Thái thích ăn cay, nên có thể cho hai người ấy tàn sát lẫn nhau. Sau đó cô ấy lại hỏi tôi thời tiết Đà Nam có đẹp không? Tôi không trả lời. Từ khi cô ấy bỏ đi, thời tiết Đà Nam chưa từng đẹp bao giờ. Nói một lúc, cô ngủ thiếp đi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào cô ấy, trên khuôn mặt có một hình cánh bướm. Tối qua trước khi về, tôi mới biết cô ấy bị bệnh Lupus ban đỏ, dân gian còn gọi là bệnh hồ điệp. Nhưng điều tôi ưa thích là cánh bướm có màu cà phê có thể bay lượn, chứ không phải cánh bướm đỏ đậu trên khuôn mặt xanh tái của cô ấy.

“Đầu gối, sao anh cứ nhìn em thế, sao lại không nói chuyện nữa?”

Tôi chẳng biết nói thế nào. Tôi cảm thấy cô ấy ngày một yếu hơn, một linh cảm xấu đang kéo đến.

“Đầu gối à, em khát, muốn uống chút gì đó”

Giờ phút này, tôi quyết không rời em nửa bước. Trong phim “Tình không thể mới”, Lưu Thanh Vân qua núi Thái Bình mua bánh đồ đồ cho Viên Vịnh Nghi, quay về thì đã không kịp nhìn mặt Vịnh Nghi lần cuối. Tôi không ngu, vì vậy tôi không đánh cuộc theo kiểu ấy.

“Em đang học cách trong phim lừa anh đi khỏi đây à?”

“Đầu gối à, phim là phim, cuộc sống là cuộc sống”

Phim làm sao? Cuộc sống làm sao? Trong Titanic, trước khi Jack chìm xuống biển đã nói với Rose bằng hơi thở cuối cùng: “You must do me this honor...promise me you will survive.. that you will never give up...no matter what happens.. no matter how hopeless.. promise me now...and never let go of that promise...”. Kết quả, bà Rose cuối cùng cũng vẫn buông tay, thả cho “Trái tim Đại dương” chìm xuống biển. Còn trong cuộc sống thực, để đóng phim Titanic, Rose đã cố ý để béo lên. Phim đóng xong rồi, vì không thể

giảm cân được nữa cô đành từ bỏ quyết định giảm béo. Phim ảnh và cuộc đời thực ra có một mối liên quan nhất định.

“Em vừa mới uống nước rồi, lại muốn uống nữa à?”

“Đầu gối à, em lại khát thật rồi mà, em muốn uống cà phê Manbra”

Đây là bệnh viện, đi đâu để đun cà phê Manbra bây giờ? Hơn nữa thứ đồ uống kích thích này không tốt cho sức khoẻ.

“Cà phê không tốt, em uống chút gì khác nhé?”

“Đầu gối à, tự anh cũng biết cà phê không tốt, sau này anh uống ít ít thôi nhé.”

Tôi nhìn nụ cười hé lên từ khoé miệng của cô ấy và sự ranh mãnh lướt qua đôi mắt. Giờ mới biết cô ấy vòng vo tam quốc để muốn tôi sau này ít uống cà phê. Cảm giác như tim bị một cú hích thật mạnh. Không xong, trong mũi đột ngột có cảm giác của độ pH nhỏ hơn 7. Nếu không giữ bình tĩnh thế nào cũng có nước mắt lọt xuống. Tôi học công trình thuỷ điện thuỷ lợi. Phòng chống lũ lụt là bát cơm của tôi. Quyết không được để cho nước tràn đập, dù đó là nước mắt.

“Ừ, anh hứa với em là sẽ ít uống cà phê”

“Thế thì tiện thể phải hứa với em là sau này cũng không được thức khuya!”

“Còn nữa, không được đảo ngược đêm với ngày!”

“Buổi sáng nhất định phải ăn sáng”

“Còn nữa, đừng cố ý chỉ thích màu xanh, như vậy trông anh có vẻ u uất!”

“Còn nữa... “

Không khí đột nhiên trở nên khác lạ, có cảm giác như đang dạn dò nhau lần cuối. Tôi không muốn để cô ấy tiếp tục, đành nói:

“Anh đi rót nước cho em nhé, em khát rồi đấy!”

“Đầu gấu à, chỗ để máy đun nước có xa không? Nếu xa thì em không uống nữa đâu!”

Từ đây ra chỗ đặt máy ở góc rẽ, đàn ông đi khoảng 67 bước, phụ nữ khoảng 85 bước.

Tính thêm thời gian lấy nước, bình quân khoảng 1,8 đến 2,1 phút. Không xa lắm.

“Không... gần lắm...”

“Đầu gấu à, anh về nhanh nhé, em không muốn một mình, anh nhé! Em sợ cô đơn...”

Lần này tôi không trả lời. Cúi đầu sai bước sao cho thật nhanh....

Chương Kết

“Đầu gấu đi ăn đêm đi! Đệ mời huynh ăn thịt ngỗng!”

A Thái đang gọi tôi.

Vào lúc khuya khoắt thế này, thường thường bọn nghiên cứu sinh hay rủ nhau đi ăn. Có lúc đi uống chút bia rượu, để giải thoát những bức xúc trong lòng. Trước kia tôi cũng hay uống rượu, nhưng 2 tháng nay không đụng giọt nào.

“Đợi tôi mười phút, tôi uống li cà phê đã”

Cho đến hôm nay, Kinh vũ phi dương xa tôi đã gần hai tháng. Ngày lại ngày, tôi lên mạng lúc 3h 15phút, tắt tất cả các Page, chỉ để cho Jht lặng lẽ bầu bạn với FlyinDance chừng 10 phút. Mặc dù trong cuộc đời này, cô ấy không còn có thể “phi dương” múa lượn. Nhưng tôi vẫn hi vọng cô ấy trong thế giới của mạng vẫn có thể tiếp tục Flying in Dancing.

A Thái trách tôi ngốc. Người ta đã đi xa rồi, làm những việc ngây dại thế này để làm gì? Thế nhưng cho dù cô ấy không còn trên cõi đời, tôi vẫn không nỡ để linh hồn của cô ấy cảm thấy cô đơn. Chính cô ấy đã nói với tôi rằng em sợ cô đơn!

“Đầu gối à, không phải cậu đã bỏ cà phê rồi à?”

A Thái tò mò hỏi. Thực ra tôi vẫn còn nhớ lời dặn dò của Kinh vũ tối hôm ấy, vì vậy từ hôm đó tôi không còn uống cà phê nữa. Nhưng trong đêm nay, một niềm khát khao muốn uống cà phê đang ngự trị, hơn thế nữa, tôi còn muốn châm thêm một li cà phê nữa, cho cô ấy. Hôm nay là ngày 15 tháng 3... ngày cô ấy vừa tròn 22 tuổi.

Tôi còn nhớ hôm 17 tháng 1, Đà Bắc mưa rất to. Khi tôi đến bệnh viện, người ta đã nói với tôi rằng. Lúc 3h 15phút sáng nay, một cánh bướm màu cà phê đã bay đi. Tiếp sau đó là gì, tôi không còn nhớ được nữa. Tôi chỉ biết là mình đã đứng suốt một ngày dưới biển hiệu bến xe buýt 227. Tiểu Văn nói rất đúng, Đà Bắc thật lạnh! Còn em gái tôi thực là ngốc ngếch... lại hỏi tôi hà cố gì mặt tôi ướm như thế? Chẳng lẽ cô không biết hôm nay Đà Bắc mưa rất to à?

Suốt hai tháng qua, tôi đã rất cố gắng để không nghĩ đến cô ấy. Dù sao, cơm vẫn phải ăn, ngủ vẫn phải ngủ, học vẫn phải học, luận văn vẫn phải viết chân lên làm. Tôi hi vọng mình có thể tránh không lúc nào cũng canh cánh về cô ấy, nhưng nỗi hi vọng ấy tựa hồ như hi vọng bầu trời không phải màu xanh, hi vọng lá cây không phải màu lục, như là hi vọng các vì sao không nhấp nháy về đêm, hi vọng mặt trời đừng chiếu vào ban ngày. Nói chung, tôi đang hi vọng một sự việc căn bản không thể xảy ra. Không ngờ tôi vẫn đang đóng vai trò của loại người thứ 2 ngay cả trong cuộc sống hiện thực này,.

Tôi đã từng khóc chưa?

No way!.. Tôi đã nói rồi, tôi là chuyên gia phòng chống lụt bão. Tương lai, những công trình chống lũ ở hạ lưu sông Trường Giang - Tam Hiệp biết đâu sẽ có tôi tham gia. Nếu trong tim chột có cảm giác độ pH thấp hơn 7, tôi lập tức lên mạng xem board Joke, để cho những mẫu truyện cười thấp cấp mang màu sắc tình dục đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân. Vì vậy, mọi thứ đều vẫn giống như trước tháng 9 năm ngoái - trước khi gặp được cô ấy.

A Thái vẫn phong lưu đa tình, còn tôi vẫn như xưa - nhạt nhẽo, khô khan. Chỉ có con mèo hoang ngoài cửa sổ dường như không còn kêu nữa.

Login vào mạng, đóng các Page lại, chuẩn bị chuẩn bị đi lấy nước đun cà phê. Bình nước ở tầng ba bị hỏng, phải xuống tầng 2 lấy nước. Trong khi đứng chờ nước đầy, tôi nhìn thấy một bức thư để trong thùng của dành cho sinh viên cao học. Lớp nghiên cứu sinh có thùng thư ở tầng 3, tầng hai đặt thùng thư lớp cao học. Bên ngoài phong bì ghi địa chỉ rất sơ sài: “Phòng nghiên cứu công trình thủy điện thủy lợi Đại học Thành Công”. Chỗ để người nhận còn kì quặc hơn: “Thái Đầu gấu”.

Tôi nghĩ không ra trong khoa này còn ai có cái biệt hiệu trời tru đất diệt như vậy. Thế thì cái thư này là nhất định là gửi cho tôi. Tôi bóc ra xem, bên trong có một bức thư kèm thêm một phong bì màu cà phê. Trong thư viết:

“Sư huynh Thái, chào anh.

Tôi là bạn cùng phòng của Khinh vũ phi dương. Rất xin lỗi, vì tôi không biết danh tính của anh, nhưng cũng không tiện gọi anh là Đầu gấu. Bởi vì đó là đặc quyền riêng của cô ấy. Mấy hôm trước, người nhà cô ấy thu dọn các di vật và tìm được bức thư màu cà phê. Họ nhờ tôi chuyển đến anh. Tôi chỉ biết tên Khoa anh đang học, nên đành liều gửi, may ra anh nhận được. Có thể, linh hồn của Khinh vũ trên trời sẽ phù hộ cho anh tìm thấy bức thư này. Vậy tôi xin chúc anh may mắn.

Tiểu Văn”

Bức thư được gửi từ hơn một tháng trước. Tôi nghĩ khi viết bức thư này, Tiểu Văn đã khóc rất nhiều, vì trên lá thư đầy những vệt thấm ướt rồi khô đi. Còn trên chiếc phong bì màu cà phê lại là một nét chữ thanh tú khác hẳn. Phong bì đề: “To: Thái Đầu gấu (Hoàng tử ếch của em)”... Đây là lần đầu tôi nhìn thấy chữ của Khinh vũ, không ngờ là chữ cô ấy cũng nhẹ nhàng bay lượn.

Tôi cố sức kìm chế bàn tay run run, chậm rãi mở bức thư màu cà phê. Bên trong có một bức ảnh và cuộn vé xem phim rạp Nam Đài ngày 31 tháng 12

năm 1997, số ghế 13 dãy 11. Trên cuống vé, bên cạnh kí tên “Thái Đầu gấu”, cô ấy kí thêm vào “Khinh vũ phi dương”. Ngoài ra còn có một lá thư màu xanh. Lá thư có mùi thơm của nước hoa Dolce Vita quen thuộc....

Trong bức ảnh, cô ấy đứng giữa thảm cỏ xanh mênh mang, mặc bộ đồ màu cà phê như lần gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi. Tất màu cà phê rang già bằng than, quần thụng như cà phê Moka, áo sợi như cà phê Blue Mountain, và khoác chiếc ba lô giống với cà phê cappuccino. Mặt sau tấm ảnh viết:

“Dear jht :

Màu cà phê là em: Song Ngư... Màu xanh là anh: Hồ Cáp. Lá thư màu xanh để trong phong bì màu cà phê, anh đã hiểu ý em chưa nào? .

Anh nhìn thấy em – li cà phê thơm đượm, anh có thấy muốn uống không? Nhất định phải nuốt nước bọt xuống, đừng để cho rơi ra!

FlyinDance”

Tôi nở một nụ cười đau khổ. Thứ rơi ra lúc này chắc không phải là nước bọt. Còn nội dung trong lá thư màu xanh cũng rất đơn giản:

“ Nếu em còn được thêm một ngày sống, em sẽ làm bạn gái của anh. Em có thêm một ngày sống không – không có. Vì vậy, rất tiếc. Kiếp này em vẫn chưa là bạn gái của anh. Nếu em có cánh, em sẽ bay từ Thiên đàng xuống để thăm anh. Em có cánh không – không có. Vì vậy, thật tiếc. Từ nay em chẳng bao giờ còn thấy được anh nữa. Nếu đổ hết nước trong bồn tắm ra, cũng không thể nào dập tắt ngọn lửa tình yêu em dành cho anh. Nước trong bồn tắm có đổ hết ra được không – được. Cho nên, vâng, em yêu anh....

Khinh vũ phi dương”

Ngực tôi như bị xé toạc. Nước mắt như cơn hồng thủy trào lên đánh tung con đê chống lũ. Tôi – kiêu ngạo, vô cảm – không cách nào ngăn nổi nước mắt chảy tràn. Cuối cùng cô ấy đã sửa Plan của tôi, và đòi lại được những tích lũy trong suốt hai tháng qua - toàn bộ nước mắt mà tôi còn nợ cô ấy.

Về sau, “Titanic” đoạt 11 giải Oscar, bao gồm giải bộ phim hay nhất. Nhưng Rose không dành được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất. Cả đến bà Rose già cũng vậy, trượt khỏi giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. Hóa ra, trong phim gặp phải sự thảm thiết, ngoài đời cũng không nhất định không may. Còn Jack trong đời thực, liệu có nên “Never let go” đối với Rose? Có thể anh ta không cần phải bận tâm đến điều này. Bởi vì cánh bướm xinh đẹp màu cà phê ấy đã vĩnh viễn bay lượn trong tim của anh.

END.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

